M. ANTONINUS.

Bodleian Library
With Editor's respects

Bodleian Library
With Editor's respects.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

ΠΑΛΑΙ ΜΕΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥ

Δυναςευοντος δ'ετι νυν, και εισαει

ΣΕΒΑΣΤΟΥ

Επικλησει Τιμιωτερα

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΣΤΩΙΚΟΥ, ΤΑ ΕΙΣ ʽΕΑΥΤΟΝ.

SIVE

AD SEIPSUM COMMENTARII MORALES.

RECENSUIT, DENUO ORDINAVIT, EXPURGAVIT,
RESTITUIT, NOTIS ILLUSTRAVIT,

AC NE AUCTOR *Ηθοσοφιας ασκητικης, αυταρκους,*
ISTE PRÆSTANTISSIMUS, IDEM MENDOSISSIMUS,
PROUT HACTENUS PRODIRET, SUMMO
STUDIO PROCURAVIT

C. L. PORCHER.

N. EBORACI, U. S., A. D., 1861.
A. LIBERATÆ REIP, 1.

JOHN F. TROW, PRINTER, 50 GREENE STREET.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Των εις εαυτον.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΠΑΡΑ[a] *του παππου Ουηρου το (εκηλοηθες)*[1] *και αοργητον· Παρα της δοξης και μνημης της περι του γεννησαντος το αιδημον και αρρενικον.*

2. *Παρα της μητρος το θεοσεβες και μεταδοτικον και (αφεκτικον) ου μονον του κακοποιειν αλλα και του επι εννοιας γενεσθαι τοιαυτης· ετι δε το λιτον κατα την διαιταν, και πορρω της πλουσιακης διαγωγης.*

3. *Παρα του προπαππου το μη εις δημοσιας διατριβας φοιτησαι, και το αγαθοις διδασκαλοις κατ' οικον χρησασθαι· και το γνωναι οτι εις τα τοιαυτα δει (εντονως*[b]*) αναλισκειν.*

4. *Παρα του τροφεως το μητε Πρασιανος, μητε Βενετιανος, μητε Παλμουλαριος η Σεκουταριος γενεσθαι. και το φερεπονον και ολιγοδεες και αυτουργικον, και το απολυπραγμον, και το δυσπροσδεκτον διαβολης.*

5. *Παρα Διογνητου το ακενοσπουδον· και το απιστητικον τοις υπο των τερατευομενων και γοητων περι επωδων και περι δαιμονων αποπομπης και των τοιουτων λεγομενοις· και το μη ορτυγοτροφειν, μηδε περι τα τοιαυτα επτοησθαι· και το ανεχεσθαι παρρησιας, και το οικειωθηναι φιλοσοφια· και το ακουσαι, πρωτον μεν Βα-*

Vulgata. *καλοηθες*—sed id Catholicum-quod exemplo non prodest. *εκηλ·* speciale est, ut omnia in hâc serie. [1] *εφεκ.* quod parum quadrat.—[2] *εκτενως* sed id neutiquam Stoici.—

[a] Intell. *ελαβον.* [b] Forsan *αφθονως.*

κχιον, ειτα Τανδασιδος και Μαρκιανου· και το γραψαι διαλογους εν παιδι· και το σκιμποδος και δορας (επικοιμασθαι,)[1] *και οσα τοιαυτα της Ελληνικης αγωγης εχομενα.*

6. *Παρα Ρουςικου, το λαβειν φαντασιαν του χρηζειν διορθωσεως και θεραπειας του ηθους, και το μη εκτραπηναι εις ζηλον σοφιςικον, μηδε του συγγραφειν περι των θεωρηματων, η προτρεπτικα λογαρια διαλεγεσθαι, η φαντασιοπληκτως τον ασκητικον η τον ενεργητικον ανδρα επιδεικνυςθαι. και το αποςηναι Ρητορικης και Ποιητικης και Αςειολογιας· και το μη εν ςολη κατ' οικον περιπατειν, μηδε τα (ποικιλτα*[2] *υποδειν·) και το τα επιςολια αφελως γραφειν, οιον το ὑπ' αυτου τουτου απο Σινοεσσης τη μητρι μου γραφεν. και το προς τους χαλεπηναντας και πλημμελησαντας εαναcκλητως και ενδιαλλακτως, επειδαν ταχιςα αυτοι επανελθειν εθελησωσι, διακεισθαι· και το ακριβως αναγινωσκειν, και μη αρκεισθαι περινοουντα ολοσχερως, μηδε τοις περιλαλουσι ταχεως συγκατατιθεσθαι· και το εντυχειν τοις Επικτητειοις υπομνημασιν, ων οικοθεν μετεδωκε.*

7. *Παρα Απολλωνιου το ελευθερον και αναμφιβολως ακυβευτον, και (το) προς μηδεν αλλο αποβλεπειν, μηδ' επ' ολιγον, η προς τον λογον. Και το αει ομοιον εν αλγηδοσιν οξειαις, εν αποβολη τεκνου, εν μακραις νοσοις· και το επι παραδειγματος ζωντος ιδειν εναργως οτι δυναται ο αυτος σφοδροτατος ειναι, και (παλιν) ανειμενος. Και το εν ταις εξηγησεσι μη δυσχεραντικον, και το ιδειν ανθρωπον (σοφον ως)*[3] *ελαχιςον των εαυτου καλων ηγουμενον την εμπειριαν και την εντρεχειαν την περι του παραδιδοναι τα θεωρηματα. Και το μαθειν πως δει λαμβανειν τας δοκουσας χαριτας παρα φιλων, (μητε εξηττωμενον δια ταυτα,)*[a] *μητε αναισθητως παραπεμποντα.*

Vulgata. [1] *επιθυμησαι·* hoc a sensu ac stoâ perinde discrepat.—[2] *τοιαυτα ποιειν*—Quasi Rhetoricam cum Poeticâ colere ac pallium gestare ejusdem essent categoriæ—non absonè Figaro—"Le Ballet ne peut etre trop long, pourvu que la morale soit bonne et la metaphysique bien entendue"—*ποικιλτα υποδειν·* nempe ut illud calceamentum, ita spero ista emendatio suppeditat.—[3] *σαφως·* nullo sensu.

[a] Malim *διαλλακτι*.

8. *Παρα Σεξτου το ευμενες, και το παραδειγμα του οικου του πατρονομουμενου, και την εννοιαν του κατα φυσιν ζην, και το σεμνον απλαςως· και το ςοχαςικον των φιλων κηδεμονικως, και το ανεκτικον των ιδιωτων, και των το αθεωρητον οιομενων. Και το προς παντας εναρμοςον, ωςε κολακειας μεν πασης προσηνεςερον ειναι την ομιλιαν αυτου, αιδεσιμωτατον τε*[1] *(αυτον) εκεινοις παρ᾽ αυτον εκεινον τον καιρον ειναι. Και το*[2] *(καταληπτικον καθολου εξεγερτικον) τε και τακτικον των εις βιον αναγκαιων δογματων. Και το (μηδεμιαν)*[3] *εμφασιν ποτε οργης η αλλου τινος παθους παρασχειν. Αλλα αμα μεν απαθεςατον ειναι, αμα δε φιλοςοργοτατον· και το (ευφημον,)*[a] *και τουτο αψοφητι· και το πολυμαθες ανεπιφαντως.*

9. *Παρα Αλεξανδρου του Γραμματικου το ανεπιπληκτον· και το μη ονειδιςικως επιλαμβανεσθαι των βαρβαρον η σολοικον τι η απηχες προενεγκαμενων· αλλ᾽ επιδεξιως αυτο μονον εκεινο ο εδει, ειρησθαι, προφερεσθαι, εν τροπω αποκρισεως, η συνεπιμαρτυρησεως, η συνδιαληψεως περι αυτου του πραγματος, ουχι περι του ρηματος· η δι᾽ ετερας τινος τοιαυτης εμμελους παρυπομνησεως.*

10. *Παρα Φροντωνος το (επιςησαι)*[b] *οια η τυραννικη βασκανια, και ποικιλια και υποκρισις· και οτι ως επιπαν οι καλουμενοι ουτοι παρ᾽ ημιν ευπατριδαι αςοργοτεροι πως εισι.*

11. *Παρα Αλεξανδρου του Πλατωνικου το μη πολλακις μηδε χωρις αναγκης λεγειν προς τινα, η εν επιςολη γραφειν, οτι ασχολος ειμι. μηδε δια τοιουτου τροπου συνεχως παραιτεισθαι τα κατα τας προς τους συμβιουντας σχεσεις καθηκοντα, προβαλλομενον τα περιεςωτα πραγματα.*

12. *Παρα Κατουλου το μη ολιγωρως εχειν φιλου αιτιωμενου τι, καν τυχη αλογως αιτιωμενος, αλλα πειρασθαι και (ακοντα) αποκαθιςαναι επι το συνηθες. Και το περι των διδασκαλων εκθυμως ευφημον, οια τα περι Δομητιου και Αθηνοδοτου απομνημονευομενα· και το περι τα τεκνα αληθινως αγαπητικον.*

Vulgata. [1] *αυτοις.*—[2] *καταληπτικως και οδω εξεγερτικον τε*; totum male—inventio moralia non attinct.—[3] *μηδε εμφ.*

[a] Malim *ευσχημον.* [b] *επιςησαι*· intellige *νουν*; animadvertere.

13. *Παρα του αδελφου μου Σεουηρου το φιλοικειον και φιλαληθες και φιλοδικαιον, και το δι' αυτον γνωναι Θρασεαν, Ἑλβιδιον, Κατωνα, Διωνα, Βρουτον, και φαντασιαν λαβειν πολιτειας, ισονομου κατ' (ισοτελειοιητα)*[1] *και ισηγοριαν διοικουμενης, και βασιλειας τιμωσης παντων μαλιςα την ελευθεριαν των αρχομενων. Και ετι παρ' αυτου, το (αφελες)*[2] *και ομοτονον εν τη τιμη της φιλοσοφιας, και το ευποιητικον και (ευμεταδοτικον ανεκτενως),*[3] *και το ευελπι. Και το πιςευτικον περι του υπο των φιλων·φιλεισθαι· και το ανεπικρὑπτον προς τους καταγνωσεως ὑπ' αυτου τυγχανοντας, και το μη δεισθαι ςοχασμου τους φιλους αυτου περι του τι θελει, η ου θελει, αλλα δηλον ειναι.*

Παρα Κλ. Μαξιμου το κρατειν εαυτου, και κατα μηδεν περιφορον ειναι· και το ευθυμον εν τε ταις αλλαις περιςασεσι, και εν ταις νοσοις. Και το ευκρατον του ηθους, και μειλιχιον και γεραρον, και ου σχετλιως κατεργαςικον των προκειμενων. και το παντας αυτω πιςευειν, περι ων λεγοι οτι ουτως φρονει· και περι ων πραττοι οτι ουκ (ειкαιως)[4] *πραττει. Και το αθαυμαςον και ανεκπληκτον, και μηδαμου επειγομενον η οκνουν η αμηχανουν η κατηφες η προσσεσηρος, η παλιν θυμουμενον η υφορωμενον· και το ευεργετικον και το συγγνωμονικον και το αψευδες, και το αδιαςροφου μαλλον η διορθουμενου φαντασιαν παρεχειν. Και οτι ουτε ωηθη αν ποτε τις υφορασθαι ὑπ' αυτου, ουτε (αυτος μη) υπεμεινεν αν κρειττονα (ἀυτου αλλον)*[5] *υπολαβειν· και το ευχαριεντιζεσθαι.*

Παρα του πατρος το ἡμερον και μενετικον ασαλευτως επι των εξητασμενως κριθεντων· και το ακενοδοξον περι τας δοκουσας τιμας, και το φιλοπονον και ενδελεχες. Και το ακουςικον των εχοντων τι κοινωφελες εισφερειν· και το απαρατρεπτως εις το (δοκουν)[6] *κατ' αξιαν απονεμετικον ἑκαςω· και το εμπειρον που μεν χρεια εντασεως που δε ανεσεως. Και το παυσαι τα περι τους ερωτας μειρακιων· και ἡ κοινονοημοσυνη· και το εφεισθαι τοις φιλοις μητε συνδειπνειν αυτω παντως, μητε συναποδημειν επαναγκες·*

Vulgat. [1] *ισοτητα.*—[2] *αμελες.*—[3] *ευμεταδοτον εκτενως*—falsum utrumque—*ευμετ.* contra sentum *εκτενως* contra *ςοαν.*—[4] *ου κακως.*—[5] *αυτου ἀυτον*—absurdè.—[6] Dura hæc et contorta. *το δοκουν* additum temperat ac explicat.

αει δε ὁμοιον αυτον καταλαμβανεσθαι ὑπο των δια χρειας τινας απολειφθεντων· και το ζητητικον ακριβως εν τοις συμβουλιοις, και επιμονον, (ἱν' αν αλλος τις)[1] προαπεςη της ερευνης αρκεσθεις ταις προχειροις φαντασιαις. Και το διατηρητικον των φιλων, και μηδαμου ἀψικορον, μηδε επιμανες. Και το αυταρκες εν παντι, και το φαιδρον, και το πορρωθεν προνοητικον, και των ελαχιςων προδιοικητικον ατραγωδως. Και το τας επιβοησεις και πασαν κολακειαν επ' αυτου ςαληναι. Και το φυλακτικον αει των αναγκαιων τη αρχη, και ταμιευτικον της χορηγιας, και ὑπομενετικον της επι των τοιουτων (εντελειων)[2] καταιτιασεως· και το μητε περι τους Θεους δεισιδαιμον, μητε περι ανθρωπους δημοκοπικον, η αρεσκευτικον, η οχλοχαρες, αλλα νηφον εν πασι και βεβαιον, και μηδαμου απειροκαλον μηδε καινοτομον. Και το τοις εις ευμαρειαν βιου φερουσι τι, ὡν ἡ Τυχη παρειχε δαψιλειαν, χρηςικον ατυφως ἁμα και απροφασιςως, ὡςε παροντων μεν ανεπιτηδευτως ἁπτεσθαι, αποντων δε μη δεισθαι. Και το (μηποτε) αν τινα ειπειν μητε οτι σοφιςης, μητε οτι (οικοτριβης εν ουερνακλοις)[3] μητε οτι σχολαςικος· αλλ' οτι ανηρ πεπειρος, τελειος, ακολακευτος, προεςαναι δυναμενος και (εαυτου)[4] και των αλλων. Προς τουτοις δε το τιμητικον των αληθως φιλοσοφουντων, τοις δ' αλλοις ουκ εξονειδιςικον· ετι δε το ευομιλον και ευχαρι ου κατακορως· και το του ιδιου σωματος επιμελητικον εμμετρως, ουτε ὡς αν τις φιλοζωος, ουτε προς καλλωπισμον, ουτε μην ολιγωρως· αλλ' ωςε δια την ιδιαν προσοχην, εις ολιγιςα ιατρικης χρηζειν, η φαρμακων και επιθηματων. (Εν τοις)[5] μαλιςα δε το παραχωρητικον αβασκανως τοις δυναμιν τινα κεκτημενοις· οιον την φραςικην, η την των εξ ἱςοριας νομων, η εθων, η αλλων τινων πραγματων· και (το) συσπουδαςικον αυτοις, ἱνα ἑκαςοι κατα τα ιδια προτερηματα ευδοκιμωσι. Παντα δε κατα τα πατρια πρασσων, ουδ' αυτο τουτο επιτηδευων φαινεσθαι, το τα πατρια φυλασσειν· ετι δε το μη ευμετακινητον και ριπταςικον, αλλα και τοποις και πραγμασι τοις αυτοις ενδιατριπτικον. Και το

Vulgat. [1] *αλλ' ου το προαπεςη*—locus vexatissimus; ut supra, plana ac profluentia omnia.—[2] *τονων*.—[3] *οικογενης ουερνακλος*—Quasi id imperatori pro laude esset.—[4] *των ἑ. και αλλων*.—[5] *επιθηματων εκτος*.

μετα τους παροξυσμους της κεφαλαλγιας νεαρον ευθυς και ακμαιον προς τα συνηθη εργα. Και το μη ειναι αυτω πολλα τα απορρητα, αλλα (ευλογιςα)[1] *και σπανιωτατα, και ταυτα υπερ των κοινων μονον. Και το εμφρον και μεμετρημενον εν τε θεωριων επιτελεσει, και εργων κατασκευαις και διανομαις, και τοις τοιουτοις (φιλανθρωπικοις, ως)*[2] *προς αυτο (δη) το δεον πραχθηναι δεδορκοτος, ου προς την επι τοις πραχθεισιν ευδοξιαν. Ουκ αωρι λουςης. ουχι φιλοικοδομος· ου περι τας εδωδας επινοητης, ου περι εσθητων ὑφας και χροας, ου περι σωματων ὡρας. Ἡ απο Λωριου ςολη, αναγουσα απο της κατω επαυλεως, και των εν Λανουβιω τα πολλα. Τω τελωνη εν Τουσκλοις παραιτουμενω ὡς εχρησατο, και πας ὁ τοιουτος τροπος. ουδεν απηνες, ουδε μην αδυσωπητον, ουδε λαβρον, ουδ' ὡς αν τινα ειπειν ποτε, ἑως ἱδρωτος. αλλα παντα διειλημμενα (ὡς επιςολης λελογισθαι) αταραχως, τεταγμενως, ερρωμενως, συμφωνως εαυτοις. Εφαρμοσειε δ' αν αυτω το περι του Σωκρατους μνημονευομενον, ὁτι και απεχεσθαι και απολαυειν εδυνατο τουτων, ὡν (οι) πολλοι προς τε τας αποχας ασθενως, και προς τας επιλαυσεις ενδοτικως εχουσι. Το δε ισχυειν και επικαρτερειν και εννηφειν ἑκατερω, ανδρος εςιν αρτιον και αηττητον ψυχην εχοντος, ὁιον εν τη νοσω τη Μαξιμου.*

Παρα των θεων, το αγαθους παππους, αγαθους γονεας, αγαθην αδελφην, αγαθους διδασκαλους, αγαθους οικειους, συγγενεις, φιλους, σχεδον απαντα σχειν. Και οτι περι ουδενα αυτων προεπεσον πλημμελησαι τι, καιτοι διαθεσιν εχων τοιαυτην, αφ' ἡς, ει ετυχε, κἀν επραξα τι τοιουτο. Των Θεων δε ευποιια, το μηδεμιαν πραγματων συνδρομην γενεσθαι, ητις εμελλε με ελεγξειν. Και το μη πλεον επιτραφηναι παρα τη παλλακη του παππου· και το την ὡραν διασωσαι, και το μη προ ὡρας ανδρωθηναι, αλλ' ετι και επιλαβειν του χρονου. Το αρχοντι και πατρι υποταχθηναι, ος εμελλεν παντα τον τυφον αφαιρησειν μου, και εις εννοιαν αξειν, οτι δυνατον εςιν εν αυλη βιουντα, μητε δορυφορησεων χρηζειν, μητε εσθητων σημειωδων,

---

Vulgat. [1] *ολιγιςα* quod otiosum—idem enim signif. *σπανιωτατα*.—[2] *ανθρωποις, προς αυτο δε.* Corrupte confusè præposterè.—[3] *λελογιςθαι ὡς επι σχολης.*

μητε λαμπαδων και ανδριαντων (και ορχηϛικων)[1] *και του ομοιου κομπου, αλλ' εξεϛιν εγγυτατω ιδιωτου συϛελλειν ἑαυτον, και μη δια τοῦτο ταπεινοτερον η ραθυμοτερον εχειν προς τα ὑπερ τῶν κοινῶν ἡγεμονικως πραχθῆναι δεοντα. Το αδελφοῦ τοιουτου τυχεῖν, δυναμενον μεν δια ηθους επεγεῖραι με προς επιμελειαν εμαυτοῦ, αμα δε και τιμῇ και ϛοργῇ ευφραινοντος με. Το παιδια μοι αφυῆ μη γενεσθαι, μηδε κατα το σωματιον διαϛροφα. Το μη επι πλεον με προκοψαι εν ρητορικῇ και ποιητικῇ και (τοιυτοῖς)*[2] *αλλοις επιτηδευμασι, εν ὁις ισως αν κατεσχεθην, ει ᾐσθομην εμαυτον ευοδως προϊοντα. Το φθασαι τους τροφεας εν αξιωματι καταϛῆσαι, οὑ δη εδοκουν μοι επιθυμεῖν, και μη αναβαλεσθαι ελπιδι, τοῦ με, επει νεοι ετι ησαν, ὑϛερον αυτο πραξειν. Το γνῶναι Απολλωνιον, Ρουϛικον, Μαξιμον. Το φαντασθῆναι περι τοῦ κατα φυσιν βιου εναργῶς και πολλακις, οἶος τις εϛι. Ὡϛε ὁσον επι τοῖς θεοῖς, και ταῖς εκεῖθεν (διαθεσεσι)*[3] *και συλληψεσι, και επιπνοιαις,*[4] *μηδεν κωλυειν (ἤ δη)*[5] *κατα φυσιν ζῆν με, η απολειπεσθαι ετι τουτου παρα την εμην αιτιαν, και παρα το μη διατηρεῖν τας εκ τῶν θεῶν ὑπομνησεις, και μονον ουχι διδασκαλιας. Το αντισχεῖν μοι το σῶμα επι τοσουτον εν τοιουτῳ βιῳ. Το μητε Βενεδικτης ἁψασθαι, μητε Θεοδοτου· αλλα και ὑϛερον εν ερωτικοῖς παθεσι γενομενον ὑγιᾶναι. Το χαλεπηναντα πολλακις Ρουϛικῳ, μηδεν πλεον πραξαι, εφ' ᾧ αν μετεγνων. Το μελλουσαν νεαν τελευτᾷν την τεκοῦσαν, ομως οικῆσαι μετ' εμοῦ τα τελευταῖα ετη. Το ὁσακις εβουληθην επικουρῆσαι τινι πενομενῳ, η εις αλλο τι χρηζοντι, μηδεποτε ακοῦσαι με οτι ουκ εϛι μοι χρηματα ὁθεν γενηται· και το αυτῷ εμοι χρειαν ὁμοιαν, ὡς παρ' ἑτερου μεταλαβεῖν, μη συμπεσεῖν. Το την γυναῖκα τοιαυτην ειναι, ὁυτωσι μεν πειθηνιον, οὑτω δε φιλοϛοργον, οὑτω δε αφελῆ. Το επιτηδειων τροφεων εις τα παιδια ευπορῆσαι. Το δι' ονειρατων βοηθηματα δοθῆναι, αλλα τε, και ὡς μη πτυειν αἱμα, και μη ιλιγγιᾷν· και (το του)*[6] *εν Καϊητῃ "ωσπερ χρησῃ." Ὁπως τε επεθυμησα φιλοσοφιας, μη εμπεσεῖν εις*

Vulgata. [1] *τοιωνδε τινων.*—[2] *τοις.*—[3] *διαδοσεσι.*—[4] *επινοιαις.*—[5] *ηδη.*—[6] *τουτου* vexatissima phrasis—sed lucida fit per *το του εν Κι*, i. e. dictum viri Caietensis, qui de re cujus quæstio erat, bona an mala, pronuntiavit scitè *ὡ χ.* prout utaris.

τινα σοφιςην, μηδε (αποκαθιζων εθισαι)[1] *επι τους συγγραφεῖς, η συλλογισμους αναλυειν η περι τα μετεωρολογικα καταγινεσθαι. Παντα γαρ ταῦτα θεῶν βοηθῶν και τυχης δεῖται. Τα εν Κουαδοις προς τῳ Γρανουᾳ. α*

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

1. *Εωθεν προλεγειν εαυτῳ, Συντευξομαι περιεργῳ, αχαριςῳ, ὑβριςῇ δολερῷ, βασκανῳ, ακοινωνητῳ. Παντα ταῦτα συμβεβηκεν εκεινοις παρα την αγνοιαν των αγαθῶν και κακῶν. Εγω δε τεθεωρηκως την φυσιν του αγαθοῦ, οτι καλον, και τοῦ κακοῦ, οτι αισχρον, και την αυτοῦ τοῦ ἁμαρτανοντος φυσιν, οτι μοι συγγενης· ουχι αἱματος η σπερματος τοῦ αυτοῦ, αλλα νοῦ, και θειας απομοιρας μετοχος· ουτε βλαβῆναι ὑπο τινος αυτῶν δυναμαι· αισχρῷ γαρ με ουδεις περιβαλλει· ουτε οργιζεσθαι τῷ συγγενεῖ (διανοουμαι)*[2] *ουτε απεχθεσθαι (αυτον). Γεγοναμεν γαρ προς συνεργιαν, ὡς ποδες, ὡς χεῖρες, ὡς βλεφαρα, ὡς ὁι ςοῖχοι των ανω και τῶν κατω οδοντων. Το ουν αντιπρασσειν αλληλοις παρα φυσιν. Αντιπρακτικον δε, το αγανακτεῖν και αποςρεφεσθαι.*

2. *Ο, τι ποτε τοῦτο ειμι, σαρκια εςι, και πνευματιον, και το ἡγεμονικον. Αφες τα βιβλια, μηκετι σπῶ. Ου (δεδεσαι),*[3] *αλλ᾽ ὡς ηδη αποθνησκων, τῶν μεν σαρκιων καταφρονησον· λυθρος, και οςαρια, και κροκυφαντος, εκ νευρων, φλεβιων, αρτηριῶν πλεγματιον. Θεασαι δε και το πνεῦμα ὁποῖον τι εςιν· ανεμος· ουδε αει το αυτο, αλλα πασης ωρας εξεμουμενον, και παλιν ῥοφουμενον. Τριτον ουν εςι το ἡγεμονικον. Ωδε απονοηθητι. Γερων εἶ· μηκετι τοῦτο εασῃς δουλεῦσαι· μηκετι καθ᾽ ὁρμην ακοινωνητον νευροσπαςηθῆναι· μηκετι το ειμαρμενον, η παρον δυσχερᾶναι, η μελλον υποδυεσθαι.*

Vulgata. [1] *αποκαθισαι.*—[2] *δυναμαι·* sed *το διαν*—*τῳ δυν.* Opponitur *διανοουμαι* = propensus sum, ut sæpe.—[3] *δεδοται.*

3. *Τα των θεῶν προνοιας μεςα.*[a] *Τα της τυχης ουκ ανευ φυσεως η συγκλωσεως, και επιπλοκῆς των προνοιᾳ διοικουμενων. Παντα εκεῖθεν ῥεῖ. Προσεςι δε το αναγκαῖον, και το τῳ ολῳ κοσμῳ συμφερον, οὗ μερος εἶ. Παντι δε φυσεως μερει αγαθον ο φερει ἡ τοῦ ολου φυσις, και ο εκεινης εςι σωςικον. Σωζουσι δε κοσμον ωσπερ αἱ τῶν ςοιχειων, ουτω και αἱ τῶν συγκριματων μεταβολαι. Ταῦτα σοι αρκειτω, αει δογματα εςω. Την δε τῶν βιβλιων διψαν ῥιψον, ινα μη γογγυζων αποθανῃς, αλλα ιλεως, αληθῶς, και απο καρδιας ευχαριςος τοῖς θεοῖς.*

4. *Μεμνησο εκ ποσου ταῦτα αναβαλῃ, και ὁποσακις προθεσμιας λαβων παρα τῶν θεῶν, ου χρᾷ αυταῖς· δεῖ δε ηδη ποτε αισθεσθαι, τινος κοσμου μερος εἶ, και τινος διοικοῦντος τον κοσμον απορροια ὑπεςης· και ὁτι ὁρος εςι σοι περιγεγραμμενος του χρονου· ᾧ εαν μη εις το* [b](*ὑπαιθριασαι*)[1] *χρησῃ, οιχησεται, και οιχησῃ, και αυθις ουχ ἡξεται.*

5. *Πασης ωρας φροντιζε, ςιβαρῶς, ὡς Ρωμαῖος και αρρην, το εν χερσι μετα της ακριβοῦς και απλαςου σεμνοτητος, και φιλοςοργιας, και ελευθεριας, και δικαιοτητος πρασσειν, και σχολην σαυτῷ απο πασῶν τῶν αλλων φαντασιῶν πορίζειν.Ποριεῖς δε, αν ὡς εσχατην του βιου, ἑκαςην πρᾶξιν ενεργῇς, απηλλαγμενην πασης εικαιοτητος, και εμπαθοῦς αποςροφῆς απο του αἱροῦντος λογου, και ὑποκρισεως, και φιλαυτιας, και δυσαρεςησεως προς τα συμμεμοιραμενα. Ορᾷς πῶς ολιγα εςιν, ὧν κρατησας τις, δυναται ευρουν, και θεουδῆ βιῶσαι βιον· και γαρ οἱ θεοι πλεον ουδεν απαιτησουσι παρα τοῦ ταῦτα φυλασσοντος.*

6. (*Υβριζῃ; υβριζῃ σεαυτην*)[2] *ὦ ψυχη· (τι δ' ου) τιμῆσαι σεαυτην; ουκετι καιρον ἑξεις.* (*Ρει*)[3] *γαρ ὁ βιος ἑκαςω. Ουτος δε σοι σχεδον διηνυςαι, μη αιδουμενη σεαυτην, αλλ' εν ταις αλλων ψυχαῖς τιθεμενῃ την σην ευμοιριαν.*

Vulgata. [1] *απαιθ.*—[2] *υβριζε αυτην· του δε τιμησαι σεαυτην.*—[3] *εν.*

[a] Malim *αιρετα = αςμεςα.* [b] Forsan *αποθηριωσαι σε.*

7. Περισπᾷ τι σε τα εξωθεν εμπιπτοντα (; Ναι).[1] Σχολην παρεχε σεαυτω τω προσμανθανειν αγαθον τι, και παῦσει ῥεμβομενος· ηδη δε και την ἑτεραν περιφοραν φυλακτεον. Ληρουσι γαρ και δια πραξεων, ὁι (απειρηκοτες)[2] τῳ βιῳ, και μη εχοντες σκοπον, εφ᾽ ον πασαν ὁρμην και καθαπαξ φαντασιαν απευθυνοῦσιν.

8. Παρα μεν το μη εφιςανειν τι εν τῇ αλλου ψυχῇ γιγνεται, ου ῥᾳδιως τις ωφθη κακοδαιμονῶν· τους δε τοῖς της ιδιας ψυχῆς κινημασι μη παρακολουθοῦντας, αναγκη κακοδαιμονεῖν.

9. Τουτων αει δεῖ μεμνῆσθαι. Τις ἡ τῶν ολων φυσις, και τις ἡ εμη, και πῶς αυτη προς εκεινην εχουσα, και ὁποῖον τι μερος, ὁποιον του ὁλου ουσα. Και ὁτι ουδεις ὁ κωλυων τα ακολουθα τῇ φυσέι, ἧς μερος ει, πρασσειν τε αει και λεγειν.

10. Φιλοσοφως ὁ Θεοφραςος εν τῇ συγκρισει τῶν ἁμαρτηματων, ὡς αν τις κοινοτερον τα τοιαῦτα συγκρινειε, φησι. Βαρυτερα ειναι τα κατ᾽ επιθυμιαν πλημμελουμενα τῶν κατα θυμον. Ὁ γαρ θυμουμενος μετα τινος λυπης και λεληθυιας συςολῆς φαινεται τον λογον αποςρεφομενος· ὁ δε κατ᾽ επιθυμιαν ἁμαρτανων, ὑφ᾽ ἡδονης ἡττωμενος ακολαςοτερος πως φαινεται, και θηλυτερος εν ταις ἁμαρτιαις. Ορθῶς ουν και φιλοσοφιας αξιως εφη, μειζονος εχεσθαι το μεθ᾽ ἡδονῆς ἁμαρτανομενον, ηπερ το μετα λυπης. Ολως (δη) ὁ μεν προηδικημενῳ μᾶλλον εοικε, και δια λυπην ηναγκασμενῳ θυμωθῆναι. Ὁ δε, ἀυτοθεν προς το αδικεῖν ὡρμηται, φερομενος επι το πραξαι[a] τινα κατ᾽ επιθυμιαν.

11. Ως ηδη (θανατου καλουντος)[3] εξιεναι του βιου, ὁυτως ἑκαςα ποιεῖν και διανοεῖσθαι. Το δε εξ ανθροπων απελθεῖν, ει μεν Θεοι εισιν, ουδεν δεινον. Κακῷ γαρ σε ουκ αν περιβαλοιεν. Ει δε ητε ουκ εισιν, η ου μελει αυτοῖς των ανθρωτειων· τι μοι ζῆν εν κοσμῳ κενῷ θεῶν, η προνοιας κενῷ; αλλα και εισι, και μελει αυτοῖς τῶν ανθρωπειων· και τοῖς μεν κατ᾽ αληθειαν κακοῖς, ινα μη περιπιπτῃ ὁ

Vulgata. [1] και.—[2] κεκμηκοτες.—[3] δυνατου οντος· sed ea mera possibilitas imbecilla ac nemini curæ est. Sensus postulat mortem instantem, clamantem.

[a] Malim σπαραξαι· ut in Platone ac Dem.

ανθρωπος, επ' αυτῳ το πᾶν εθεντο. Τῶν δε λοιπῶν ει τι κακον ἦν, και τοῦτο αν προιδοντο. Ινα (επι παντι ῇ)[1] *το μη περιπιπτειν αυτῳ. Ο δε χειρω μη ποιεῖ ανθρωπον, πῶς αν τοῦτο βιον ανθρωπου χειρω ποιησειεν. Ουτε (δη) κατ' αγνοιαν, ουτε ειδυιᾶ μεν, μη δυναμενη δε προφυλαξασθαι, η διορθωσασθαι ταῦτα, ἡ τῶν ολων φυσις παρεῖδεν αν· ουτ' αν τηλικοῦτον ἡμαρτεν ητοι παρ' αδυναμιαν, η παρ' ατεχνιαν, ινα τα αγαθα και τα κακα επισης τοῖς τε αγαθοῖς ανθρωποις και τοῖς κακοῖς πεφυρμενως συμβαινῃ. Θανατος δε γε και ζωη, δοξα και αδοξια, πονος και ἡδονη, πλοῦτος και πενια, παντα ταῦτα επισης συμβαινει ανθρωπων τοῖς τε αγαθοις και τοις κακοις, ουτε καλα οντα, ουτε αισχρα· ουτ αρ' αγαθα, ουτε κακα εςι.*

12. *Πῶς παντα ταχεως εναφανιζεται, τῳ μεν κοσμῳ αυτα τα σωματα· τῳ δε αιῶνι αἱ μνῆμαι αυτῶν. Οἷα εςι τα αισθητα παντα, και μαλιςα τα ἡδονῇ δελεαζοντα, η πονῳ φοβοῦντα, η τυφῳ διαβεβοημενα. Πῶς ευτελῆ και* [2] *(εκ)φθαρτα, καί νεκρα.*

13. *Νοερας δυναμεως, εφιςαναι τι εισιν οὗτοι ὧν αἱ ὑποληψεις και αἱ φωναι, την ευδοξιαν (διδουσι). Τι εςι το αποθανεῖν, και οτι εαν τις αυτο μονον ειδῇ, και τῳ μερισμῷ της εννοιας διαλυσῃ τα εμφανταζομενα αυτω, ουκετι αλλο τι ὑποληψεται αυτο ειναι η φυσέως εργον. Φυσεως δε εργον ειτις φοβεῖται, παιδιον εςι. Τοῦτο μεν τοι ου μονον φυσεως εργον εςιν, αλλα και συμφερον αυτῇ. Πῶς ἁπτεται θεοῦ ανθρωπος, και κατα τι αυτοῦ μερος, και (πως εχῃ οταν διαχεηται, ταυτα τον ανθρωπον παρα το νοερον).*[3]

14. *Ουδεν αθλιωτερον τοῦ παντα κυκλῳ εκπεριερχομενου, και τα νερθεν γῆς, φησιν, ερευνῶντος, και τα εν ταις ψυχαῖς τῶν πλησιον δια τεκμαρσεως ζητοῦντος, μη αισθομενου δε οτι αρκεῖ προς μονῳ τῳ ενδον ἑαυτοῦ δαιμονι ειναι, και τοῦτον γνησιως θεραπευειν. Θεραπεια δε αυτοῦ καθαρον παθους διατηρεῖν, και εικαιοτητος, και δυσαρεςησεως της προς τα εκ θεῶν και ανθρωπων γινομενα. Τα μεν γαρ εκ θεῶν αιδεσιμα δι αρετην· τα δε*

Vulgata. [1] *επη παντι.*—[2] *ευφ.*—[3] *το του ανθρ. τουτο μοριον,* miserabile quantum in hoc laboraverunt critici. Emendatio (quæ supra) explicat sententiam.

εξ ανθρωπων φιλα δια συγγενειαν. Εςι δε οτε και τροπον τινα ελεεινα, δι᾽ αγνοιαν αγαθῶν και κακῶν. Ουκ ελαττων ἡ πηρωσις ἀυτη της ςερὶσκουσης του διακρινειν τα λέυκα και μελαινα.

15. Κἀν τρισχιλια ετη βιωσεσθαι μελλῃς, και τοσαυτακις μυρια, ομως μεμνησο, οτι ουδεις αλλον αποβαλλει βιον, η τοῦτον ον ζῃ· ουδε αλλον ζῇ, η ον αποβαλλει. Εις ταυτο ουν καθιςαται το μηκιςον τω βραχυτατῳ. Το γαρ παρον πασιν ισον, ει και το απολλυμενον ουκ ισον, και το αποβαλλομενον ουτῳ ακαριαῖον αναφαινεται. Ουτε γαρ το παρῳχηκος, ουτε το μελλον αποβαλλοι αν τὶς. Ο γαρ ουκ εχει, πῶς αν τις τουτο αυτοῦ αφελοιτο; τοῦτων ουν τῶν δυο δεῖ μεμνῆσθαι· ἑνος μεν, οτι παντα εξ αἴδιου ὁμοειδῆ, και ανακυκλουμενα, και ουδεν διαφερει, ποτερον εν ἑκατον ετεσιν, η εν διακοσιοις, η εν τῳ απειρῳ χρονῳ τα αυτα τις οψεται. Ἑτερον δε, οτι και ὁ πολυχρονιωτατος, και ὁ ταχὶςα τεθνηξομενος, το ισον αποβαλλει. Το γαρ παρον εςι μονον ὁυ ςερισκεσθαι μελλει, ὁπερ (δη)[1] εχει, και τοῦτο μονον. Και ο μη εχει τις, ουκ αποβαλλει.

16. Οτι (πανθ) ὑποληψις. Δῆλα μεν γαρ τα προς τον κυνικον Μονιμον λεγομενα· δῆλον δε και το χρησιμον τοῦ λεγομενου. Εαν τις αυτοῦ το (αννσιμον)[2] μεχρι τοῦ αληθοῦς δεχηται.

17. Υβριζει ἑαυτην ἡ του ανθροπου ψυχη· μαλιςα μεν, οταν αποςημα, και οἷον φῦμα κοσμου, οσον εφ᾽ ἑαυτω, γενηται. Το γαρ δυσχεραινειν τινι των γενομενων αποςασις εςι της φυσεως, ἧς εν (εμμελεια)[3] ἑκαςου τῶν λοιπῶν φυσεις περιεχονται· επειτα δε, ὁταν ανθρωπον τινα αποςραφῇ, η και εναντια φερηται, ὡς βλαψουσα, οἷαι εισι αἱ των οργιζομενων. Τριτον, ὑβριζει ἑαυτην, οταν ἡσσαται ἡδονῆς, η πονου. Τεταρτον, οταν ὑποκρινηται, και επίπλαςως, και αναληθως τι ποιῇ, η λεγῃ. Πεμπτον, οταν πρᾶξιν τινα ἑαυτῆς και ὁρμην, επ᾽ ουδενα σκοπον αφιῃ, αλλα εικῇ και απαρακολουθητως ὁτιοῦν ενεργῇ· δεον και τα μικροτατα, κατα την επι το τελος αναφοραν γινεθαι. Τελος δε λογι-

---

Vulgata. [1] γε—Hæc sectio præstat eam fisci exactionem, odiosam multis, otiosam mihi, anglicè life-income-tax.—[2] νοςιμον.—[3] μερει· sed εμμελεια = concentus; Pythagorea ac Platonica Spherarum Harmonia.

κῶν ζωων το επεσθαι τω της πολεως και πολιτειας της πρεσβυτατης λογῳ και θεσμῳ.

18. *Τοῦ ανθρωπινου βιου ὁ μεν χρονος ςιγμη· ἡ δε ουσια, ῥεουσα· ἡ δε αιθησις, αμυδρα· ἡ δε ολου του σωματος συγκρισις (εκσηπτος·)*[1] *ἡ δε (τυχη), ῥομβος· ἡ δε (ψυχη),*[2] *δυστεκμαρτον· ἡ δε φημη, ακριτον· συνελοντι δε ειπεῖν, παντα τα μεν του σωματος, ποταμος· τα δε της ψυχῆς, ονειρος και τυφος. Ὁ δε βιος, πολεμος, και ξενου επιδημια· ἡ ὑςεροφημια δε, ληθη. Τι ουν το παραπεμψαι δυναμενον; ἑν και μονον φιλοσοφια· τοῦτο δε εν τῳ τηρεῖν τον ενδον δαιμονα (ανυβριςικον),*[3] *και ασινῆ, ἡδονῶν και πονων κρειττονα, μηδεν εικῆ ποιοῦντα, μηδε (δη) διεψευσμενως και μεθ᾽ ὑποκρισεως· ανενδεῆ του αλλον ποιῆσαι τι, η μη ποιῆσαι. Ετι δη τα συμβαινοντα και απονεμομενα δεχομενον, ὡς εκεῖθεν ποθεν ερχομενα, ὁθεν αυτος ηλθεν. Επι πᾶσι δε τον θανατον ἱλεῳ τῇ γνωμῃ περιμενοντα, ὡς ουδεν αλλο η λυσιν των ςοιχειων, εξ ὡν εκαςον ζωον συγκρινεται. Ει δε αυτοῖς τοῖς ςοιχειοις μηδεν δεινον εν τῳ εκαςον διηνεκῶς εις ετερον μεταβαλλειν, δια τι ὑπιδηται τις την παντων μεταβολην και διαλυσιν; κατα φυσιν γαρ. Ουδεν δε κακον κατα φυσιν. Τα εν Καρνουντῳ.*

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

1. *Ουχι τοῦτο μονον δεῖ λογιζεσθαι, οτι καθ᾽ ἑκαςην ημεραν απαναλισκεται ὁ βιος, και μερος ελαττον αυτοῦ καταλειπεται. Αλλα κακεῖνο λογιςεον, οτι ει επι πλεον βιωη τις, εκεινο γε αδηλον, ει εξαρκεσει ὁμοια αυθις ἡ διανοια, προς την συνεσιν τῶν πραγματων, και της θεωριας της συντεινουσης εις την εμπειριαν των τε θειων και τῶν ανθρωπειων. Εαν γαρ παραληρεῖν αρξηται, το μεν διαπνεῖσθαι, και τρεφεσθαι, και φανταζεσθαι, και ὁρμᾶν, και ὁσα αλλα τοιαῦτα, ουκ ενδεησει. Το δε ἑαυτω χρῆσθαι, και τους του καθηκοντος αριθμους ακριβοῦν, και τα προ-*

Vulgata. [1] *ευσ.*—[2] *τ᾽* et *ψ* · transponuntur. —[3] *ανυβριςον.*

φαινομενα διαρθροῦν, και περι αυτοῦ τοῦ ει ηδη εξακτεον ἁυτον εφιςανειν, και ὁσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμενου πανυ χρηζει, προαποσβεννυται. Χρη ουν επειγεσθαι, ου μονον (του)[1] εγγυτερω του θανατον ἑκαςοτε γινεσθαι, αλλα και δια το την[a] εννοησιν τῶν πραγματων και την παρακολουθησιν προαπολῃγειν.

2. *Χρη (κατα τα τελευταια)[2] παραφυλασσειν, οτι και τα (απογινομενα)[3] τοῖς φυσει (συγγινομενοις)[4] εχει τι ευχαρι και επαγωγον. Οιον, αρτου οπτωμενου παραρηγνυται τινα μερη. Και ταῦτα ουν τα (διασχιςα)[5] ουτως και τροπον τινα παρα το επαγγελμα της αρτοποιιας (ανεχοντα)[6] επιπρεπει πως και προθυμιαν προς την τροφην ιδιως ανακινει. Παλιν (τοι) τα σῦκα, ὁποτε ὡραιοτατα εςι, κεχηνεν. Και εν ταις δρυπετεσιν ελαιαις, αυτο το εγγυς τῇ σηψει ιδιον τι καλλος τῳ καρπῷ προστιθησιν. Οἱ ςαχυες δε κατῳ νευοντες, και το του λεοντος επισκυνιον, και ὁ τῶν συῶν εκ τοῦ ςοματος ῥεων αφρος, και πολλα ἑτερα, κατ' ιδιαν ει τις σκοποιη, πορρω οντα τοῦ ευειδοῦς, ομως δια το τοῖς φυσει γινομενοις επακολουθεῖν, συνεπικοσμεῖ, και ψυχαγωγεῖ. Ὡςε ει τις εχοι παθος και εννοιαν βαθυτεραν προς τα εν τω ολῳ γινομενα, σχεδον ουδεν ουχι δοξει αυτω και τῶν κατ' επακολουθησιν συμβαινοντων ἡδεως πως (ες ιδια διανιςασθαι).[7] Ουτος δε και θηριων τ' αληθῆ χασματα, ουχ ἡττον ἡδεως οψεται η οσα γραφεῖς και πλαςαι μιμουμενοι δεικνυουσιν. Και γραος και γεροντος (απακμην)[8] τινα και (οπωραν),[9] και το εν παισιν επαφροδιτον τοῖς (ωσαυτως)[10] σωφροσιν οφθαλμοῖς ὁρᾷν δυνησεται. Και πολλα τοιαῦτα ου παντι πιθανα, μονῳ δε τῳ προς την φυσιν, και τα ταυτης εργα γνησιως ῳκειωμενῳ, προσπεσεῖται.*

3. *Ιπποκρατης πολλας νοσους ιασαμενος, νοσησας απεθανεν. Οι Χαλδαιοι πολλων Θανατους προηγορευσαν, ειτα και αυτους το πεπρωμενον κατελαβεν. Αλεξανδρος, και Πομπηιος, και Γαιος Καισαρ, ολας πολεις αρδην τοσαυτακις ανελοντες, και εν παραταξει πολλας μυριαδας ιππεων*

Vulgata. [1] *τω.*—[2] *και τα τοιαυτα.*—[3] *επιγ.*—[4] *γινομενοις.*—[5] *διεχοντα.*—[6] *ελοντα.*—[7] *διασυν.* Hæc, ut hactenus, anilia; ut supra, Philosophiæ propria, utpote mortis metum redarguentia.—[8] *ακμην.*—[9] *ωραν.*—[10] *εαυτου.*

[a] Malim *διανοουντα.*

και πεζων κατακοψαντες, και αυτοι ποτε εξηλθον του βιου. Ηρακλειτος, περι της του κοσμόυ εκπυρωσεως τοσαυτα φυσιολογησας, υδατος τα εντος πληρωθεις, βολβιτω κατακεχρισμενος απεθανεν. Δημοκριτον δε οι φθειρες. Σωκρατην δε αλλοι φθειρες απεκτειναν. Τι ταυτα; Ενεβης, επλευσας, κατηχθης. Εκβηθι. Ει μεν εφ᾽ ετερον βιον, ουδεν θεων κενον ουδε εκει. Ει δε εν αναισθησια, παυση (πονῶν)[1] και ἡδονων (ανεχομενος),[2] και λατρευων τοσουτω χειρονι τω αγγειω (ηπερ εςι)[3] το υπηρετουν. Το μεν γαρ νους και Δαιμων· το δε γη και λυθρος.

4. *Μη κατατριψης το υπολειπομενον του βιου μερος εν ταις περι ετερων φαντασιαις, οποταν μη την αναφοραν επι τι κοινωφελες ποιῇ· (μη του επι σοι παρ᾽ αλλοιον εργου ὑςερῇ).[4] Τουτ᾽ εςι, φανταζομενος τι ο δεινα πρασσει, τινος ἑνεκα, και τι λεγει, και τι ενθυμειται, και τι τεχναζεται, και οσα τοιαυτα, (ὁιος ει),[5] αποῤῥεμβεσθαι της του ιδιου ἡγεμονικου παρατηρησεως. Χρη μεν ουν το εικη και το ματην εν τω ἑιρμω των φαντασιων περιςασθαι, πολυ δε μαλιςα το περιεργον και το κακοηθες. Και εθιςεον ἑαυτον μονα φανταζεσθαι περι ὡν ει τις αφνω επανεροιτο, τι νυν διανοη; μετα παῤῥησιας παραχρημα αν αποκριναιο, οτι το, και το· ως εξ (ἁυτων)[6] ευθυς δηλα ειναι, οτι παντα απλα, και ευμενη, και ζωου κοινωνικου, και αμελουντος ἡδονικων, η καθαπαξ απολαυςικων, φαντασματων· η φιλονεικιας τινος, η βασκανιας και υποψιας, η αλλου (ουτινος)[7] εφ᾽ ω αν ερυθριασειας, εξηγουμενος οτι εν νῷ αυτο ειχες. Ο γαρ τοι ανηρ ο τοιοῦτος,[a] ουκ ετι υπερτιθεμενος το (σωσον),[8] εν αριςοις (σπευδει)[9] ηδη ειναι, ιερευς τις και υπουργος Θεων, χρωμενος (δαιμονιω)[10] τω ενδον ιδρυμενω αυτου, ο παρεχεται τον ανθρωπον αχραντον ηδονων, ατρωτον ὑπο παντος πονου, πασης ανεπαφον υβρεως, πασης (αναικιςον)[11] πονηριας. Αθλητην αθλου του μεγιςου, του*

Vulgata. [1] *πόνων*.—[2] *ανεχ*.—[3] *Η περιεςι το υπ;*—[4] *ητοι γαρ αλλου εργου ςερῃ*. Sensu nullo aut per vim expresso qualis reo sub cruce singultim extorquetur.—[5] *ποιει* lege; *ὁιος ει*· illuc propensus, ut sæpissimè in Theophrasto.—[6] *αυτων*.—[7] *τινος*.—[8] *ως*.—[9] Omissum.—[10] *και*.—[11] *αναισθητον*.

[a] Malim *ὁ τελειος, ουκ ἑτερω ὑπ; τι, ὡς εν αοριςοις, δεη ειναι*.

υπο μηδενος παθους καταβληθηναι, δικαιοσυνη βεβαμμενον εις βαθος, ασπαζομενον μεν εξ ὁλης της ψυχης τα συμβαινοντα και απονεμομενα παντα, μη πολλακις δε, μηδε χωρις μεγαλης και κοινωφελους αναγκης, φανταζομενον τι ποτε αλλος λεγει, η πραττει, η διανοειται· μονα γαρ τα ἑαυτου προς ενεργειαν εχει, και τα εαυτω εκ των ολων συγκλωθομενα διηνεκως εννοει· κἀκεινα μεν καλα παρεχεται, ταυτα δε αγαθα ειναι πεπεισαι· ἡ γαρ εκαστω νεμομενη μοιρα συνεμφερεται τε και συνεμφερει. Μεμνηται δε, και οτι συγγενες παν το λογικον, και οτι κηδεσθαι μεν παντων ανθρωπον κατα την του ανθρωπου φυσιν εστι. Δοξης δε ουχι της παρα παντων ανθεκτεον, αλλα των ομολογουμενως τη φυσει βιουντων μονον. Οι δε μη ὀντως βιουντες, ὁποιοι τινες οικοι τε και εξω της οικιας, και νυκτωρ και μεθ' ημεραν, ὁιοι μεθ' ὁιων φυρωνται, μεμνημενος διατελει. Ου τοινυν ουδε τον παρα των τοιουτων επαινον εν λογω τιθεται, ὁιγε ουδε αυτοι ἑαυτοις αρεσκονται.

5. *Μητε ακουσιος ενεργει, μητε ακοινωνητος, μητε ανεξεταστος, μητε ανθελκομενος, μητε κομψεια την διανοιαν σου καλλωπιζε (τῳ),*[1] *μητε πολυρρημων μητε πολυπραγμων εσο. (Επι δε σοι ο εν σοι Θεος εστω).*[2] *Προστατης ζωου αρρενος, και πρεσβυτου, και πολιτικου, και Ρωμαιου, και αρχοντος, (τοιον),*[3] *ανατεταχοτος ἑαυτον, οιος αν ειη τις περιμενων το ανακλητικον εκ του βιου ευλυτος· μητε ορκου δεομενος, μητε ανθρωπου τινος μαρτυρος. (Μονος γαρ τηρει ενδον)*[4] *το φαιδρον, και το απροσδεες της εξωθεν υπηρεσιας, και το (απεριδεες της εσω)*[5] *ησυχιας, ην αλλοι (προεχουσιν).*[6] *Ορθον ουν ειναι χρη, ουχι ορθουμενον.*

6. *Ει μεν κρειττον ευρισκεις εν τω ανθρωπινω βιω δικαιοσυνης, αληθειας, σωφροσυνης, ανδρειας, και καθαπαξ του αρκεισθαι εαυτη την διανοιαν σου εν ὁις κατα τον λογον τον ορθον πρασσοντα σε παρεχεται, και εν τη ειμαρμενη, (ἡ ενεστι) τοις απροαιρετως απονεμομενοις· ει τουτου, φημι, κρεισσον τι ορας, επ' εκεινο εξ ολης της ψυχης τραπομενος του αριστου ευρισκομενου απολαυε. Ει δε μηδεν κρειττον*

Vulgata. [1] *καλλωπιζετω.*—[2] *ετι δε εσω πρ.* Pulcherrimo oraculo ita pravissimè corrupto.—[3] Omissum.—[4] *εν δε το φ.*—[5] *απροσδεες.*—[6] *παρεχουσιν.* Stoici intus tuentur *ησυχιαν* quam Epicurei ostentant; *προεχουσιν.*

φαινεται αυτου του ενιδρυμενου εν σοι Δαιμονος, τας τε ιδιας ὁρμας υποτεταχοτος[a] εαυτω, και τας φαντασιας εξεταζοντος, και των αισθητικων πεισεων, ως ο Σωκρατης ελεγεν, ἑαυτον αφειλκυκοτος, και τοις Θεοις υποτεταχοτος εαυτον, και των ανθρωπων προκηδομενου· ει τουτου παντα τα αλλα μικροτερα και ευτελεςερα ευρισκεις, μηδενι χωραν διδου ετερω, προς ο ρεψας απαξ και αποκλινας, ουκ ετι απερισπαςως το αγαθον εκεινο το ιδιον και (κυριον)[1] προτιμᾶν δυνηση· (αντικαθιςασθαι)[2] γαρ τω λογικω και πολιτικω αγαθω ου θεμις ουδ' ὁτιουν ετερογενες· ὁιον τον παρα (των) πολλων επαινον, η αρχας, η πλουτον, η απολαυσεις ἡδονων. Παντα, ταυτα κἀν προς ολιγον εναρμοζειν δοξη (κατεκρατηκεν)[3] αφνω και παρηνεγκεν. Συ δε, φημι, ἁπλως και ελευθεριως ἑλου το κρειττον, και τουτου αντεχου. Κρειττον δε το συμφερον· ει μεν το ὡς (ζωου),[4] τουτο τηρει· ει δε το ως (λογικου),[5] αποφηναι, και ατυφως φυλασσε την κρισιν. (Μονον ὁπως, ασφαλως την εξετασιν ποιησῃ),[6] μη τιμησης ποτε ως συμφερον σεαυτου, ὁ αναγκασει σε ποτε την πιςιν παραβηναι, την αιδω εγκαταλιπειν, μισησαι τινα, ὑποπτευσαι, καταρασασθαι, ὑποκρινασθαι, επιθυμησαι τινος τοιχων και παραπετασματων δεομενου. Ο γαρ τον ἑαυτου νουν και Δαιμονα, και τα (εργαςικα)[7] της τουτου αρετης προελομενος, Τραγωδιαν ου ποιει, ου ςεναζει, ουκ ερημιας, ου πολυπληθειας δεησεται. Το μεγιςον, ζησει, μητε διωκων μητε φευγων. Ποτερον δε επι πλεον διαςημα χρονου τω σωματι περιεχομενη τῃ ψυχῃ, η επ' ελασσον χρησεται, ουδ' ὁτιουν αυτω μελει. Κἀν γαρ ηδη απαλλασσεσθαι δεη, ὁυτως ευλυτως απεισιν, ως αλλο τι των αιδημονως και κοσμιως ενεργεισθαι δυναμενων ενεργησων· Τουτο μονον παρ' ὁλον τον βιον ευλαβουμενος, το την διανοιαν εν (κρισει)[8] των οικειων νοερου πολιτικου ζωου (αδιαςροφῆ)[9] γενεσθαι.

7. Ουδεν αν εν τη διανοιᾳ του κεκολασμενου και εκκεκαθαρμενου πυωδες, ουδε μην μεμολυσμενον, ουδε ὑπουλον ἑυροις. Ουδε ασυντελη τον βιον αυτου ἡ πεπρωμενη

Vulgata. [1] το σον.—[2] αντικαθησθαι.—[3] σεν.—[4], [5] Transponuntur.—[6] Ad præc. referuntur.—[7] οργια.—[8] τινι.—[9] τροπῃ.

[a] Malim επιτετ· υποτ. enim posterius, ad Deos.

καταλαμβανει, ὡς αν τις ειποι (ὁιον τινα)[1] τραγωδον προ του τελεσαι και διαδραματισαι απαλλασσεσθαι. Ετι δε ουδεν δουλον, ουδε κομψον, ουδε προσδεδεμενον, ουδε απεσχισμενον, ουδε υπευθυνον, ουδε εμφωλευον.

8. *Την ὑποληπτικην δυναμιν σεβου. Εν ταυτῃ το παν, ἱνα ὑποληψις τω ἡγεμονικω σου μηκετι εγγινηται ανακολουθος τῃ φυσει, και τῃ του λογικου ζωου κατασκευῃ. Αυτη δε επαγγελλεται απροπτωσιαν, και την προς ανθρωπους οικειωσιν, και την τοις Θεοις ακολουθιαν. Παντα ουν ριψας (τἀλλα)[2] μονον τα (λογικα)[3] συνεχε, και ετι συμμνημονευε, ὁτι μονον ζῇ ἑκαςος το παρον τουτο, το ακαριαιον· τα δε αλλα, η βεβιωται, η εν αδηλω· μικρον μεν ουν ὁ ζῇ ἑκαςος· μικρον δε της γης γωνιδιον, ὁπου ζῇ· μικρον δε ἡ μηκιςη ὑςεροφημια· και αυτη δε κατα διαδοχην ανθρωπαριων ταχιςα τεθνηξομενων, και ουκ ειδοτων ουδε ἑαυτους, (ουτι),[4] γε τον προπαλαι τεθνηκοτα.*

9. *Τοις δε ειρημενοις παραςημασιν ἑν ετι προσεςω, το ὁρον η ὑπογραφην αει ποιεισθαι του ὑποπιπτοντος φανταςου, ὡςε αυτο ὁποιον εςι κατ᾽ ουσιαν, γυμνον (ὑλικων),[5] ὁλον δι᾽ (ὁιων)[6] διηρημενως βλεπειν· και το ιδιον ονομα αυτου, και τα ονοματα εκεινων εξ ὡν συνεκριθη, και εις ἁ αναλυθησεται, λεγειν παρ᾽ ἑαυτω. Ουδεν γαρ ὁυτω μεγαλοφροσυνης ποιητικον, ὡς το ελεγχειν ὁδω, και (κατ᾽ αληθειαν)[7] ἑκαςον των (εν) τω βιω υποπιπτοντων (διανοεισθαι)[8] και το (απτοητως)[9] εις αυτα ὁραν. Ωςε συνεπιβαλλειν, ὁποιω τινι (του κοσμου)[10] ὁποιαν τινα τουτο χρειαν παρεχομενον· τινα μεν εχει αξιαν ὡς προς το ὁλον, τινα δε ὡς προς τον ανθρωπον, πολιτην οντα πολεως της ανωτατης, ἡς ἁι λοιπαι πολεις ὡσπερ οικιαι εισιν. Τι εςι, και εκ τινων συγκεκριται, και ποσον χρονον πεφυκε παραμενειν τουτο, το την φαντασιαν μοι νυν ποιουν· και τινὸς αρετης προς αυτο χρεια· ὁιον ἡμεροτητος, ανδρειας, αληθειας, πιςεως, αφελειας, αυταρκειας, των λοιπων. Διο δει εφ᾽ ἑκαςον λεγειν, τουτο μεν παρα θεου ἡκει. Τουτο δε κατα την συλληξιν, και την συμμηρυομενην συγκλωσιν, και την (ςο-*

Vulgata. [1] *τον.*—[2] *ταυτα.*—[3] *ὀλιγα.*—[4] *ουτε.*—[5] Omissum.—[6] *ὁλων.*—[7] *και αληθεια.*—[8] *δυνασθαι·* sed magnanimi est, non posse, sed præstare.—[9] *αει ουτως.*—[9] *τω κοσμω.*

χαςικην)[1] *συντευξιν* (*τινα ςοιχειων*).[2] *Τουτο δε παρα του συμφυλου, και συγγενους, και κοινωνου· αγνοουντος μεντοι* (*ὁ τι*)[3] *αυτω κατα φυσιν εςιν, αλλ' εγω ουκ αγνοω. Δια τουτο χρωμαι αυτω κατα τον της κοινωνιας φυσικον νομον, ευνοως και δικαιως· ἁμα μεντοι του κατ' αξιαν εν τοις μεσοις* (*εσω*)[4] *ςοχαζομαι.*

10. *Εαν το παρον ενεργῆς, ἑπομενος τω ορθω λογω εσπουδασμενως, ερρωμενως, ευμενως, και μηδεν* (*ζητων*)[5] *παρεμπορευμα* (*αλλο*),[6] *τον σεαυτου δαιμονα καθαρον* (*εσω διατηρης*), *ὡς ει και ηδη αποδουναι δεοι· εαν τουτο συναπτης, μηδεν περιμενων, μηδε φευγων, αλλα τη παρουσῃ κατα φυσιν ενεργειᾳ, και τη ὡν λεγεις και φθεγγῃ ἡρωικῃ αληθειᾳ αρκουμενος, ευζωησεις. Εςι δε ουδεις ὁ τουτο κωλυσαι δυναμενος.*

11. *Ωσπερ ὁι ιατροι αει τα οργανα και σιδηρια προχειρα εχουσι προς τα αιφνιδια των θεραπευματων· ουτω τα δογματα συ ἑτοιμα εχε προς το τα Θεια και ανθρωπινα ειδεναι· και παν και το μικροτατον ὁυτω ποιειν, ὡς της αμφοτερων προς αλληλα συνδεσεως μεμνημενον. Ουτε γαρ ανθρωπινον τι ανευ της επι τα Θεια συναναφορας ευ πραξεις, ουτε εμπαλιν.*

12. *Μηκετι πλανῶ· ουτε γαρ τα ὑπομνηματια σου μελλεις* (*εσαει*)[8] *αναγινωσκειν, ουτε τας των αρχαιων Ρωμαιων και Ελληνων πραξεις, και τας εκ των συγγραμματων εκλογας, ἁς εις το γηρας σαυτω απετιθεσο. Σπευδε ουν ες τελος, και τας κενας ελπιδας αφεις, σαυτω βοηθει, ειτι σοι μελει σεαυτου.*

13. *Ως εξεςιν, ουκ ισασι* (*ποια ςοιχεια*)[9] *σημαινει το κλεπτειν, το σπειρειν, το ωνεισθαι, το ησυχαζειν,* (*αυτα*) *ὁρᾶν τα πρακτεα, ὁ ουκ οφθαλμοις γινεται, αλλ' ἑτερᾳ τινι οψει.*

13. *Σωμα, ψυχη, νους. Σωματος αισθησεις, ψυχης ὁρμαι, νου δογματα. Το μεν τυπουσθαι φανταςικως, και*

Vulgat. [1] *τοιαυτην.* Hæc vox scribæ pro hirco expiatorio fuit, super quem sibi exonerabat, si quid in texto ejus simile, plus minusve, idemque difficile, autumabat. Ita summatim expediens quælibet commissa vel omissa officii sui. Hoc passim reperies.—[2] *τε και τυχην.*—[3] *οτι τι.*—[4] *συςοχ.*—[5] Omittit.—[6] *αλλα.*—[7] *εςωτα τηρης.*—[8] Omittit.—[9] *ποσα σημαινει,* quod profecto *σημαινει* nihil.

των βοσκηματων· το δε νευροσπαςεισθαι ὁρμητικως, και των θηριων, και των ανδρογυνων, και Φαλαριδος, και Νερωνος. Το δε τον νουν ἡγεμονα εχειν επι τα φαινομενα καθηκοντα, και των Θεους μη νομιζοντων, και των την πατριδα εγκαταλειποντων, και των ποιουντων ὁτιουν, επειδαν κλεισῶσι τας θυρας. Ει ουν (προς τα αλογα)[1] κοινα εςι τα ειρημενα, λοιπον το ιδιον εςι του αγαθου, φιλειν μεν και ασπαζεσθαι τα συμβαινοντα και συγκλωθομενα αυτω· τον δε ενδον εν τω ςηθει ἱδρυμενον Δαιμονα μη φυρειν, μηδε θορυβειν οχλω φαντασιων, αλλα ἱλεων διατηρειν, κοσμιως επομενον τω Θεω· μητε φθεγγομενον τι παρα τ' αληθη, μητε ενεργουντα παρα τα δικαια. Ει δε απιςουσιν αυτω παντες ανθρωποι, (ετι)[2] ἁπλως και αιδημονως και ευθυμως βιοῖ, ουδε χαλεπαινει τινι τουτων, ουτε παρατρεπεται της ὁδου της αγουσης επι το τελος του βιου· εφ' ὁ δει ελθειν καθαρον, ησυχιον, ευλυτον, αβιαςως τῃ ἑαυτου μοιρᾳ συνηρμοσμενον.

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

1. *Το ενδον κυριευον, ὁταν κατα φυσιν εχῃ, ουτως ἑςηκε προς τα συμβαινοντα, ωςε αει προς το δυνατον και διδομενον μετατιθεσθαι ῥαδιως. Ὑλην γαρ αποτεταγμενην ουδεμιαν (αιτει)[3] αλλα ὁρμᾷ μεν προς τα ἡγουμενα μεθ' ὑπεξαιρεσεως· το δε αντεισαγομενον ὑλην ἑαυτω ποιει· ὡσπερ το πυρ ὁταν επικρατῇ των επεμπιπτοντων, ὑφ' ὡν αν μικρος τις λυχνος εσβεσθη· το δε λαμπρον πυρ ταχιςα εξωκειωσεν ἑαυτω τα ἐπιφορουμενα, και κατηναλωσεν· και εξ αυτων εκεινων επι μειζον ηρθη.*

2. *Μηδεν ενεργημα εικῆ, μηδε αλλως η κατα θεωρημα συμπληρωτικον της τεχνης ενεργεισθω.*

3. *Αναχωρησεις (ἑαυτοις)[4] ζητουσιν· αγροικιας, και αιγιαλους, και ορη. Ειωθας δε και συ τα τοιαυτα μαλιςα*

Vulgata. [1] *λοιπα κ. ε. προς τα ειρ.*—[2] *ὁτι.*—[3] *φιλει.*—[4] *ἑαυτον.*

ποθειν. Ολον δε τουτο ιδιωτικωτατον εςιν. Εξον, ἡς αν ὡρας εθελησης, εις (σεαυτον)[1] αναχωρειν· ουδαμου γαρ ουτε ἡσυχιωτερον, ουτε απραγμονεςερον ανθρωπος αναχωρει, η εις την ἑαυτοι ψυχην. Μαλις' ὁςις εχει ενδον τοιαυτα, εις ἁ εγκυψας, εν παση ευμαρεια ευθυς γινεται. Την δε ευμαρειαν ουδεν αλλο λεγω η ευκοσμιαν. Συνεχως ουν διδου σεαυτω ταυτην την αναχωρησιν, και ανανεου σεαυτον. Βραχεα δε εςω και ςοιχειωδη, ἁ ευθυς απαντησαντα, αρκεσει εις το πασαν (αυλην)[2] αποκλυσαι, και αποπεμψαι σε μη δυσχεραινοντα εκεινοις εφ' ἁ επανερχη. Τινι γαρ δυσχεραινεις; Τη των ανθρωπων κακια; Αναλογισαμενος το κριμα, ὁτι τα λογικα ζωα αλληλων ἑνεκα γεγονε· και οτι το ανεχεσθαι, μερος της δικαιοσυνης· και ὁτι ακοντες ἁμαρτανουσι· και ποσοι ηδη διεχθρευσαντες, ὑποπτευσαντες, μισησαντες, διαδορατισθεντες, εκτετανται, τετεφρωνται· παυου ποτε. Αλλα και τοις εκ των ολων απονεμομενοις δυσχεραινεις; (αναθεωρησαμενος)[3] το διεζευγμενον, ητοι Προνοια, η ατομοι, η εξ ὁσων απεδειχθη, οτι ὁ κοσμος ὡσανει πολις. Αλλα τα σωματικα σου ἁψεται (τι;)[4] Εννοησας οτι ουκ επιμιγνυται λειως η τραχεως κινουμενω πνευματι ἡ διανοια, επειδαν απαξ ἑαυτην απολαβη, και γνωριση την ιδιαν εξουσιαν· και λοιπον ὁσα περι πονου και ἡδονης ακηκοας και συγκατεθου. Αλλα το δοξαριον σε περισπασει; Απιδωνεις το ταχος της παντων ληθης, και το χαος του εφ' ἑκατερα απειρου αιωνος, και το κενον της απηχησεως, και το ευμεταβολον και ακριτον των εφ' (ἡμεραν)[5] δοκουντων, και το ςενον του τοπου εν ᾡ περιγραφεται. Ολη τε γαρ ἡ γη ςιγμη, και ταυτης (ποςον)[6] γωνιδιον ἡ κατοικησις ἁυτη; και ενταυθα ποσοι και ὁιοι τινες ὁι επαινεσομενοι; Λοιπον ουν μεμνησο της ὑποχωρησεως της ες τουτο (ακριδιον)[7] ἑαυτου, και προ παντος μη σπω̃, μηδε κατεντεινου, αλλ' ελευθερος εσο, και ὁρα τα πραγματα ὡς ανηρ, ὡς [8](φιλ)ανθρωπος, ὡς πολι-

Vulgata. [1] το· perperam, et confusâ signif.—[2] αυτην. Corrupto sensu, sed αυλη Imperatoris propria—quippe hæc Marci A. εις ἑαυτον.—[3] ανανεωσαμενος.—[4] ετι.—[5] ἡμιν.—[6] πορον.—[7] αυθριδιον. Vehementer, sed frustra, se, sensumque ac lectorem super hoc vocabulo cruciant comm. ακριδιον ab ακρα = arx.—scilicet conscientiæ. Quam et alibi pro arce M. Ant.—[8] ανθρ.

της, ὡς θνητον ζωον. Εν δε τοις προχειροτατοις εις ἁ εγκυψεις, ταυτα εϛω τα δυο. Εν μεν, ὁτι τα πραγματα ουκ ἁπτεται της ψυχης, αλλ' εξω ἑϛηκεν ατρεμουντα. Αι δε οχλησεις εκ μονης της ενδον ὑποληψεως. Ετερον δε, ὁτι παντα ταυτα ὁσα ὁρας, ὁσον ουδεπω μεταβαλεῖ, και ουκετι εϛαι. Και ὁσων ηδη μεταβολαις αυτος παρατετυχηκας, συνεχως διανοου. Ο κοσμος, αλλοιωσις. Ο βιος, ὑποληψις.

4\. *Ει το νοερον ἡμιν κοινον, και ὁ λογος, καθ' ον λογικοι εσμεν, κοινος. Ει τουτο, και ὁ προστακτικος των ποιητεων, η μη, λογος κοινος. Ει τουτο, και ὁ νομος κοινος. Ει τουτο, πολιται εσμεν. Ει τουτο, πολιτευματος τινος μετεχομεν. Ει τουτο, ὁ κοσμος ὡσανει πολις εϛι. Τινος γαρ αλλου φησει τις το των ανθρωπων παν γενος κοινου πολιτευματος μετεχειν; Εκειθεν δε, εκ της κοινης ταυτης πολεως, και αυτο το νοερον και λογικον και νομικον ἡμιν, η ποθεν; Ωσπερ γαρ το γεωδες μοι απο τινος γης απομεμεριϛαι, και το ὑγρον αφ' ἑτερου ϛοιχειου, και το πνευματικον απο πηγης τινος, και το θερμον και πυρωδες εκ τινος ιδιας (απαυγης).*[1] *Ουδεν γαρ εκ του μηδενος ερχεται, ὡσπερ μηδ' εις το ουκ ον απερχεται· ουτω δη, και το νοερον ηκει ποθεν.*

5\. *Ο θανατος τοιουτος, ὁιον γενεσις· Φυσεως μυϛηριον. Συγκρισις εκ των αυτων ϛοιχειων, και διαλυσις εις ταυτά. Ολως δ' ουκ εφ' ὡ αν τις αισχυνθειη· ου γαρ παρα το ἑξης τω νοερω ζωω· ουδε παρα τον λογον της παρασκευης.*

6\. *Ταυτα ὁυτως ὑπο των τοιουτων πεφυκε γινεσθαι εξ αναγκης. Ο δε τουτο μη θελων, θελει την συκην οπον μη εχειν. Ολως δ' εκεινου μεμνησο, ὁτι εντος ολιγιϛου χρονου, και συ και ὁυτος τεθνηξεσθε· μετα βραχυ δε, ουδε ονομα ὑμων ὑπολειφθησεται.*

7\. *Αρον την ὑποληψιν, ηρται το βεβλαμμαι. Αρον το βεβλαμμαι, ηρται ἡ βλαβη. Ο χειρω αυτον ἑαυτον ανθρωπον ου ποιει, τουτο ουδε τον βιον αυτου χειρω ποιει, ουδε βλαπτει. Ουτε εξωθεν ουτε ενδοθεν (ηναγκαϛαι. Η) του συμφεροντος φυσις (τετακτο)*[2] *τουτο ποιειν.*

Vulgata. [1] *πηγης*.—[2] Hoc sensus postulat sed vulg. omittit.

8. *Οτι παν το συμβαινον δικαιως συμβαινει· ὁ, εαν ακριβως παραφυλασσης, ἑυρησεις. Ου λεγω μονον κατα το ἑξης, αλλ᾽ οτι κατα το δικαιον, και ὡς αν ὑπο τινος απονεμοντος το κατ᾽ αξιαν. Παραφυλασσε ουν ως ηρξω, και, ο τι αν ποιης, (συντακτως)*[1] *ποιει, συν τω αγαθος ειναι, καθ᾽ ο νενοηται ιδιως ὁ αγαθος. Τουτο επι πασης ενεργειας σωζε.*

9. *Μη τοιαυτα ὑπολαμβανε, ὁια ὁ ὑβριζων κρινει, η ὁια σε κρινειν βουλεται. Αλλα ιδε αυτα, ὁποια κατ᾽ αληθειαν εϛι.*

10. *Δυο ταυτας ἑτοιμοτητας εχειν αει δει· την μεν, προς το πραξαι μονον, ὁπερ αν ὁ της βασιλικης και νομοθετικης λογος ὑποβαλλη επ᾽ ωφελειᾳ ανθρωπων. Την δε, προς το μεταθεσθαι, εαν αρα τις παρη διορθων, και μεταγων απο τινος οιησεως. Την μεντοι μεταγωγην, αει απο πιθανοτητος ὡς δικαιου η κοινωφελους γινεσθαι, και τα (παρακλητικα)*[2] *τοιαυτα μονον ειναι δει· ουκ ὁτι ἡδυ η ενδοξον εφανη. Λογον εχεις; Εχω. Τι ουν ου χρᾷ; τουτου γαρ το ἑαυτου ποιουντος, τι αλλο θελεις;*

11. *Ενυπεϛης ὡς μερος, εναφανισθηση τω γεννησαντι· μαλλον δε αναληφθηση εις τον λογον αυτου τον σπερματικον κατα μεταβολην. Πολλα λιβανωτου βωλαρια επι του αυτου βωμου, το μεν, προκατεπεσεν, το δε, ὑϛερον. Διαφερει δ᾽ ουδεν. (Αυτος δε καθ᾽ ημεράν)*[3] *Θεος αυτοις δοξεις, ὁις νυν θηριον και πιθηκος, εαν ανακαμψης επι τα δογματα, και τον σεβασμον του λογου. Μη ως μυρια μελλων ετη ζην. Το χρεων επηρτηται. Εως ζης, ἑως εξεϛι, αγαθος γινου.*

12. *Οσην ασχολιαν κερδαινει ὁ μη βλεπων τι ὁ πλησιον ειπεν, η επραξεν, η διενοηθη· αλλα μονον τι αυτος ποιει, ἱνα αυτο τουτο δικαιον ῆ και ὁσιον. (Μη, κατα την Αταλαντην, μηλον ηλιθιος)*[4] *περιβλεπεσθαι, αλλ᾽ επι της γραμμης τρεχειν ορθον, μη διερριμμενον.*

13. *Ο περι την ὑϛεροφημιαν επτοημενος, ου φαντα-*

Vulgata. [1] *συν τουτω.*—[2] *παραπλησια* unde nihil intelligitur. —[3] *εντος δεκα ἡμερων.*—[4] *Η, ᾽κατα τον Αγαθωνα, μη μελαν ηθος π.* Locus hic patibularius dudum extat, pro torquendis sententiis ac ingeniis. Quorsum et quousque? Atalantam cum Hippolyto respicit—id filum est Labyrinthi.

ζεται, ὁτι ἑκαϛος των μεμνημενων αυτου ταχιϛα και αυτος αποθανειται. Ειτα παλιν και αυτος ὁ εκεινον διαδεξαμενος, μεχρι και πασα η μνημη αποσβῇ δια επτοημενων και σβεννυμενων προιουσα. Υποθου δ' οτι και αθανατοι μεν ὁι μεμνησομενοι, αθανατος δ' ἡ μνημη· τι ουν τουτο προς σε; και ουδεν λεγω οτι προς τον τεθνηκοτα, αλλα προς τον ζωντα, τι ὁ επαινος, πλην αρα δι' (εικονοσκιαν)[1] τινα; (Παριης)[2] γαρ νυν (κρεας ὡς),[3] την φυσικην δοσιν, αλλου τινος (εχομενος λογοδειπνου).[4]

14. Παν και το οπωσουν καλον εξ ἑαυτου καλον εϛι, και εφ' ἑαυτω καταληγει, ουκ εχον μερος ἑαυτου τον επαινον. Ουτε γ' ουν χειρον η χρειττον γινεται το επαινουμενον. Τουτο φημι και επι των κοινοτερον καλων λεγομενων· ὁιον επι των ὑλικων, και επι των τεχνικων κατασκευασματων. Το δε δη οντως[a] καλον, τινος χρειαν εχει; ου μαλλον η Νομος· ου μαλλον η Αληθεια· ου μαλλον η Ευνοια, η Αιδως. Τι τουτων δια το επαινεισθαι καλον εϛιν, η ψεγομενον φθειρεται; Σμαραγδον γαρ ἑαυτου χειρον γινεται εαν μη επαινηται; Τι δε χρυσος, ελεφας πορφυρα, μαχαιριον, ανθυλλιον, δενδρυφιον;

15. Ει διαμενουσιν ἁι ψυχαι, πως αυτας εξ αιδιου χωρει ὁ αηρ; Πως δε ἡ γη χωρει τα των εκ τοσουτου αιωνος θαπτομενων σωματα; Ὡσπερ γαρ ενθαδε, ἡ τουτων προς ἡντινα (επιδιασιν νεαν)[4] μεταβολη και διαλυσις χωραν αλλοις νεκροις ποιει· ὁυτως ἁι εις τον αερα μεθιϛαμεναι ψυχαι, επι ποσον συμμεινασαι, μεταβαλλουσι, και χεονται, και εξαπτονται, εις τον των ὁλων σπερματικον λογον αναλαμβανομεναι· και τουτον τον τροπον χωραν ταις (προσενοικιζομεναις)[5] παρεχουσι. Τουτο δ' αν τις αποκριναιτο εφ' ὑποθεσει του τας ψυχας διαμενειν. Χρη δε μη μονον ενθυμεισθαι το πληθος των θαπτομενων ὁυτωσι σωματων, αλλα και το των ἑκαϛης ημερας εσθιομενων, υφ' ημων τε και των αλλων ζωων· ὁσος γαρ αριθμος

Vulgata. [1] οικονομιαν. Hæc quoque perversissimè a criticis distorta. Simplex itidem explicatio est. Æsopi canem indicat, qui umbram pro carne arripit. Hinc e chao cosmus.—[2] παρες.—[3] ακαιρως.—[4] εχομενου λογου λοιπον.—[5] επιδιαμονην.—[6] προσουν.

[a] Malim δεοντως.

καταναλισκεται, και ὁυτωσι πως θαπτεται εν τοις των τρεφομενων σωμασι; Και ὁμως δεχεται ἡ χωρα ἁυτη, δια τας εξαιματωσεις, δια τας εις το αερωδες, η πυρωδες αλλοιωσεις. (Τις επι τουτου ἡ ἱϛορια της αληθειας; Διαιρεσις εις το ὑλικον, και εις το αιτιωδες.)[1]

16. *Μη απορρεμβεσθαι· αλλ' επι πασης ὁρμης το δικαιον αποδιδοναι. Και επι πασης φαντασιας σωζειν το καταληπτικον.*

17. *Παν μοι συναρμοζει, ὁ σοι εναρμοϛον εϛιν, ω Κοσμε. Ουδεν μοι προωρον, ουδε οψιμον, το σοι ευκαιρον. Παν μοι καρπος, ὁ φερουσιν ἁι σαι ὡραι. Ω Φυσις, εκ σου παντα, εν σοι παντα, εις σε παντα. Εκεινος μεν φησι, Πολι φιλη Κεκροπος· συ δε ουκ ερεις, Πολι φιλη Διος.*

18. *Ολιγα πρησσε, φησιν, ει μελλεις ευθυμησειν. (Ειτα)*[2] *μηδεν αμεινον. (Δει)*[3] *τ' αναγκαια πρασσειν, και ὁσα ὁ του φυσει πολιτικου ζωου λογος ἁιρεῖ, και ὡς ἁιρεῖ. Τουτο γαρ ου μονον την απο του καλως πρασσειν ευθυμιαν φερει, αλλα και την απο του ολιγα πρασσειν. Τα πλειϛα γαρ ων λεγομεν και πρασσομεν, ουκ αναγκαια οντα, εαν τις περιελη, ευσχολωτερος και αταρακτοτερος εϛαι. Ὁθεν δει, και παρ' ἑκαϛα ἑαυτον ὑπομιμνησκειν, μη τι τουτο των αναγκαιων; Δει δε μη μονον πραξεις τας μη αναγκαιας περιαιρειν, αλλα και φαντασιας· ουτως γαρ ουδε πραξεις παρελκουσαι επακολουθησουσι.*

19. *Πειρασον πως σοι χωρει και ὁ του αγαθου ανθρωπου βιος· του αρεσκομενου μεν τοις εκ των ολων απονεμομενοις, αρκουμενου δε τῃ ιδιᾳ πραξει δικαιᾳ και διαθεσει ευμενει. Εωρακας εκεινα, ιδε και ταυτα. Σεαυτον μη ταρασσε. Ἁπλωσον σεαυτον. Ἁμαρτανει τις; ἑαυτω ἁμαρτανει. Συμβεβηκε σοι τι; Καλως. Εκ των ὁλων απ' αρχης σοι συγκαθειμαρτο, και συνεκλωθετο παν το συμβαινον. Το δ' ὁλον, βραχυς ὁ βιος. Κερδαντεον το παρον συν ευλογιϛιᾳ και δικῃ. Νηφε ανειμενος.*

20. *Ητοι Κοσμος διατεταγμενος, η κυκεων (συμπεφυραμενος.*[4] *Ου μεν·) αλλα Κοσμος. Η εν σοι μεν τις κοσ-*

Vulgata. [1] V. hæc ultima sequentibus adjungit.—[2] Omitt.—[3] *του*. Tota phrasis inconcinna; ut supra, elegans satis.—[4] *συμπεφορημενος μεν, αλλα κοσμος*. De hoc multifaria criti-

μος ὑφιςασθαι δυναται, εν δε τω παντι ακοσμια, και ταυτα, ουτω παντων διακεκριμενων και διακεχυμενων και συμπαθων;

21. (Διελου)[1] ηθος. Θηλυ ηθος, περισκελες ηθος, θηριωδες, βοσκηματωδες, παιδαριωδες, βλακικον, κιβδηλον, βωμολοχον, καπηλικον, τυραννικον. Ει ξενος Κοσμου ὁ μη γνωριζων τα εν αυτω οντα, ουκ (ἀυτου)[2] ξενος και ὁ μη γνωριζων τα γενομενα; Φυγας ὁ φευγων τον πολιτικον λογον. Τυφλος ὁ καταμυων τω νοερω ομματι. Πτωχος ὁ ενδεης ἑτερου, και μη παντα εχων παρ' ἑαυτου τα εις τον βιον χρησιμα. Αποςημα Κοσμου ὁ αφιςαμενος, και χωριζων ἑαυτον του της κοινης φυσεως λογου δια το δυσαρεςειν τοις συμβαινουσιν. Εκεινη γαρ φερει τουτο, ἡ και σε ηνεγκεν. Αποσχισμα πολεως ὁ την ιδιαν ψυχην της των λογικων αποσχιζων, μιας ουσης.

22. Ο μεν χωρις χιτωνος φιλοσοφει, ο δε χωρις βιβλιου. Αλλος ουτως ημιγυμνος, αρτους ουκ εχω, φησι, και εμμενω τω λογω. Εγω δε τροφας τας εκ μαθηματων ουκ εχω, και εμμενω. (Καλως. Εμμενε ουν).[3] Το (δε) τεχνιον ὁ εμαθες φιλει, τουτω προσαναπαυου. Το δε ὑπολοιπον του βιου διεξελθε, ὡς Θεοις μεν επιτετροφως τα σεαυτου παντα εξ ὁλης της ψυχης. Ανθρωπων δε μηδενος μητε τυραννον, μητε δουλον ἑαυτον καθιςας.

23. Επινοησον λογου χαριν τους επι Ουεσπασιανου καιρους. Οψει ταυτα παντα. Γαμουντας, παιδοτροφουντας, νοσουντας, αποθνησκοντας, πολεμουντας, εορταζοντας, εμπορευομενους, γεωργουντας, κολακευοντας, αυθαδιζομενους, ὑποπτευοντας, επιβουλευοντας, αποθανειν τινας ευχομενους, γογγυζοντας επι τοις παρουσιν, ερωντας, θησαυριζοντας, ὑπατειας, βασιλειας, επιθυμουντας. Ουκουν εκεινος μεν ὁ τουτων βιος, ουκ ετι ουδαμου. Παλιν επι τους καιρους τους Τραϊανου μεταβηθι. Παλιν τα

---

corum lis, mille ineptiæ. Ista, quam substitui lectio, tam certa, quam simplex ac decorè congruens. Mirum, quod tam diu latuerit, gemma sub pedibus in pulvere obvia.—[1] *Μελαν ηθος*. Hoc flagitium semel admissum, (vide paullò supra in hoc libro) scribam velut Nemesis quædam, sequitur, et identidem se obtrudit. Vide positum 4 in Præfatione.—[2] *ἡττον*· ineptum prorsum.—[3] Per hunc pontem hiulca ac manca conjunxi et reconstitui. Probet qui præteriit.

αυτα παντα. Τεθνηκε κἀκεινος ὁ βιος. Ὁμοιως και τας αλλας επιγραφας χρονων και ολων εθνων επιθεωρει, και βλεπε, ποσοι κατενταθεντες, μετα μικρον επεσον, και ανελυθησαν εις τα ϛοιχεια. Μαλιϛα δε αναπολητεον εκεινους ὁυς αυτος εγνως κενα σπωμενους, αφεντας ποιειν το κατα την ιδιαν κατασκευην, και τουτου απριξ εχεσθαι, και τουτω αρκεισθαι. Αναγκαιον δε ὡδε το μεμνησθαι, ὁτι και ἡ επιϛροφη καθ' ἑκαϛην πραξιν ιδιαν αξιαν εχει και συμμετριαν. Ὁυτω γαρ ουκ αποδυσπετησεις, εαν μη επι πλεον η προσηκει περι τα ελασσω (κατεντεινη).[1]

24. *Αι παλαι συνηθεις λεξεις, γλωσσηματα νυν. Ὁυτως ουν και τα ονοματα των παλαι πολυυμνητων νυν τροπον τινα γλωσσηματα εϛιν. Καμιλλος, Καισων, Ουολεσος, Λεοννατος. Κατ' ολιγον δε και Σκιπιων και Κατων. Ειτα και Αυγουϛος. Ειτα και Αδριανος και Αντωνινος. Εξιτηλα γαρ παντα, και μυθωδη ταχυ γινεται. Ταχυ δε και παντελης ληθη κατεχωσεν. Και ταυτα λεγω επι των θαυμαϛως πως λαμψαντων. Οι γαρ λοιποι ἁμα τῳ εκπνευσαι, αϊϛοι, απυϛοι. Τι δε και εϛιν ολως το αειμνηϛον; Ὁλον κενον. Τι ουν εϛι περι ὁ δει σπουδην εισφερεσθαι; Εν τουτο, διανοια δικαια, και πραξεις κοινωνικαι, και λογος ὁιος μηποτε διαψευσασθαι, και διαθεσις ασπαζομενη παν το συμβαινον ὡς αναγκαιον, ὡς γνωριμον, ὡς απ' αρχης (ϛευττιης)*[2] *και πηγης ρεον. Εχων σεαυτον τη Κλωθοι (συναφει διδου)*[3] *παρεχων συννησαι, ὁις τισι ποτε πραγμασι βουλεται. Παν εφημερον, και το μνημονευον, και το μνημονευομενον. Θεωρει διηνεκως παντα κατα μεταβολην (φθινομενα ἁ)*[4] *γινεται. Και εθιζου εννοειν, οτι ουδεν ουτως φιλει ἡ των ὁλων Φυσις, ως το (τακτικον).*[5] *Τα οντα μεταβαλλειν, και ποιειν νεα ομοια. Σπερμα γαρ τροπον τινα παν το ον του εξ αυτου εσομενου. Συ δε*

Vulgata. [1] *καταγινη*· sed si ita, energia desideratur.—[2] *τοιαυτης*. Ecce iterum! Vox magica, vel potius saga familiaris, quæ præsto est, si quid in texto deest, abest, operi est vel oneri.—[3] *συνεπιδιδου*· pro æreo aureum dedi.—[4] *γινομενα γιν*· cæca phrasis.—[5] *το τα οντα*. Quod significationi sufficit, sed offendit aurem criticam. Etenim istæ "aculeatæ Stoicorum sententiæ" limâ quâdam ingenii exquisitiore fingenda sunt, ac præ rudibus illustranda. Quo subtiliora, eo ad punctum politiora. In his, *δει ρυθμον επεσθαι λογω*. Plato.

μονα σπερματα φανταζεις τα εις γην, η μητραν καταβαλλομενα. Τουτο δε λιαν ιδιωτικον.

25. *Ηδη τεθνηξη, και ουπω ουτε απλους, ουτε αταραχος, ουτε ανυποπτος του βλαβηναι αν εξωθεν, ουτε ιλεως προς παντας· ουτε το φρονειν εν μονω τω δικαιοπραγειν τιθεμενος.*

26. *Τα ἡγεμονικα αυτων διαβλεπε, και τους (ως)*[1] *φρονιμους, ὁια μεν φευγουσιν, ὁια δε διωκουσιν. Εν αλλοτριω ἡγεμονικω κακον σον ουκ ὑφιςαται, ουδε (μην) εν τινι τροπῃ και ετεροιωσει του περιεχοντος. Που ουν; Ὁπου το περι κακων ὑπολαμβανον σοι εςι. Τουτο ουν μη ὑπολαμβανετω, και παντα εν εχει· κἀν το εγγυτατω αυτου το σωματιον τεμνηται, καιηται, διαπυισκηται, σηπηται, ὁμως το ὑπολαμβανον περι τουτων (νοερον)*[2] *ησυχαζετω. (Επι σοι τουτ')*[3] *εςι. Κρινετω μητε κακον τι ειναι, μητε αγαθον, ὁ επισης δυναται κακω ανδρι και αγαθω συμβαινειν· ὁ γαρ και τω κατα φυσιν, και τω παρα φυσιν βιουντι επισης συμβαινει, ουτε (τουτῳ)*[4] *κατα φυσιν εςιν, ουτ' (εκεινῳ) παρα φυσιν.*

27. *Ως ἑν ζωον τον κοσμον, μιαν ουσιαν, και ψυχην μιαν επεχον, συνεχως επινοειν. Και πως εις αισθησιν μιαν, την τουτου παντα αναδιδοται. Και πως ορμῃ μιᾳ παντα πρασσει, και πως παντα παντων των γινομενων συναιτια, και ὁια τις ἡ συννησις και συμμηρυσις.*

28. *Ψυχαριον ει βαςαζον νεκρον, ως Επικτητος ελεγεν.*

29. *Ουδεν εςι κακον τοις εν μεταβολῃ γινομενοις· ὡς ουδε αγαθον, εκ μεταβολης ὑφιςαμενοις.*

30. *Ποταμος τις εκ των γινομενων και ρευμα βιαιον ὁ αιων. Αμα τε γαρ ωφθη ἑκαςον και παρενηνεκται· και αλλο* [5]*(κατα)φερεται, το (δ' αν) (παρ)ενεχθησεται. Παν το συμβαινον ουτω συνηθες και γνωριμον, ως το ροδον εν τω εαρι, και ὁπωρα εν τω θερει. Τοιουτον γαρ και νοσος, και θανατος, και βλασφημια, και επιβουλη, και ὁσα τους μωρους ευφραινει η λυπει. Τα ἑξης αει τοις προηγησαμενοις οικειως επιγινεται. Ου γαρ ὁιον καταριθμησις τις εςιν (απη-*

Vulgata. [1] Desideratur *ὡς* = æstimatione, non re verâ, prudentes.—[2] *μοριον*.—[3] *τοιουτον* forsan *απροπτωτον*.—[4] Hæc, perplexa hactenus, ad normam redegi.—[5] Præpo. pro sensu restituo.

ϱτημενων) και μονον το κατηναγκασμενον εχουσα, αλλα συναφεια ευλογος. Και ὡσπερ συντετακται συνηϱμοσμενως τα οντα, ουτω τα γινομενα ου διαδοχην ψιλην, αλλα θαυμαςην τινα οικειοτητα εμφαινει.

31. *Αει του Ηϱακλειτειου μεμνησθαι.* Οτι γης θανατος, ὑδως γενεσθαι· και ὑδατος θανατος, αεϱα γενεσθαι· και αεϱος, πυϱ· και εμπαλιν. Μεμνησθαι δε και του επιλανθανομενου ῃ ἡ ὁδος αγει· και ὁτι ὡ μαλιςα διηνεκως ὁμιλουσι λογῳ, τω τα ὁλα διοικουντι, τουτω διαφεϱονται· και ὁις καθ' ἑκαςην ἡμεϱαν εγκυϱουσι, ταυτα αυτοις ξενα φαινεται. (Και οτι δει ωσπεϱ καθευδοντας ποιειν και ου ληγειν. Και γαϱ τοτε ποιουμεν και ου δοκουμεν. Και οτι ου δει ποιειν και λεγειν ως παιδας, τουτ' εςι κατα ψιλον, καθοτι παϱειληφαμεν τοκεων.)[1]

32. Ωσπεϱ ει τις σοι Θεων ειπεν, οτι αυϱιον τεθνηξῃ, η παντως εις τϱιτην, ουκ' ετ' αν παϱα μεγα εποιου, το εις τϱιτην μαλλον η αυϱιον, ειγε μη εσχατως αγεννης ει. (Ποσον) γαϱ εςι το μεταξυ; Ουτω και το εις πολλοςον ετος μαλλον η αυϱιον μηδεν μεγα ειναι νομιζε. Εννοειν συνεχως ποσοι μεν ιατϱοι αποτεθνηκασι, πολλακις τας οφϱυς ὑπεϱ των αϱϱωςων συσπασαντες. Ποσοι δε μαθη ματικοι, αλλων θανατους ως τι μεγα πϱοειποντες. Ποσοι δε φιλοσοφοι πεϱι θανατου η αθανασιας μυϱια διατειναμενοι. Ποσοι δε αϱιςεις πολλους αποκτειναντες· ποσοι δε τυϱαννοι εξουσιᾳ ψυχων, μετα δεινου φϱυαγματος, ὡς αθανατοι κεχϱημενοι. Ποσαι δε πολεις ὁλαι, ἱν' ουτως ειπω, τεθνηκασιν. Ελικη και Πομπηιοι και Ηϱακλανον, και αλλαι αναϱιθμητοι. Επιθι δε και ὁσους οιδας αλλον επ' αλλω. Ο μεν τουτον κηδευσας, ειτα εξεταθη. Ο δε εκεινον. Παντα δε εν βϱαχει· (Τοιγαϱουν)[2] ολα κατιδειν αει τα ανθϱωπινα ὡς εφημεϱα και ευτελη. Και εχθες μεν μυξαϱιον, αυϱιον δε ταϱιχος η τεφϱα. Το ακαϱιαιον ουν τουτο του χϱονου κατα φυσιν διελθειν, και ιλεων καταλυσαι. Ως αν ει ελαια πεπειϱος γενομενη, επιπτεν, ευφημουσα την ενεγκουσαν (γην), και χαϱιν ειδυια τω φυσαντι δενδϱω.

Vulgata. [1]Distracta hæc Procrusteâ vi et forsan insanabilia, Prometheo quodam inventoris igne egent quo reviviscant. Quod potui præstiti. [redacted] membra in corpus verisimile, si non verum, reconstruxi.—[2] το γαϱ.

33. *Ομοιον ειναι τη ακρα, ῃ διηνεκως τα κυματα προσρησσεται. Ἡ δε ἑςηκε, και περι αυτην κοιμιζεται τα φλεγμηναντα του ὑδατος. Ατυχης εγω οτι τουτο μοι συνεβη; Οὐμενουν. Αλλ' ευτυχης εγω, ὁτι τουτου μοι συμβεβηκοτος, αλυπος διατελω, ουτε υπο (του) παροντος θρανομενος, ουτε (το) επιον φοβουμενος. Συμβηναι μεν γαρ το τοιουτο παντι εδυνατο. Αλυπος δε ου πας επι τουτω αν διετελεσεν. Δια τι ουν εκεινο μαλλον ατυχημα, η τουτο ευτυχημα; Λεγεις δε ὁλως ατυχημα ανθρωπου, ὁ ουκ εςιν αποτευγμα της φυσεως του ανθρωπου; Αποτευγμα δε της φυσεως του ανθρωπου ειναι σοι δοκει, ὁ μη παρα το βουλημα της φυσεως αυτου εςι; Τι ουν το βουλημα (; Η μη)*[1] *μεμαθηκας; (Μετιθι)*[2] *ουν. Μητι το συμβεβηκος τουτο κωλυει σε δικαιον ειναι; Μεγαλοψυχον; σωφρονα; εμφρονα; απροπτωτον; αδιαψευςον; αιδημονα; ελευθερον; τ' αλλα, α,*[a] *συμπαροντων, ἡ φυσις ἡ του ανθρωπου απεχει τα ιδια; Μεμνησο λοιπον επι παντος του εις λυπην (σοι)*[3] *προηγουμενου, τουτω χρησθαι τω δογματι· ουκ οτι τουτο ατυχημα, αλλα το φερειν αυτο γενναιως, ευτυχημα.*

34. *Ιδιωτικον μεν, ὁμως δε ανυτικον βοηθημα προς θανατου καταφρονησιν, ἡ αναπολησις των γλισχρως ενδιατριψαντων τω ζην. Τι ουν αυτοις πλεον, η τοις αωροις; Παντως που ποτε κεινται, Καδικιανος, Φαβιος, Ιουλιανος, Λεπιδος, η ει τις τοιουτος; Οι πολλους εξηνεγκαν, ειτα εξενεχθησαν. (Συνελοντι)*[4] *μικρον εςι το διαςημα, και τουτο δι' ὁσων, και μεθ' ὁιων εξαντλουμενον, και εν ὁιω σωματιω. (Χρη)*[5] *ουν ως (παρεγγυημα).*[6] *Βλεπε γαρ ὁπισω το αχανες του αιωνος, και το προσω αλλο απειρον. Εν δη τουτω τι διαφερει ὁ τριημερος του τριγερηνιου.*

35. *Επι (της συντομου)*[7] *αει τρεχε. Συντομος δε ἡ κατα φυσιν· ὡςε κατα το ὑγιεςατον παν λεγειν και πρασσειν. Απαλλασσει γαρ ἡ τοιαυτη προθεσις κοπων και (τερατειας)*[8] *και πασης (καινομανιας)*[9] *και κομψειας.*

Vulgata. [1] *βουλημα μεμαθηκας·* vide pos. 1.—[2] *Μητι ουν το σ.*—[3] *σε.*—[4] *ὁλον.*—[5] *Μη.*—[6] *πραγμα.*—[7] *την συ.*—[8] *ςρατειας.*—[9] *οικονομιας·* v. pos. 4.

[a] Gatak. legit *ὡν*—sed elegantior ista *ασυνταξις.*

ΒΙΒΛΙΟΝ Ε.

1. *Ορθρου οταν δυσοκνως εξεγειρη, προχειρον εςω οτι επι ανθρωπου εργον εγειρομαι. Ετι ουν δυσκολαινω ει πορευομαι επι το ποιειν, ων ενεκεν γεγονα (; Επει τινων)*[1] *χαριν προηγμαι εις τον Κοσμον; Η επι τουτο κατεσκευασμαι, ινα κατακειμενος τοις ςρωματιοις εμαυτον θαλπω; Αλλα τουτο ἡδιον. Προς το ἡδεσθαι ουν γεγονας (ὁλως δη;)*[2] *ου προς ποιειν; Η προς (τι) ενεργειαν; Ου βλεπεις τα φυταρια, τα ςρουθαρια, τους μυρμηκας, τας αραχνας, τας μελισσας, τον καθ' ἁυτας συγκοσμουσας κοσμον; Συ ου θελεις τα ανθρωπικα ποιειν; Ου τρεχεις επι το κατα την σην φυσιν; Αλλα δει και αναπαυεσθαι· Δει· Εδωκε και τουτου μετρα η Φυσις. Εδωκε μεντοι καὶ του εσθιειν, και πινειν. (Κἀκει)*[3] *ὁμως συ, ὑπερ τα μετρα, ὑπερ τα αρκουντα προχωρεις. Εν ταις πραξεσι δε ουκ ετι· αλλα εντος του δυνατου· ου γαρ φιλεις σεαυτον· επει τοι και την φυσιν αν σου, και το βουλημα ταυτης εφιλεις. Αλλοι (δη) τας τεχνας ἑαυτων φιλουντες, συγκατατηκονται τοις κατ' αυτας εργοις, αλουτοι και ασιτοι. Συ την φυσιν σεαυτου ελασσον, τιμᾷς, η ὁ τορνευτης την τορνευτικην, η ὁ ορχηςης την ορχηςικην, η ὁ φιλαργυρος το αργυριον, η ὁ κενοδοξος το δοξαριον; Και ὁυτοι, ὁταν προσπασθωσιν, ουτε φαγειν ουτε κοιμηθηναι θελουσι μαλλον, η ταυτα συναυξειν προς ἁ φερονται. Σοι δε ἁι κοινωνικαι πραξεις εντελεςεραι φαινονται, και ἡσσονος σπουδης αξιαι;*

2. *Ως ευκολον απωσασθαι και απαλειψαι πασαν φαντασιαν οχληραν η ανοικειον, και ευθυς εν παση γαληνη ειναι. Αξιον ἑαυτον κρινε παντος λογου και εργου, του κατα φυσιν, και μη σε παρειπατω ἡ επακολουθουσα τινων μεμψις (αλογος).*[4] *Αλλ' ει καλον πεπραχθαι η ειρησθαι, μη σεαυτον απαξιου. Εκεινοι μεν γαρ ιδιον ἡγεμονικον εχουσι, και ιδιᾳ ὁρμη χρωνται. Α συ μη περιβλεπου, αλλ' ευθειαν περαινε, ακολουθων τη φυσει τη ιδιᾳ και τη κοινη. Μια δε αμφοτερων τουτων ἡ ὁδος. Πορευομαι δια των κατα φυσιν, μεχρι πεσων αναπαυσομαι· εναποπνευσας*

Vulgata. [1] *και ων χ·* mera iteratio.—[2] *ολως δε ου πρ.* Hæc per puncta je: reconcinnavi.—[3] *και.*—[4] *η ψογος.*

μεν τουτω, εξ ὁυ καθ' ἡμεραν αναπνεω· πεσων δε επι τουτω, εξ ὁυ και το σπερματιον ὁ πατηρ μου συνελεξε, και το ἁιματιον ἡ μητηρ, και το γαλακτιον ἡ τροφος· εξ ὁυ καθ' ἡμεραν τοσουτοις ετεσι βοσκομαι, και αρδευομαι· ὁ φερει με πατουντα, και εις τοσαυτα αποχρωμενον αυτω.

3. *Δριμυτητα σου ουκ εχουσι θαυμασαι. Εςω· αλλ' ἑτερα πολλα, εφ' ὡν ουκ εχεις ειπειν, ου γαρ πεφυκα. Εκεινα ουν παρεχου, ἁπερ ὁλα εςι επι σοι, το ακιβδηλον, το σεμνον, το φερεπονον, το αφιληδονον, το αμεμψιμοιρον, το ολιγοδεες, το ευμενες, το ελευθεριον, το απεριςσον, το αφλυαρον, το μεγαλειον. Ουκ αισθανη, ποσα ηδη παρεχεσθαι δυναμενος, εφ' ὡν ουδεμια αφυΐας και ανεπιτηδειοτητος προφασις, ὁμως ετι (εκκακουμενος)*[1] *μενεις ἑκων; Η και γογγυζειν, και γλισχρευεσθαι, και κολακευειν, και (του σωματιου καθηττασθαι),*[2] *και αρεσκευεσθαι, και περπερευεσθαι,*[a] *και τοσαυτα ριπταζεσθαι τη ψυχη δια το αφυως κατεσκευασθαι αναγκαζη; Ου, μα τους Θεους, αλλα τουτων μεν παλαι απηλλαχθαι εδυνασο· μονον δ' (αναδυῆ)*[3] *αρα ὡς βραδυτερος και δυσπαρακολουθητοτερος καταγινωσκεσθαι· και τουτο δη ασκητεον, μη παρενθυμουμενω, μηδε εμφιληδονουντι τη νωθεια.*

4. *Ο μεν τις εςιν, ὁταν τι δεξιον περι τινα πραξη, προχειρος και λογισασθαι αυτῳ την χαριν. Ο δε προς τουτο μεν ου προχειρος, (ἁπλως)*[4] *μεν τοι παρ' ἑαυτω, ὡς περι χρεωςου διανοειται, και οιδεν ὁ πεποιηκεν. Ο δε τις τροπον τινα ουδε οιδεν· αλλα ὁμοιος εςιν αμπελω βοτρυν ενεγκουση, και μηδεν αλλο προσεπιζητουση, μετα το ἁπαξ τον ιδιον καρπον ενηνοχεναι. Ιππος δραμων, κυων ιχνευσας, μελισσα μελι ποιησασα, ανθρωπος δ' ευ ποιησας, ουκ επιβοᾶται· αλλα μεταβαινει εφ' ἑτερον, ὡς αμπελος επι το παλιν εν τη ὡρα την βοτρυν ενεγκειν. Εν τουτοις ουν δει ειναι, τοις τροπον τινα απαρακολουθητως (το ες ἑαυτα αυτοποιουσι).*[5] *Ναι· αλλ' αυτο τουτο δει παρακαλουθειν, ιδιον γαρ (φυσει)*[6] *του κοινωνικου, το αισθανεσθαι οτι κοινωνικως ενεργει· και, νη Δια, βουλεσθαι και τον*

Vulgata. [1] *κατω·* pos. 1.—[2] *το σ. καταιτιασθαι.*—[3] *ει αρα.* —[4] *αλλως.*—[5] *αυτο.*—[6] *φησι.*

[a] *περπερ·* de hâc voce multi multifariam. Ego ad purpuram refero, in quâ quis insolens superbit, ac imperatorem simulat.

κοινωνον αισθεσθαι. Αληθες μεν εςι ὁ λεγεις· το (δ' ουν)[1] λεγομενον[a] (αν) παρεκδεχη, δια τουτο εση εις εκεινων, ὡν προτερον επεμνησθην· και γαρ εκεινοι, λογικη τινι πιθανοτητι παραγονται. Εαν δε θελησης συνειναι τι ποτε εςι το λεγομενον· μη φοβου, μη παρα τουτο παραλιπης τι εργον κοινωνικον.

5. Ευχη Αθηναιων· Υσον, Υσον, ο' φιλε Ζευ, κατα της αρουρας της Αθηναιων, και των (πολεμιων).[2] Ητοι ου δει ευχεσθαι, η ουτως ἁπλως και ελευθερως.

6. Οποιον εςι το λεγομενον, ὁτι συνεταξεν ὁ Ασκληπιος τουτῳ ἱππασιαν, η ψυχρολουσιαν, η ανυποδησιαν· τοιουτον εςι και το, συνεταξε τουτω ἡ των ὁλων φυσις, νοσον, η πηρωσιν, η αποβολην, η αλλο τι των τοιουτων· και γαρ εκει το συνεταξεν (ιατρικον)[3] τι σημαινει. Εταξε τουτο προς τουτον, ὡς καταλληλον εις ὑγειαν. Και ενταυθα το συμβαινον ἑκαςω τετακται πως προς (αυτον, ὡς)[4] καταλληλον εις την ειμαρμενην. Ουτω γαρ και συμβαινειν αυτα ἡμιν λεγομεν, ὡς και τους τετραγωνους λιθους εν τοις τειχεσιν η ταις Πυραμισι συμβαινειν ὁι τεχνιται λεγουσι, συναρμοζοντας αλληλοις τη ποιᾳ συνθεσει· (συνολων)[5] γαρ ἁρμονια εςι μια. Και ὡσπερ εκ παντων των σωματων ὁ κοσμος τοιουτον σωμα, ουτως εκ παντων των αιτιων ἡ Ειμαρμενη τοιαυτη Αιτια, συμπληρουται. Νοουσι δε ὁ λεγω και το τελεον ιδιωται· φασι γαρ, τουτο εφερεν αυτω· ουκοῦν (ταυτα, το)[6] τουτῳ εφερετο· και τουτω συνετατετο. Δεχωμεθα ουν αυτα ὡς εκεινα ἁ Ασκληπιος συντατει. Πολλα γουν και εν εκεινοις εςι τραχεα, αλλ' ασπαζομεθα τη ελπιδι της ὑγειας. Τοιουτον (ουν) σοι δοκειτω (ἡ) ανυσις και συντελεια των τη κοινη Φυσει δοκουντων, ὁιον ἡ ση ὑγιεια. Και ουτως ασπαζου παν το γινομενον, κἀν απηνεςερον δοκῆ, δια το εκει αγειν, επι την

Vulgata. [1] ουν.—[2] πεδιων· ineptissimè; sed πολεμ. divina vox, quæ Hieronimi dictum confirmat, "Stoicorum doctrina plerumque cum christianâ concordat."—[3] τοιουτον.—[4] αυτο.—[5] ὁλως.—[6] τουτο· quod aciè et puncto eget. Stoicum igitur non est.

[a] λεγομ. Diversa hic quoque interpretes. Mihi λεγομ. significat Rationis monitum, monita naturæ subordinantis sibi. Ita pugnum hunc Stoicum in palmam explanabis.

του κοσμου ὑγιειαν, και την του Διος ευοδιαν και ευπραγιαν. Ου γαρ αν τουτο τι εφερεν, ει μη τῳ ολῳ συνεφερεν. Ουδε γαρ η (τευχουσα)[1] *Φυσις φερει τι ὁ μη τω διοικουμενω ὑπ' αυτης καταλληλον εςι. Ουκοῦν κατα δυο λογους ςεργειν χρη το συμβαινον σοι, καθ' ἑνα μεν, ὁτι σοι εγινετο, και σοι συνεταττετο, και προς σε πως ειχεν ανωθεν εκ των πρεσβυτατων αιτιων συγκλωθομενον. Καθ' ἑτερον δε, ὁτι τω το ὁλον διοικουντι, της ευοδιας και συντελειας, και, νη Δια, της συμμονης αὐτης, αιτιον εςι. Πηρουται γαρ το ὁλοκληρον, εαν και ὁτιουν διακοψης της συναφειας και συνεχειας, ωσπερ των μοριων, ουτω (δη) και των αιτιων. Διακοπτεις δε ὁσον επι σοι, ὁταν δυσαρεςῆς, και τροπον τινα (ανειρῆς).*[2]

7. *Μη σιχχαινειν, μηδε απαυδᾶν, μηδε αποδυσπετειν, ει μη καταπυκνουται*[a] *σοι το απο δογματων ορθων ἑκαςα πρασσειν· αλλα εκκρουσθεντα, παλιν επανιεναι, και ασμενιζειν (ει σοι)*[3] *τα πλειω ανθρωπικωτερα. Και φιλειν (το αιτιον)*[4] *εφ' ὁ επανερχη. Και μη ὡς προς παιδαγωγον την Φιλοσοφιαν επανιεναι· αλλ' ὡς οἱ οφθαλμιωντες προς το σπογγαριον και το ωον· ὡς (ὁ υπουλος)*[5] *προς καταπλασμα, ως (ο πυρεσσων) προς καταιονησιν. Ουτω γαρ (ουδενι)*[6] *επιδειξεις το πειθαρχειν τω λογω, αλλα προσαναπαυση αυτῳ. Μεμνησο δε οτι Φιλοσοφια μονα θελει ἁ ἡ φυσις σου θελει· συ (δ' ει)*[7] *αλλο ηθελες, ου κατα φυσιν. Τι γαρ τουτων προσηνεςερον; Η γαρ ἡδονη ουχι δια τουτο σφαλλει; Αλλα θεασαι, ει προσηνεςερον μεγαλοψυχια, ελευθερια, ἁπλοτης,* [8]*(συγ)γνωμοσυνη, ὁσιοτης. (Αυταρκουσης)*[9] *γαρ φρονησεως τι προσηνεςερον; Οταν το απταιςον και ευρουν εν πασι της παρακολουθητικης και επιςημονικης δυναμεως ενθυμηθης.*

8. *Τα μεν πραγματα εν τοιαυτη τροπον τινα εγκαλυψει εςιν, ὡςε φιλοσοφοις ουκ ολιγοις ουδε τοις τυχουσιν εδοξε πανταπασιν ακαταληπτα ειναι. Πλην αυτοις γε τοις Στωικοις δυσκαταληπτα δοκει· (ει) και πασα η ἡμε-*

Vulgata. [1] *τυχουσα*· quod repugnat sententiæ, quæ causam, non casum, postulat.—[2] *αναιρῆς*.—[3] *εις*.—[4] *τουτο*· sed *τουτο* non *φιλητεον*· lege *το αιτ*· = causa quæ ordinat *υλην*.—[5] *αλλος*.—[6] *ουδεν*.—[7] *δε*.—[8] *ευγν*.—[9] *αυτης*.

[a] Malim *καταπηγνυται*.

τερα συγκαταθεσις μεταπτωτη. Που γαρ ὁ αμεταπτωτος; Μετιθι τοινυν επ' αυτα τα ὑποκειμενα· ὡς ολιγοχρονια, και ευτελῆ, και δυναμενα εν κτησει κιναιδου, η πορνης, η ληςου ειναι. Μετα τουτο επιθι επι τα των συμβιουντων ηθη, ὡν μολις εςι και τον χαριεςατον ανεχεσθαι, ἱνα μη λεγω ὁτι και ἑαυτον τις μολις ὑπομενει. Εν τοιουτω ουν ζοφω, και ρυπω, και τοσαυτῃ ρυσει της τε ουσιας, και του χρονου, και της κινησεως, και των κινουμενων, τι ποτ' εςι το εκτιμηθηναι, η το ὁλως σπουδασθηναι δυναμενον, ουδ' επινοω.[a] *Τουναντιον γαρ (· Δει δε) παραμυθουμενον ἑαυτον περιμενειν την φυσικην λυσιν, και μη ασχαλλειν τῃ διατριβῃ, αλλα τουτοις μονοις προσαναπαυεσθαι. Ενι μεν, τω ὁτι ουδεν συμβησεται μοι, ὁ ουχι κατα την των ὁλων φυσιν εςιν· ἑτερω δε, ὁτι εξεςι μοι μηδεν πραττειν παρα τον εμον θεον και Δαιμονα. Ουδεις γαρ ὁ αναγκασων τουτον παραβηναι.*

9. *Προς τι ποτε αρα νυν χρωμαι τῃ εμαυτου ψυχῃ; Παρ' εκαςον τουτο επανερωτᾶν ἑαυτον, και εξεταζειν. Τί μοι εςι νυν εν τουτω τω μοριω, ὁ δη ἡγεμονικον καλουσι; Και τινος αρα νυν εχω ψυχην; μητι παιδιον, μητι μειρακιον, μητι γυναικαριον, μητι τυραννον, μητι κτηνους, μητι θηριου;*

10. (*Ουκ εχειν ὁποι χεση*).[1] *Οποια τινα εςι τα τοις πολλοις δοκουντα αγαθα, και εντευθεν λαβοις. Ει γαρ τις επινοησειεν ὑπαρχοντα τινα ὡς αληθως αγαθα, ὁιον φρονησιν, σωφροσυνην, δικαιοσυνην, ανδρειαν, ουκ αν ταυτα προεπινοησας, ετι ακουσαι δυνηθειη τι* (*τοιουτο*). *Τω αγαθω γαρ* (*αφαρμοσει.*) *Τα δε γε τοις πολλοις φαινομενα αγαθα προεπινοησας τις, εξακουσεται και ραδιως δεξεται ὡς οικειως επιλεγομενον το υπο του κωμικου.*[2] *Ουτω και ὁι πολλοι φανταζονται την διαφοραν. Ου γαρ αν* (*ταυτο τοτε μεν ουν*)[3] *προσεκοπτεν και απηξιουτο,* (*τοτε δε*)[4] *επι του πλουτου και των προς τρυφην η δοξαν ευκληρηματων παρεδεχομεθα, ὡς ἱκνουμενως και αςειως ειρημενον. Προι-*

Vulgata. [1] Omittuntur—sed postulantur istic posita, quo sequentia quis intelligat.—[2] *ειρημενον* redundat.—[3] *τουτο γενου.* —[4] *το δε·* manca miserè phrasis—ut supra, sana fit ac symmetrica.

[a] Malim *ουδ' επ. το παν· αναξιον γαρ.*

θι ουν και ερωτα, ει τιμητεον και αγαθα ὑποληπτεον τα τοιουτα, ων προεπινοηθεντων οικειως αν επιφεροιτο, το του κεκτημενον αυτα, υπο της ευποριας, ουκ εχειν οποι χεσῃ.

11. *Εξ αιτιωδους και ὑλικου συνεςηκα. Ουδετερον δε τουτων εις το μη αν φθαρησεται· ὡσπερ ουδε εκ του μη οντος ὑπεςη. Ουκοῦν καταταχθησεται παν μερος εμου, κατα μεταβολην, εις μερος τι του κοσμου· και παλιν εκεινο εις ἑτερον μερος του κοσμου μεταβαλεῖ· και (ὡδε) εις απειρον. Κατα τοιαυτην δε μεταβολην κἀγω ὑπεςην, και ὁι εμε γεννησαντες, και επανιοντι εις αλλο απειρον. Ουδεν γαρ κωλυει ουτως (ὑφεςαναι),[1] κἀν κατα περιοδους πεπερασμενας ὁ κοσμος διοικηται.*

12. *Ο λογος και ἡ λογικη τεχνη δυναμεις εισιν ἑαυταις αρκουμεναι, και τοις καθ' εαυτας εργοις. Ορμωνται μεν ουν απο της οικειας αρχης· ὁδευουσι δε εις το προκειμενον τελος· καθ' ὁ κατορθωσεις ἁι τοιαυται πραξεις ονομαζονται, την ορθοτητα της ὁδου σημαινουσαι. Ουδεν τουτων ρητεον ανθρωπου, ἁ ανθρωπω καθ' ὁ ανθρωπος εςιν ουκ επιβαλλει. Ουκ εςιν απαιτηματα ανθρωπου, ουδε επαγγελλεται αυτα ἡ του ανθρωπου φυσις· ουδε τελειοτητες εισι της αυτου φυσεως. Ου τοινυν ουδε το τελος εςιν εν αυτοις τω ανθρωπω κειμενον· ουδε το συμπληρωτικον του τελους το αγαθον. Ετι, ει τι τουτων ην επιβαλλον τω ανθρωπω, ουκ αν το ὑπερφρονειν αυτων και κατεξανιςασθαι, επιβαλλον ην· ουδε επαινετος ην ὁ απροσδεη τουτων εαυτον παρεχομενος. Ουδε αν ὁ ελαττωτικος ἑαυτου εν τινι τουτων αγαθος ην, ειπερ ταυτα ην αγαθα. Νυν δ' οσωπερ πλειω τις αφαιρων ἑαυτου τουτων, η τοιουτων ἑτερων, η και αφαιρουμενα τινα τουτων ανεχηται, τοσωδε μαλλον αγαθος εςι.*

13. *Οια αν πολλακις φαντασθῃς, τοιαυτη σοι εςαι ἡ διανοια. Βαπτεται γαρ ὑπο φαντασιων ἡ ψυχη. Βαπτε ουν αυτην τῃ συνεχειᾳ των τοιουτων φαντασιων. Οιον, ὁτι ὁπου ζην εςιν, εκει και ευ ζην· εν Αυλῃ δε ζην εςιν· εςιν αρα ευ ζην εν Αυλῃ. Και παλιν, ὁτι ὁυπερ ἑνεκεν ἑκαςον κατεσκευαςαι, προς τουτο κατεσκευαςαι, και προς τουτο φερεται. Προς ὁ φερεται δε, εν τουτω το τελος αυτου· ὁπου δε το τελος, εκει και το συμφερον, και τ' αγαθον ἑκαςου. Το αρα αγαθον του λογικου ζωου, κοινωνια· οτι*

Vulgata. [1] *φαναι.*

γαρ προς κοινωνιαν γεγοναμεν, παλαι δεδεικται· η ουκ ην εναργες, ότι τα χειρω των κρειττονων ενεκεν· τα δε κρειττω αλληλων; κρειττω δε των μεν αψυχων τα εμψυχα· των δε εμψυχων, τα λογικα.

14. Το τα αδυνατα διωκειν, μανικον. Αδυνατον δε, το τους φαυλους μη τοιαυτα τινα ποιειν. Ουδεν ουδενι συμβαινει ό ουχι (εκρινετο).[1] Πεφυκε φερειν αυτω. Αλλω τα αυτα συμβαινει· και ητοι αγνοων ότι συμβεβηκεν, η επιδεικνυμενος μεγαλαφροσυνην, ευσαθεῖ, και ακακωτος μενει. Δεινον ουν αγνοιαν και αρεσκειαν ισχυροτερας ειναι φρονησεως.

15. Τα πραγματα αυτα ουδ' όπωσιουν ψυχης απτεται· ουδε εχει εισοδον προς ψυχην· ουδε τρεψαι, ουδε κινησαι ψυχην δυναται. Τρεπει δε και κινει αυτη έαυτην μονη· και όιων αν κριματων καταξιωση έαυτην, τοιαυτα έαυτη ποιει τα προσιφεσωτα.

16. Καθ' (έταιρικον)[2] μεν λογον ήμιν εσιν οικειοτατον ανθρωπος, καθ' όσον ευ ποιητεον αυτους και ανεκτεον. Καθ' όσον δε ενισανται τινες εις τα οικεια εργα, έν τι των αδιαφορων μοι γινεται ό ανθρωπος· ουκ ήσσον η ήλιος, η ανεμος, η θηριον. Υπο τουτων (δη) ενεργεια μεν τις εμποδισθειη αν· όρμης δε και διαθεσεως ου γινεται εμποδια δια την ύπεξαιρεσιν και την περιτροπην· περιτρεπει γαρ και μεθισησι παν το της ενεργειας κωλυμα ή διανοια εις το προηγουμενον. Και προ εργου γινεται το του εργου τουτου εφεκτικον, και προ όδου το της όδου ταυτης ενσατικον.

17. Των εν τω κοσμω το κρατισον τιμα. Εσι δε τουτο το πασι χρωμενον, και παντα διεπον. Ομοιως και των εν σοι το κρατισον τιμα. Εσι δε τουτο το εκεινω όμογενες. Και γαρ επι σου, τό τοις αλλοις χρωμενον τουτο εσι· και ό σος βιος ύπο τουτου διοικειται.

18. Ο τη πολει ουκ εσι βλαβερον, ουδε τον πολιτην βλαπτει. Επι πασης της του βεβλαφθαι φαντασιας, τουτον επαγε τον κανονα. Ει η πολις ύπο τουτου μη βλαπτεται, ουδε εγω βεβλαμμαι. Ει δε ή πολις βλαπτεται, (εμοι) ουκ οργισεον. Τω βλαπτοντι την πολιν (εγκαλειν δει). Τί το παρορωμενον (εμοι;)[3]

Vulgata. [1] εκεινο· forsan εκ κοινου.—[2] έτερον· ineptè.—[3] Hæc omittit; quæ pro posito 1, restitui; feliciter spero; fluenter certè.

μονα σπερματα φανταζεις τα εις γην, η μητραν καταβαλλομενα. Τουτο δε λιαν ιδιωτικον.

25. *Ηδη τεθνηξη, και ουπω ουτε απλους, ουτε αταραχος, ουτε ανυποπτος του βλαβηναι αν εξωθεν, ουτε ιλεως προς παντας· ουτε το φρονειν εν μονω τω δικαιοπραγειν τιθεμενος.*

26. *Τα ἡγεμονικα αυτων διαβλεπε, και τους* (ως)[1] *φρονιμους, ὁια μεν φευγουσιν, ὁια δε διωκουσιν. Εν αλλοτριω ἡγεμονικω κακον σον ουκ ὑφισαται, ουδε* (*μην*) *εν τινι τροπῃ και ετεροιωσει του περιεχοντος. Που ουν; Ὁπου το περι κακων ὑπολαμβανον σοι εστι. Τουτο ουν μη ὑπολαμβανετω, και παντα εν εχει· κἂν το εγγυτατω αυτου το σωματιον τεμνηται, καιηται, διαπυισκηται, σηπηται, ὁμως το ὑπολαμβανον περι τουτων* (*νοερον*)[2] *ησυχαζετω.* (*Επι σοι τουτ᾽*)[3] *εστι. Κρινετω μητε κακον τι ειναι, μητε αγαθον, ὁ επισης δυναται κακω ανδρι και αγαθω συμβαινειν· ὁ γαρ και τω κατα φυσιν, και τω παρα φυσιν βιουντι επισης συμβαινει, ουτε* (*τουτῳ*)[4] *κατα φυσιν εστιν, ουτ᾽* (*εκεινῳ*) *παρα φυσιν.*

27. *Ως ἑν ζωον τον κοσμον, μιαν ουσιαν, και ψυχην μιαν επεχον, συνεχως επινοειν. Και πως εις αισθησιν μιαν, την τουτου παντα αναδιδοται. Και πως ορμῃ μιᾳ παντα πρασσει, και πως παντα παντων των γινομενων συναιτια, και ὁια τις ἡ συννησις και συμμηρυσις.*

28. *Ψυχαριον ει βασαζον νεκρον, ως Επικτητος ελεγεν.*

29. *Ουδεν εστι κακον τοις εν μεταβολῃ γινομενοις· ὡς ουδε αγαθον, εκ μεταβολης ὑφισαμενοις.*

30. *Ποταμος τις εκ των γινομενων και ρευμα βιαιον ὁ αιων. Αμα τε γαρ ωφθη ἑκαστον και παρενηνεκται· και αλλο* [5](*κατα*)*φερεται, το* (*δ᾽ αν*) (*παρ*)*ενεχθησεται. Παν το συμβαινον ουτω συνηθες και γνωριμον, ως το ροδον εν τω εαρι, και ὁπωρα εν τω θερει. Τοιουτον γαρ και νοσος, και θανατος, και βλασφημια, και επιβουλη, και ὁσα τους μωρους ευφραινει η λυπει. Τα ἑξης αει τοις προηγησαμενοις οικειως επιγινεται. Ου γαρ ὁιον καταριθμησις τις εστιν* (*απη-*

Vulgata. [1] Desideratur ὡς = æstimatione, non re verâ, prudentes.—[2] μοριον.—[3] τοιουτον· forsan απροπτωτον.—[4] Hæc, perplexa hactenus, ad normam redegi.—[5] Præpo. pro sensu restituo.

σον λογικη διαθεσει λογικην διαθεσιν. Δειξον, υπομνησον· ει γαρ επαΐει, θεραπευσεις, και ου χρεια οργης. (Ουτε τραγωδος, ουτε πορνη).[1]

24. *Ως εξελθων ζην διανοῇ, ουτως ενταυθα ζην εξεςιν. Εαν δε μη επιτρεπωσι, τοτε και του ζην εξιθι. Ουτως μεντοι, ως μηδεν κακον πασχων. (Απαγχομαι·)*[2] *Καπνος εςι· απερχομαι. (Μη τι αιτια αυτο; Τι ου; Τι αν το πνιγμα)*[3] *δοκεις; Μεχρι δε με τοιουτον ουδεν εξαγει, μενω ελευθερος, και ουδεις με κωλυσει ποιειν ά θελω. Θελω δε κατα φυσιν του λογικου και κοινωνικου ζωου.*

25. *Ο του όλου Νους, κοινωνικος. Πεποιηκε γουν τα χειρω των κρειττονων ενεκεν· και τα κρειττω αλληλοις συνηρμοσεν. Ορᾶς πως ὑπεταξε, συνεταξε, και το κατ' αξιαν απενειμεν ἑκαςοις. Και τα κρατιςευοντα εις ὁμονοιαν αλληλων συνηγαγε.*

26. *Πως προσενηνεξαι μεχρι νυν, Θεοις, γονευσιν, αδελφοις, γυναικι, τεκνοις, διδασκαλοις, τροφευσι, φιλοις, οικειοις, οικεταις. Ει προς παντας σοι μεχρυ νυν (ἱςαται)*[4] *το—μητε τινα ρεξαι γ' εξαισια, μητε τιν' ειπειν—Αναμιμνησκου δε και δι' ὁιων διεληλυθας, και ὁια ηρκεσας ὑπομειναι· και ὁτι πληρης ηδη σοι (ἡ) ιςορια του βιου, και τελεια ἡ λειτουργια. Και ποσα (ωψαι)*[5] *καλα, και ποσων μεν ἡδονων και πονων (επειραθης·)*[6] *ποσα δε ενδοξα (ὑπερειδες·)*[7] *εις ὁσους δε αγνωμονας ευγνωμων εγενου. (Δια τι; οτι ου)*[8] *συγχεουσιν (άι) ατεχνοι και αμαθεις ψυχαι (την) εντεχνον και επιςημονα; Τις ουν (ἡ) ψυχη εντεχνος και επιςημων; Η ειδυια αρχην και τελος, και τον δια της ουσιας διηκοντα λογον, και δια παντος του αιωνος κατα περιοδους τεταγμενας οικονομουντα το παν.*

27. *Οσον ουδεπω σποδος, η σκελετος, και ητοι ονομα, η ουδε ονομα· το δ' ονομα, ψοφος και απηχημα· τα δε εν τω βιω πολυτιμητα, κενα, και σαπρα, και (μιαρα)*[9] *και*

Vulgata. [1] Ad sequentia.—[2] *και* intrusum extrusi.—[3] *τι αυτο πραγμα·* ab his datis, et huc usque fœdè contortis literis explicatur ac deducitur recto filo ista substituta series, ad normam positi 1.—[4] *εςι.*—[5] *ωπται.*—[6] *υπερειδες.*—[7] *παρειδες.*—[8] Nova sectio. *Δια τι συγχ.* Præerupta et *ανακαλουθα*—Particulæ *οτι ου*, pro pos. 1, additæ, probum dant pro pravo, immò sanctum sensum.—[9] *μικρα·* sed id non vitupero. Forsan *πικρα.*

(κατα)[1] κυνιδια διαδακνομενα, και παιδια φιλονεικα, γελωντα, ειτα ευθυς κλαιοντα. Πιϛις δε, και Αιδως, και Δικη, και Αληθεια—προς Ολυμπον, απο χθονος (ευρωδειης)—Τι ουν ετι το ενταυθα κατεχον, ειγε τα μεν αισθητα ευμεταβλητα, και ουκ ἑϛωτα. Τα δε αισθητηρια, αμυδρα και ευπαρατυπωτα.[a] Αυτο δε το ψυχαριον αναθυμιασις αφ' ἁιματος. Το (δη)[2] ευδοκιμειν παρα τοιουτοις, κενον. Τι ουν ου περιμενεις ἱλεως την ειτε σβεσιν, ειτε μεταϛασιν; Εως δε εκεινης ὁ καιρος εφιϛαται, τι αρκει; Τι δ' αλλο, η Θεους μεν σεβειν και ευφημειν· ανθρωπους δε ευποιειν· και ανεχεσθαι αυτων και απεχεσθαι; Οσα δε εκτος ὁρων του κρεαδιου, και του πνευματιου, ταυτα μεμνησθαι μητε σα οντα, μητε επι σοι.

28. *Δυνασαι αει ευροειν, ειγε και (ευδιαειν·)[3] ειγε και ὁδω ὑπολαμβανειν, και πρασσειν. Δυο ταυτα κοινα, τῃ τε του Θεου, και τῃ του ανθρωπου, και παντος λογικου ζωου ψυχῃ· το μη εμποδιζεσθαι ὑπ' αλλου, και το εν τῃ δικαϊκῃ διαθεσει και πραξει εχειν το αγαθον, και ενταυθα την ορεξιν απολησειν.*

29. *Ει μητε κακια εϛι τουτο εμη, μητε (αεργεια)[4] κατα (μαλακιαν)[5] εμην, (τι υπερ αυτου διαφερομαι;) (Μητι) το κοινον βλαπτεται; Τις δε βλαβη του κοινου; Μη ολοσχερως τῃ φαντασιᾳ συναρπαζεσθαι· αλλα βοηθειν μεν κατα δυναμιν και κατ' αξιαν, κἀν εις τα μεσα, (μη σοι)[6] ελαττωνται. Μη μεντοι βλαβην αυτο φανταζεσθαι· κακον γαρ (ηθος). Αλλ' ὡς ὁ γερων απελθων τον του θρεπτου ρομβον (απηχει),[7] μεμνημενος οτι ρομβος· (συ) ουτως ουν και ωδε. Επει (τι τοι τα γυναικαριων)[8] επι των εμβολων (ωνια;) Ανθρωπε, (επιλαβου).[9] Επε-*

Vulgata. [1] Omissum conturbat sententiam—quæ per *κατα*, fit *κατα λογον*.—[2] *δε*.—[3] *ὁδευειν·* stultè a scribâ pro pos. 2.—[4] *ενεργια*—sed illa a *κακια* non distinguitur.—[5] *κακιαν εμην, μηδε το κ. βλ. τι υπερ α. διαφ;* Illa delira ac præpostera; ista quæ habes paullulum mutata ac transposita, textum rectè coordinant, et totum reconstituunt.—[6] Si desunt, deest sententia.—[7] *απητει*—frustra.—[8] *τοι γινη καλων*.—[9] Omittit. *επιλαβου* = americ; take hold = buy. Sed hæc satis. Etrenim impius fuerim erga lectorem si, eum vulgato, perinde ac si

[a] Tots. *απατητα.*

λαθου (ουν) τι ταυτα ην. Ναι· αλλα τουτοις περισπουδαϛα. Δια τουτ' ουν και συ μωρος γενη; (Εγειρου μην) ποτε.

30. *(Οτου)*[1] *δη ποτε καταλειφθεις (ει φραχθεις εσω εν) ευμοιρος ανθρωπος. Το δε ευμοιρος, αγαθην μοιραν ἑαυτω απονειμας. Αγαθαι δε μοιραι, αγαθαι τροπαι ψυχης, αγαθαι ὁρμαι, αγαθαι πραξεις.*

ΒΙΒΛΙΟΝ ϛ.

1. *Η των ὁλων ουσια, ευπειθης, και ευτρεπης. Ο δε ταυτην διοικων λογος ουδεμιαν εν ἑαυτω αιτιαν εχει του κακοποιειν· κακιαν γαρ ουκ εχει, ουδε τι κακως (ποιῆ).*[3] *Ουδε βλαπτεται τι ὑπ' εκεινου. Παντα (δ' ευ)*[4] *κατ' εκεινον γινεται και περαινεται.*

2. *Μη διαφερου, ποτερον ριγων η θαλπομενος το πρεπον ποιεις· και ποτερον νυϛαζων η ἱκανως ὑπνον εχων· και ποτερον κακως ακουων, η ευφημουμενος· και ποτερον αποθνησκων, η πραττων τι αλλοιον· μια γαρ των βιωτικων πραξεων και ἁυτη εϛι, καθ' ἡν αποθνησκομεν. Αρκει ουν και επι ταυτης το παρον ευ θεσθαι.*

3. *Εσω βλεπε. Μηδενος πραγματος μητε ἡ ιδια ποιοτης, μητε ἡ αξια* [5]*(παραϛρεφετω) σε. Παντα τα ὑποκειμενα ταχιϛα (μεταβαλεῖ), και ητοι εκθυμιασθησεται, (η συγκριθησεται)*[6] *ειπερ ἡνωται ἡ ουσια, η σκεδασθησεται.*

---

charybdis vertigini, commendaverim. Aditum cavernæ indicare suffecerit. Ego nimirum, corruptissimæ hujusce sectionis problemate absoluto, non ut Archimedes, Deo gratias agens, taurum pro holocausto, sed eas, quibus tam diu ac distractim hæsi, tot super ipsâ comminiscentium paginas, immò tota scrinia, libenter flammæ oblaturus fuero. Quippe talium Vulcanus, quam Minerva, potior vindex.—[1] *ὁπου*.—[2] Supplendum est aliquod. Ego si malè, expecto.—[3] *ποιει· ει* pro *η* depravat auctorem.—[4] *δε·* hæc item tam exilis additio, mutat, quod malum erat, in *ευ* = bene, immo optimè.—[5] *τρεχετω*.—[6] Defuit sensui, ideoque, credo, textui.

4. Ο διοικων λογος οιδε πως (διακρινομενος)[1] και τι ποιει, και επι τινος ὑλης.

5. Αριϛος τροπος του αμυνεσθαι το μη εξομοιουσθαι. Ενι τερπου, και προσαναπαυου, τω απο πραξεως κοινωνικης μεταβαινειν επι πραξιν κοινωνικην, συν μνημῃ Θεου. (Τι)[2] το ηγεμονικον εϛι; Το ἑαυτο εγειρον και τρεπον, και ποιουν μεν ἑαυτο ὁιον αν και θελῃ· Ποιουν δε ἑαυτω φαινεσθαι παν το συμβαινον ὁιον αυτο θελῃ.

6. Κατα την των ὁλων φυσιν ἑκαϛα περαινεται· ου γαρ κατ' αλλην τινα φυσιν, ητοι εξωθεν περιεχουσαν, η εμπεριεχομενην ενδον, η (μεταξυ)[3] απηρτημενην.

7. Ητοι κυκεων, και αντεμπλοκη, και σκεδασμος· η ἑνωσις, και ταξις, και Προνοια. Ει μεν ουν τα προτερα, τι και επιθυμω εικαιω συγκριματι, και φυρμω τοιουτω, ενδιατριβειν; Τι δε μοι και μελει αλλου τινος, η του— ὁπως ποτε αια γενεσθαι—; Τι δε και ταρασσομαι; Ηξει γαρ επ' εμε ὁ σκεδασμος, ὁ τι αν ποιῶ· ει δε θατερα εϛι, σεβω και ευϛαθω, και θαρρω τω διοικουντι.

8. Οταν αναγκασθῃς ὑπο των περιεϛηκοτων ὁιονει διαταραχθηναι, ταχεως επανιθι εις ἑαυτον, και μη ὑπερ τα αναγκαια εξιϛασο του ρυθμου· εση γαρ εγκρατεϛερος της ἁρμονιας τω συνεχως εις αυτην επανερχεσθαι. Ει μητρυιαν τε ἁμα ειχες και μητερα, εκεινην τ' αν εθεραπευες, και ὁμως ἡ επανοδος σοι προς την μητερα συνεχης (αν) εγινετο. Τουτο σοι νυν εϛιν ἡ Αυλη και Φιλοσοφια. Ωδε πολλακις επανιθι, και προσαναπαυου ταυτῃ, δι' ἡν και τα εκει σοι ανεκτα φαινεται, και συ εν αυτοις ανεκτος.

9. Οιον δη το φαντασιαν λαμβανειν επι των οψων, και των (ὁποιων τινων)[4] εδωδιμων· ὁτι νεκρος ὁυτος ιχθυος, ὁυτος δε, νεκρος ορνιθος, η χοιρου. Και παλιν, ὁτι ὁ Φαλερνος χυλαριον εϛι ϛαφυλιου· και ἡ περιπορφυρος, τριχια προβατου, ἁιματιω κογχης δεδευμενα. Και επι των κατα την συνουσιαν· εντεριου παρατριψις, και

Vulgata. [1] διακειμενος absurdè.—[2] Veniam oro commissi, nec tamen temerè, nec, ut spero, alieni. Ut enim in Oratoriâ, ita in Dialecticâ, Socraticam quandam vim habet Interrogatio.—[3] εξω· sed istud se iterat—μεταξυ = mens, animus. Catullo mens animi; quæ animæ ac sensibili mundo, subjecto ac objectis, intercedit, eaque collineat.—[4] τοιουτων,

μετα τινος σπασμου μυξαριου εκκρισις· διαι δη ἁυται εισιν ἁι φαντασιαι καθικνουμεναι αυτων των πραγματων, και διεξιουσαι δι' αυτων· ὡςε ὁρᾶν ἁ τινα ποτ' εςιν· ουτως δει παρ' ὁλον τον βιον ποιειν, και ὁπου (ὑπουλα και αναξιοπιςα)[1] τα πραγματα φανταζεται, απογυμνουν αυτα, και την ευτελειαν αυτων καθορᾶν, και την ἱςοριαν ὑφ ἡ σεμνυνεται περιαιρειν. Δεινος γαρ ὁ Τυφος παραλογιςης· και ὁτε δοκεις μαλιςα περι τα σπουδαια καταγινεσθαι, τοτε μαλιςα καταγοητευει. Ορα γουν ὁ Κρατης, τι περι αυτου του Ξενοκρατους λεγει.

10. Τα πλειςα ὡν ἡ πληθυς θαυμαζει, εις γενικωτατα αναγεται, τα ὑπο ἑξεως η φυσεως συνεχομενα· λιθους, ξυλα, συκας, αμπελους, ελαιας. Τα δε ὑπο των ολιγω μετριωτερων, εις τα ὑπο ψυχης· ὁιον, ποιμνας, αγελας· τα δε ὑπο των ετι χαριεςερων, εις τα ὑπο λογικης ψυχης, ου μεν τοι καθολικης, αλλα καθο τεχνικη, η αλλως πως εντρεχης· η κατα (το δαψιλον·)[2] ὁιον, πληθος ανδραποδων κεκτησθαι. Ὁ δε ψυχην λογικην καθολικην και πολιτικην τιμων, ουδεν ετι των αλλων επιςρεφεται. Προ απαντων δε την ἑαυτου ψυχην λογικως και κοινωνικως εχουσαν καὶ κινουμενην διασωζει, και τω ὁμογενει (Νοω)[3] εις τουτο συνεργει.

11. Τα μεν σπευδει γινεσθαι, τα (δ' εκποδων)[4] γεγονεναι. Και του γινομενου δε ηδη τι απεσβη. Ρυσεις και αλλοιωσεις ανανεουσι τον κοσμον διηνεκως, ὡσπερ ἡ του χρονου αδιαλειπτος φορα τον απειρον αιωνα νεον αει παρεχεται. Εν δη τουτω τω ποταμω, τι αν τις τουτων των παραθεοντων εκτιμησειεν, εφ' ὁυ ςηναι ουκ εξεςιν; Ὡσπερ ει τις τι των παραπετομενων ςρουθιων φιλειν αρχοιτο. Το δ' ηδη εξ οφθαλμων απεληλυθεν. Τοιουτο δη τι και αυτη ἡ ζωη ἑκαςου, ὁιον ἡ αφ' ἁιματος αναθυμιασις, και ἡ εκ του αερος αναπνευσις· ὁποιον γαρ εςι το ἁπαξ ἑλκυσαι τον αερα και αποδουναι, ὁπερ παρεκαςον

Vulgata. [1] λιαν αξιοπιςοτατα. Hic locus palam se proclamat, ut leprosus in Levitico, corruptum. Sed critici ut cœci, ita et surdi sunt. Sanum ut supra, idqne subito ac simpliciter, procurauimus.—[2] ψιλον· unde critici aditum ad signif., prout "lupus ad caulas" Virgilii, mille modis, sed frustra, tentant.—[3] Omittitur cum νοω via, veritas, vita, mens, sententiæ.—[4] δε σπευδει.

ποιουμεν· τοιουτον εςι και το την πασαν αναπνευςικην δυναμιν, ἡν χθες και πρωνην αποτεχθεις εκτησω, αποδουναι εκει, ὁθεν το πρωτον εσπασας.

12. (Το)[1] τιμιον, ουτε το (διοπονεισθαι),[2] ὡς τα φυτα· ουτε το διαπνειν, ως τα βοσκηματα και τα θηρια· ουτε το τυπουσθαι κατα φαντασιαν· ουτε το νευροσπαςεισθαι καθ' ὁρμην· ουτε το συναγελαζεσθαι· ουτε το τρεφεσθαι· τουτο γαρ (τιμιον ομοιως)[3] τω αποκρινειν τα περιττωματα της τροφης. Τι ουν τιμιον; το κροτεισθαι; ουχι. Ουκ ουν ουδε το ὑπο γλωσσων κροτεισθαι· ἁι γαρ παρα των πολλων ευφημιαι, κροτος γλωσσων. Αφηκας ουν και το δοξαριον.[a] Τι καταλειπεται τιμιον; Δοκω μεν το κατα την ιδιαν κατασκευην κινεισθαι και ισχεσθαι. Εφ' ὁ και ἁι επιμελειαι αγουσι και ἁι τεχναι. Ἡ τε γαρ τεχνη πασα τουτου ςοχαζεται, ἱνα το κατασκευασθεν επιτηδειως εχη προς το εργον προς ὁ κατεσκευαςαι. Ὁ τε φυτουργος ὁ επιμελουμενος της αμπελου, και ὁ πωλοδαμνης, και ὁ του κυνος επιμελουμενος, τουτο ζητει. Ἁι δε παιδαγωγιαι, ἁι διδασκαλιαι, επι (τοδι)[4] σπευδουσιν. Ωδε ουν το τιμιον. Και τουτο μεν αν ευ εχη, ουδεν των αλλων περι (ουδενος)[5] ποιηση σεαυτω.[b] Ου πανση και αλλα πολλα τιμῶν; ουτ' ουν ελευθερος εση, ουτε αυταρκης, ουτε απαθης. Αναγκη γαρ φθονειν, ζηλοτυπειν, ὑφορασθαι τους αφελεσθαι εκεινα δυναμενους· επιβουλευειν τοις εχουσι το τιμωμενον ὑπο σου. Ὁλως πεφυρθαι αναγκη τον εκεινων τινος ενδεη. Προσετι δε πολλα και τοις Θεοις μεμφεσθαι. Ἡ δε της ιδιας διανοιας αιδως και τιμη σεαυτω τε αρεςον σε ποιησει, και τοις κοινωνικοις εναρμοςον, και τοις Θεοις συμφωνον· τουτεςιν, επαινουντα ὁσα εκεινοι διανεμουσι και διατεταχασιν.

13. Ανω, κατω, κυκλω (ἁι) φοραι των ςοιχειων. Η δε της αρετης κινησις εν ουδεμια τουτων, αλλ' (ανα)[6] θειοτερον τι (αιτιον), και ὁδω δυσεπινοητω προιουσα ευοδει.

Vulgata. [1] Το, intensivum, gravitatem, vim, aciem addit.—[2] διαπνεισθαι· sed id infra, de bestiis; hoc de plantis.—[3] ὁμοιον—quod falsum, idemque futile.—[4] τι σπ;—[5] Omisso, hæret sensus:—addito, expeditur.—[6] Per αιτιον quod v. deest, et divinæ dignitati, et sensui consulitur.

[a] Mallem Αρα ουν τι κατ. [b] Mallem Συ δ' ου.

14. *Οιον εςιν ὁ ποιουσιν. Τους μεν επι του αυτου χρονου, και μεθ' ἑαυτων ζωντας ανθρωπους ευφημειν ου θελουσιν. Αυτοι δε υπο των μεταγενεςερων ευφημηθηναι, ὁυς ουτε ειδον ποτε, ουτε οψονται, περι πολλου ποιουνται. Τουτο δε εγγυς εςι τω λυπηθηναι αν, ὁτι ουχι και ὁι προγενεςεροι περι σου λογους ευφημους εποιουντο.*

15. *Μη, ει τι αυτω σοι δυσκαταπονητον, τουτο ανθρωπω αδυνατον ὑπολαμβανειν. Αλλ' ει τι ανθρωπω δυνατον και οικειον, τουτο και σεαυτω εφικτον νομιζε.*

16. *Εν τοις γυμνασιοις* (*κ' ει*)[1] *ονυξι κατεδρυψε τις,* (*κ' ει καταντει*)[1] *κεφαλη ερραγεις* (*πλαγιον επληξεν·*) *αλλ' ουτε επισημαινομεθα, ουτε προσκοπτομεν, ουτε ὑφορωμεθα ὑςερον ὡς επιβουλον. Και τοι φυλαττομεθα, ου μεν τοι ὡς εχθρον, ουδε μεθ' ὑποψιας, αλλ' εκκλισεως ευμενους. Τοιουτον τοι γενεσθω, και εν τοις λοιποις μερεσι του βιου. Πολλα παρενθυμωμεθα των ὁιον προσγυμναζομενων. Εξεςι γαρ, ὡς εφην, εκκλινειν, και μηδε ὑποπτευειν μηδε απεχθεσθαι.*

17. *Ει τις με ελεγξαι, και παραςησαι μοι, οτι ουκ ορθως ὑπολαμβανω, δυναται, χαιρων μεταθησομαι. Ζητω γαρ την αληθειαν, ὑφ' ἡς ουδεις πωποτε εβλαβη. Βλαπτεται δε ὁ επιμενων επι της ἑαυτου απατης και αγνοιας. Εγω δε εμαυτου* (*το*) *καθηκον ποιω. Τα αλλα με ου περισπᾶ. Ητοι γαρ αψυχα, η αλογα, η πεπλανημενα, και την ὁδον αγνοουντα. Τοις μεν αλογοις ζωοις, και καθολου πραγμασι και ὑποκειμενοις, ὡς λογον εχων, λογον μη εχουσι, χρῶ μεγαλοφρονως και* (*ελευθεριως*). *Τοις δε ανθρωποις, ὡς λογον εχουσι, χρῶ κοινωνικως. Εφ' ἁπασι δε Θεους επικαλου, και μη διαφερου προς το ποσω χρονω ταυτα πραξεις. Αρκουσι γαρ τρεις ὡραι τοιαυται.*

18. *Αλεξανδρος ὁ Μακεδων, και ὁ ορεωκομος αυτου, αποθανοντες, εις ταυτο κατεςησαν. Ητοι γαρ ελη φθησαν εις τους αυτους του κοσμου σπερματικους λογους, η διεσκεδασθησαν ὁμοιως εις τας ατομους.*

19. *Ενθυμηθητι ποσα κατα τον αυτον ακαριαιον χρονον εν ἑκαςω ἡμων ἁμα γινεται· σωματικα ὁμου και ψυχικα. Και ὁυτως ου θαυμασεις, ει πολυ πλειω, μαλλον*

Vulgata. [1] *ει· και τη· πληγην εποιησεν·* vapidè. *Πλαγιον* proprium palæstræ = foul stroke.

ποιουμεν· τοιουτον εϛι και το την πασαν αναπνευϛικην δυναμιν, ἡν χθες και πρωνην αποτεχθεις εκτησω, αποδουναι εκει, ὁθεν το πρωτον εσπασας.

12. (*Το*)[1] *τιμιον, ουτε το* (*διοπονεισθαι*),[2] *ὡς τα φυτα· ουτε το διαπνειν, ως τα βοσκηματα και τα θηρια· ουτε το τυπουσθαι κατα φαντασιαν· ουτε το νευροσπαϛεισθαι καθ' ὁρμην· ουτε το συναγελαζεσθαι· ουτε το τρεφεσθαι· τουτο γαρ* (*τιμιον ομοιως*)[3] *τω αποκρινειν τα περιττωματα της τροφης. Τι ουν τιμιον; το κροτεισθαι; ουχι. Ουκ ουν ουδε το ὑπο γλωσσων κροτεισθαι· ἁι γαρ παρα των πολλων ευφημιαι, κροτος γλωσσων. Αφηκας ουν και το δοξαριον.*[a] *Τι καταλειπεται τιμιον; Δοκω μεν το κατα την ιδιαν κατασκευην κινεισθαι και ισχεσθαι. Εφ' ὁ και ἁι επιμελειαι αγουσι και ἁι τεχναι. Ἡ τε γαρ τεχνη πασα τουτου ϛοχαζεται, ἱνα το κατασκευασθεν επιτηδειως εχῃ προς το εργον προς ὁ κατεσκευαϛαι. Ὁ τε φυτουργος ὁ επιμελουμενος της αμπελου, και ὁ πωλοδαμνης, και ὁ του κυνος επιμελουμενος, τουτο ζητει. Ἁι δε πανδαγωγιαι, ἁι διδασκαλιαι, επι* (*τοδι*)[4] *σπευδουσιν. Ὡδε ουν το τιμιον. Και τουτο μεν αν εν εχῃ, ουδεν των αλλων περι* (*ουδενος*)[5] *ποιησῃ σεαυτω.*[b] *Ου πανσῃ και αλλα πολλα τιμῶν; ουτ' ουν ελευθερος εσῃ, ουτε αυταρκης, ουτε απαθης. Αναγκη γαρ φθονειν, ζηλοτυπειν, ὑφορασθαι τους αφελεσθαι εκεινα δυναμενους· επιβουλευειν τοις εχουσι το τιμωμενον ὑπο σου. Ὁλως πεφυρθαι αναγκη τον εκεινων τινος ενδεῃ. Προσετι δε πολλα και τοις Θεοις μεμφεσθαι. Ἡ δε της ιδιας διανοιας αιδως και τιμη σεαυτω τε αρεϛον σε ποιησει, και τοις κοινωνικοις εναρμοϛον, και τοις Θεοις συμφωνον· τουτεϛιν, επαινουντα ὁσα εκεινοι διανεμουσι και διατεταχασιν.*

13. *Ανω, κατω, κυκλω* (*ἁι*) *φοραι των ϛοιχειων. Ἡ δε της αρετης κινησις εν ουδεμιᾳ τουτων, αλλ'* (*ανα*)[6] *θειοτερον τι* (*αιτιον*), *και ὁδω δυσεπινοητω προιουσα ευοδει.*

Vulgata. [1] *Το*, intensivum, gravitatem, vim, aciem addit. —[2] *διαπνεισθαι·* sed id infra, de bestiis; hoc de plantis.— [3] *ὁμοιον*—quod falsum, idemque futile.—[4] *τι σπ;*—[5] Omisso, hæret sensus—addito, expeditur.—[6] Per *αιτιον* quod v. deest, et divinæ dignitati, et sensui consulitur.

[a] Mallem *Αρα ουν τι κατ.* [b] Mallem *Συ δ' ου.*

14. *Οιον εϛιν ὁ ποιουσιν. Τους μεν επι τον αυτον χρονον, και μεθ' ἑαυτων ζωντας ανθρωπους ευφημειν ου θελουσιν. Αυτοι δε υπο των μεταγενεϛερων ευφημηθηναι, ὁυς ουτε ειδον ποτε, ουτε οψονται, περι πολλου ποιουνται. Τουτο δε εγγυς εϛι τω λυπηθηναι αν, ὁτι ουχι και ὁι προγενεϛεροι περι σου λογους ευφημους εποιουντο.*

15. *Μη, ει τι αυτω σοι δυσκαταπονητον, τουτο ανθρωπω αδυνατον ὑπολαμβανειν. Αλλ' ει τι ανθρωπω δυνατον και οικειον, τουτο και σεαυτω εφικτον νομιζε.*

16. *Εν τοις γυμνασιοις (κ' ει)*[1] *ονυξι κατεδρυψε τις, (κ' ει καταντει)*[1] *κεφαλη ερραγεις (πλαγιον επληξεν·) αλλ' ουτε επισημαινομεθα, ουτε προσκοπτομεν, ουτε ὑφορωμεθα ὑϛερον ὡς επιβουλον. Και τοι φυλαττομεθα, ου μεν τοι ὡς εχθρον, ουδε μεθ' ὑποψιας, αλλ' εκκλισεως ευμενους. Τοιουτον τοι γενεσθω, και εν τοις λοιποις μερεσι του βιου. Πολλα παρενθυμωμεθα των ὁιον προσγυμναζομενων. Εξεϛι γαρ, ὡς εφην, εκκλινειν, και μηδε ὑποπτευειν μηδε απεχθεσθαι.*

17. *Ει τις με ελεγξαι, και παραϛησαι μοι, οτι ουκ ορθως ὑπολαμβανω, δυναται, χαιρων μεταθησομαι. Ζητω γαρ την αληθειαν, ὑφ' ἡς ουδεις πωποτε εβλαβη. Βλαπτεται δε ὁ επιμενων επι της ἑαυτου απατης και αγνοιας. Εγω δε εμαυτου (το) καθηκον ποιω. Τα αλλα με ου περισπᾶ. Ητοι γαρ αψυχα, η αλογα, η πεπλανημενα, και την ὁδον αγνοουντα. Τοις μεν αλογοις ζωοις, και καθολου πραγμασι και ὑποκειμενοις, ὡς λογον εχων, λογον μη εχουσι, χρῶ μεγαλοφρονως και (ελευθεριως). Τοις δε ανθρωποις, ὡς λογον εχουσι, χρῶ κοινωνικως. Εφ' ἁπασι δε Θεους επικαλου, και μη διαφερου προς το ποσω χρονω ταυτα πραξεις. Αρκουσι γαρ τρεις ὡραι τοιαυται.*

18. *Αλεξανδρος ὁ Μακεδων, και ὁ ορεωκομος αυτου, αποθανοντες, εις ταυτο κατεϛησαν. Ητοι γαρ εληφθησαν εις τους αυτους του κοσμου σπερματικους λογους, η διεσκεδασθησαν ὁμοιως εις τας ατομους.*

19. *Ενθυμηθητι ποσα κατα τον αυτον ακαριαιον χρονον εν ἑκαϛω ἡμων ἁμα γινεται· σωματικα ὁμου και ψυχικα. Και ὁυτως ου θαυμασεις, ει πολυ πλειω, μαλλον*

Vulgata. [1] *ει· και τη· πληγην εποιησεν·* vapidè. *Πλαγιον* proprium palæstræ = foul stroke.

δε παντα τα γινομενα, εν τω ἑνι τε και συμπαντι, ὁ δη Κοσμον ονομαζομεν, ἁμα εννφισαται.

20. Εαν τις σοι προβαλη πως γραφεται το Αντωνινου ονομα (μηνυτι)[1] κατεντεινομενος προοιση ἑκαςον των ϛοιχειων. Τι ουν εαν οργιζωνται; Μητι αντοργιη; Μητι ουκ εξαριθμηση, (πραως προιων),[2] εκαςον των γραμματων; Ὁυτως ουν και ενθαδε, μεμνησο, ὁτι παν καθηκον εξ αριθμων τινων συμπληρουται. Τουτους δει τηρουντα, και μη θορυβουμενον, μηδε τοις δυσχεραινουσιν αντιδυσχεραινοντα, περαινειν ὁδω το προκειμενον.

21. Πως ωμον εςι, μη επιτρεπειν τοις ανθρωποις ὁρμᾶν επι τα φαινομενα αυτοις οικεια και συμφεροντα. Καιτοι τροπον τινα ου συγγωρεις αυτοις τουτο ποιειν, οταν αγανακ(της) οτι ἁμαρτανουσι. Φερονται γαρ (αναγκαιως),[3] ὡς επι οικεια και συμφεροντα αυτοις. Αλλ' ουκ εχει ὁυτως. Ουκοῦν διδασκε, και δεικνυε, μη αγανακτων.

22. Θανατος, αναπαυλα αισθητικης αντιτυπιας, και ὁρμητικης νευροσπαςειας, και διανοητικης διεξοδου, και της προς την σαρκα λειτουργιας. Αισχρον εςιν εν ὡ βιω το σωμα σοι μη απαυδᾶ, εν τουτω την ψυχην προαπαυδᾶν.

23. Ὁρα μη αποκαισαρωθης· μη βαφης· γινεται γαρ. Τηρησον ουν σεαυτον ἁπλουν, αγαθον, ακεραιον, σεμνον, ακομψον, του δικαιου φιλον, θεοσεβη, ευμενη, φιλοςοργον, ερρωμενον προς τα πρεποντα εργα. Αγωνισαι, ινα τοιουτος συμμεινης ὁιον σε ηθελησε ποιησαι (ἡ) Φιλοσοφια. Αιδου Θεους· σωζε ανθρωπους. Βραχυς ὁ βιος. Ἑις καρπος της επιγειου ζωης, διαθεσις ὁσια και πραξεις κοινωνικαι. Παντα ως Αντωνινου μαθητης. Το (απεριττον και λογικον των)[4] πρασσομενων, και ευτονον εκεινου, και το ὁμαλες πανταχου, και το ὁσιον, και το ευδιον του προσωπου, και το μειλιχιον, και το ακενοδοξον. Και το περι την καταληψιν των πραγματων φιλοτιμον. Και ὡς εκεινος ουκ αν τι (αξιολογον)[5] ὁλως παρηκεν, μη προτερον ευ μαλα κατιδων

Vulgata. [1] μητι; Super his multum pulucrem irritamque contentionem Critici, obscura per obscuriora interpretantes. Demum habes expeditum: scitène ac certò, tui est judicii; saltem simpliciter.—[2] Aliter interpuncta.—[3] παντως· omnino plumbeum.—[4] υπερ των κατα λογον πρ· planè ac penitus vitiosa; ut supra, fluit sententia.—[5] Deest sententiæ.

και σαφως νοησας. Και ὡς εφερεν [a](επιεικως)[1] τους αδικως αυτον μεμφομενους, μη αντιμεμφομενος. Και ὡς επ' ουδεν (κενοσπουδος ην)[2] και ὡς διαβολας ουκ εδεχετο. Και ὡς ακριβης ην εξεταςης ηθων και πραξεων. Και ουκ ονειδιςης, ου ψοφοδεης, ουκ ὑποπτης, ου σοφιςης. Και ὡς ολιγοις αρκουμενος, ὁιον οικησει, ςρωμνη, εσθητι, τροφη, ὑπηρεσια. Και ὡς φιλοπονος και μακροθυμος. Και ὁιος (μενειν εν τονω)[3] μεχρι ἑσπερας δια την λιτην διαιταν, (μηποτε)[4] του αποκρινειν τα περιττωματα παρα την συνηθη ὡραν χρηζων. Και το βεβαιον και ὁμοιον εν ταις φιλιαις αυτου. Και το ανεχεσθαι (των) αντιβαινοντων παρρησιαςικως ταις γνωμαις αυτου· και χαιρειν, ει τις δεικνυοι κρειττον. Και ὡς θεοσεβης χωρις δεισιδαιμονιας. Ιν' ὁυτως ευσυνειδητω σοι επιςῃ ἡ τελευταια ὡρα ως εκεινω.

24. Ανανηφε, και ανακαλου σεαυτον, (καθως)[5] εξυπνισθεις (παλαι)[6] και εννοησας ὁτι ονειροι σοι ηνωχλουν. (Ἡνωχλουν παλιν;)[7] Παλιν εργηγορως βλεπε ταυτα ὡς εκεινα εβλεπες.

25. Εκ σωματιου ειμι και ψυχης. Τω μεν ουν σωματιω παντα αδιαφορα· ουδε γαρ δυναται διαφερεσθαι. Τῃ δε διανοια αδιαφορα, ὁσα μη εςιν αυτης ενεργηματα. Ὁσα δε αυτης εςιν ενεργηματα, ταυτα παντα επ' αυτῃ εςιν. Και τουτων μεντοι (τα) περι μονον το παρον πραγματευεται· τα γαρ μελλοντα και παρωχηκοτα ενεργηματα αυτης, και αυτα ηδη αδιαφορα.

26. Ουκ εςιν ὁ πονος τη χειρι, ουδε τω ποδι παρα φυσιν, μεχρις αν ποιῃ ὁ πους τα του ποδος, και ἡ χειρ τα της χειρος. Ουτως ουν ουδε ανθρωπω, ὡς ανθρωπω, παρα φυσιν εςιν ὁ πονος, μεχρις αν ποιῃ τα του ανθρω-

---

Vulgata. [1] εκεινος importunè.—[2] εσπευδεν. Quin σπουδαιος erat in primis.—[3] μεν εν πω—verba αλογα.—[4] μηδε· absurdè.—[5] και.—[6] παλιν.—[7] Omitt. Totam hanc sectionem corripit, conturbat, corrumpit scriba, qui subulcum utilius egisset. Tali est ὑομουσια. Etenim ita velut sues, mixtim et quasi fustim compellit vocabula, ut mihil humanum significent. Hujus sub imperio Imperator M. Ant! . . nihil Lucianus in mortuorum Dial. ατοπωτερον.

[a] Forsan ευμενως.

που. Ει δε παρα φυσιν αυτω ουκ εϛιν, ουδε κακον εϛιν αυτω.

27. *Ἡλικας ἡδονας ἡσθησαν λῃϛαι, κιναιδοι, πατραλοιαι, τυραννοι;*

28. *Ουκ ὁρας πως ὁι βαναυσοι τεχνιται αρμοζονται μεν αχρι τινος προς τους ιδιωτας· ουδεν ἡσσον μεντοι αντεχονται του λογου της τεχνης, και τουτου αποϛηναι ουκ υπομενουσιν; Ου δεινον, ει ὁ αρχιτεκτων, και ὁ ιατρος, μαλλον αιδεσονται τον της ιδιας τεχνης λογον, η ὁ ανθρωπος τον ἑαυτου, ὁς αυτω κοινος εϛι προς τους θεους;*

29. *Η Ασια, ἡ Ευρωπη, γωνιαι του κοσμου. Παν πελαγος ϛαγων του κοσμου. Αθως βωλαριον του κοσμου. Παν το ενεϛως του χρονου, ϛιγμη του αιωνος. Παντα μικρα, [1](εκ)τρεπτα, εναφανιζομενα. Παντα εκειθεν ερχεται, απ᾽ εκεινου του κοινου ηγεμονικου ὁρμησαντα, η κατ᾽ επακολουθησιν· και το χασμα ουν του λεοντος, και το δηλητηριον, και πασα κακουργια, ὡς ακανθα, ὡς βορβορος, εκεινων επιγεννηματα των σεμνων και καλων. Μη ουν αυτα αλλοτρια τουτου ου σεβεις φανταζου αλλα την παντων πηγην επιλογιζου.*

30. *Ὁ τα νυν ιδων, παντα ἑωρακεν· ὁσα τε εξ αἰδιου εγενετο, και ὁσα εις το απειρον εϛαι. Παντα γαρ ὁμογενη και ὁμοειδη. Πολλακις επιθυμου την επισυνδεσιν ἁπαντων των εν τω κοσμω, και σχεσιν προς αλληλα· τροπον γαρ τινα παντα αλληλοις [2](εμ)πεπλεκται, και παντα κατα τουτο φιλα αλληλοις εϛι· και γαρ αλλω ἑξης εϛι τουτο, δια την τοπικην[a] κινησιν, και συμπνοιαν, και την ἑνωσιν της ουσιας.*

31. *Οις συγκεκληρωσαι πραγμασι, τουτοις συναρμοζε σεαυτον. Και ὁις συνειληχας ανθρωποις, τουτους φιλει, αλλ᾽ αληθινως. Οργανον, εργαλειον, σκευος παν, ει προς ὁ κατεσκευαϛαι ποιει, ευ εχει. Και τοι εκει ὁ κατασκευασας εκποδων. Επι δε των ὑπο φυσεως συνεχομενων, ενδον εϛι, και παραμενει, ἡ κατασκευασασα δυναμις. Καθο και μαλλον αιδεισθαι αυτην δει, και νομιζειν, εαν κατα το βουλημα ταυτης εχης και διεξαγαγης, εχειν σοι*

Vulgata. [1] *εν.*—[2] *επιπ.*

[a] Mallem *τακτικην.*

παντα κατα νουν. Εχει δε ὀντως και τω Παντι κατα νουν τα ἑαυτου.

32. *Ο τι αν τῶν απροαιρετων ὑποστησῃς σαυτῷ αγαθον, η κακον, αναγκη κατα την περιπτωσιν τοῦ τοιουτου κακοῦ, η την αποτευξιν τοῦ τοιουτου αγαθου, μεμψασθαι σε θεοῖς· και ανθρωπους (δη) μισῆσαι, τους αιτιους οντας, η ὑποπτευομενους εσεσθαι, τῆς αποτευξεως, η τῆς περιπτωσεως· και αδικοῦμεν δη πολλα, δια την προς ταῦτα διαφοραν. Εαν δε μονα τα εφ' ἡμῖν αγαθα και κακα κρινωμεν, ουδεμια αιτια καταλειπεται, ουτε θεῷ εγκαλεσαι, ουτε προς ανθρωπον ϛῆναι ϛασιν πολεμιου.*

33. *Παντες εις ἑν αποτελεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μεν ειδοτως και παρακολουθητικῶς, οἱ δε ανεπιστατως· ὡσπερ και τους καθευδοντας, οιμαι, ὁ Ἡρακλειτος εργατας ειναι λεγει, και συνεργους τῶν εν τῷ κοσμῳ γινομενων. Αλλος δε κατ' αλλο συνεργεῖ· (ειπερ ακουσιως· και δη)*[1] *ὁ μεμφομενος, και ὁ αντιβαινειν πειρωμενος, και αναιρεῖν τα γινομενα. Και γαρ (τον τοιουτον εχρη ζην· η μηδ' ην)*[2] *ὁ κοσμος. Λοιπον ουν συνες, εις τινας ἑαυτον καταστασεις· εκεῖνος μεν γαρ παντως σοι καλῶς χρησεται ὁ τα ολα διοικῶν· και παραδεξεται σε εις μερος τι τῶν συνεργῶν και συνεργητικῶν. Αλλα συ μη τοιοῦτο μερος γενῃ, οἷος ὁ ευτελης και γελοῖος ϛιχος εν τῷ δραματι, οὗ Χρυσιππος μεμνηται. Μητι ὁ ηλιος τα τοῦ ὑετοῦ αξιοῖ ποιεῖν; μητι ὁ Ασκληπιος τα τῆς Καρποφορου; τι δε τῶν αϛρων εκαστον· ουχι διαφορα μεν, συνεργα δε προς ταυτο.;*

34. *Ει μεν ουν εβουλευσαντο περι εμοῦ και τῶν εμοι συμβῆναι οφειλοντων οἱ θεοι, καλῶς εβουλευσαντο· αβουλον γαρ θεον ουδε επινοῆσαι ῥᾳδιον· κακοποιῆσαι δε με δια τινα αιτιαν εμελλον ὁρμᾷν; τι γαρ (αν) αυτοῖς, η τῷ κοινῷ, οὗ μαλιϛα προνοοῦνται, εκ τουτου περιεγενετο; Ει δε μη εβουλευσαντο κατ' ιδιαν περι εμοῦ, περι γε τῶν κοινῶν παντως εβουλευσαντο, οἷς κατ' επακολουθησιν και ταῦτα συμβαινοντα ασπαζεσθαι και ϛεργειν οφειλω. Ει δ' αρα περι μηδενος βουλευονται· πιϛευειν μεν ουχ οσιον· η μηδε θυωμεν, μηδε ευχωμεθα, μηδε ομνυωμεν, μηδε τα αλλα πρασσωμεν, απερ εκαστα ὡς προς παροντας και*

Vulgata. [1] *εκ περιουσιας δε και.*—[2] *τοῦ τοιουτου εχρῃζεν.*

συμβιοῦντας τους θεους πρασσομεν. Ει δε αρα περι μηδενος τῶν καθ᾽ ἡμᾶς βουλευονται, εμοι μεν εξεςι περι εμαυτοῦ βουλευεσθαι· εμοι δε εςι σκεψις περι τοῦ συμφεροντος· συμφερει δε ἑκαςῳ, το κατα την ἑαυτοῦ κατασκευην και φυσιν· ἡ δε εμη φυσις λογικη και πολιτικη· πολις και πατρις, ὡς μεν Αντωνινῳ, μοι ἡ Ῥωμη· ὡς δε ανθρωπῳ, ὁ κοσμος. Τα ταῖς πολεσιν ουν ταυταις ωφελιμα, μονα εςι μοι αγαθα. Οσα ἑκαςῳ συμβαινει, ταῦτα τῷ ὁλῳ συμφερει· ηρκει τοῦτο. Αλλ᾽ ετι εκεῖνο ὡς επιπαν οψει παραφυλαξας, οσα ανθρωπῳ, (και, καθ᾽ εταιρικον,)[1] ἑτεροις ανθρωποις. Κοινοτερον δε νῦν το συμφερον (η) επι τῶν μεσων λαμβανεσθω.

35. Ωσπερ προσιςαται σοι τα εν τῷ αμφιθεατρῳ και τοῖς τοιουτοις χωριοις, ὡς αει τα αυτα ὁρωμενα, (κατα) το ὁμοειδες, προσκορῆ την θεαν ποιεῖ· τοῦτο και επι ολου τοῦ βιου πασχειν· παντα γαρ ανω κατω τα αυτα, και εκ τῶν αυτῶν. Μεχρι τινος ουν;

36. Εννοει συνεχῶς παντοιους ανθρωπους, και παντοιων μεν επιτηδευματων, παντοδαπῶν δε εθνῶν, τεθνεῶτας· ωςε κατιεναι τοῦτο μεχρι Φιλιςιωνος, και Φοιβου, και Οριγανιωνος. Μετιθι νῦν επι τα αλλα φῦλα. Εκεῖ δε μεταβαλεῖν ἡμᾶς δεῖ, οπου τοσοῦτοι μεν δεινοι ῥητορες, τοσοῦτοι δε σεμνοι φιλοσοφοι, Ἡρακλειτος, Πυθαγορας, Σωκρατης· τοσοῦτοι δε ηρωες προτερον· τοσοῦτοι δε υστερον στρατηγοι, τυραννοι· επι τουτοις δε Ευδοξος, Ἱππαρχος, Αρχιμηδης, αλλαι φυσεις οξεῖαι, μεγαλοφρονες, φιλοπονοι, πανοῦργοι, αυθαδεις, (ανταρκεις),[2] τῆς επικηρου και εφημερου τῶν ανθρωπων ζωῆς χλευασαι, οἷον Μενιππος, και οσοι τοιοῦτοι. Περι παντων τουτων εννοει, οτι παλαι κεῖνται. Τι ουν τοῦτο δεινον αυτοῖς; τι δαι τοῖς μηδ᾽ ονομαζομενοις ολως; (Ενιοι δε πολλον αξιοι).[3]

37. (Τι το μεγαληθες;) Το μετ᾽ αληθειας και δικαιοσυνης ευμενῆ τοῖς ψευςαις και αδικοις διαβιοῦν.

38. Οταν ευφρᾶναι σεαυτον θελῃς, ενθυμοῦ τα προτερηματα τῶν συμβιουντων· οἷον, τοῦ μεν το δραςηριον,

---

Vulgata. [1] η· hic obstat; translatum, ut supra textum alioquin mancum, resanat.—[2] αυτῆς.—[3] ἐν ὧδε πολλοῦ αξιον. Hæc [illegible]in perplexa, nunc demum suo ordine et sensu simpliciter

τοῦ δε το αιδῆμον, τοῦ δε το ευμεταδοτον[a] αλλον δε αλλο τι. Ουδεν γαρ ουτως ευφραινει, ὡς τα (ὁρμηματα)[1] τῶν αρετῶν, εμφαινομενα τοῖς ηθεσι τῶν συζωντων, και αθροα, ὡς (ακοντια),[2] συμπιπτοντα. Διο και προχειρα αυτα ἑκτεον.

39. Μητι δυσχεραινεις, οτι τοσῶνδε τινων λιτρῶν ει, και ου τριακοσιων; οὑτω (δη)[3] και οτι μεχρι τοσῶνδε ετῶν βιωτεον σοι, και ου μεχρι πλειονος· ωσπερ γαρ τῆς ουσιας, οσον αφωρισται σοι ϛεργεις, ουτω και επι τοῦ χρονου.

40. Πειρῶμεν πειθειν αυτους. Πραττε δε και αυτῶν ακοντων, οταν τῆς δικαιοσυνης ὁ λογος ουτως αγῃ. Εαν μεντοι βιᾳ τις προσχρωμενος ενιϛηται, μεταβαινε επι το ευαρεϛον και αλυπον, και συγχρῶ εις αλλην αρετην τῃ κωλυσει· και μεμνησο, οτι μεθ' ὑπεξαιρεσεως ὁρμᾷς, (και οτι) τῶν αδυνατων ουκ ορεγου. Τινος ουν; τῆς τοιᾶσδε τινος ὁρμῆς. Τουτου (δ' ει) τυγχανεις, εφ' οἷς προηχθημεν, ταῦτα γινεται.

41. Ὁ μεν φιλοδοξος αλλοτριαν ενεργειαν ιδιον αγαθον ὑπολαμβανει· ὁ δε φιληδονος, ιδιαν πεῖσιν· ὁ δε νοῦν εχων, ιδιαν πρᾶξιν.

42. Εξεϛι περι τουτου μηδεν ὑπολαμβανειν, και μη οχλεῖσθαι τῃ ψυχῃ· αυτα γαρ τα πραγματα ουκ εχει φυσιν ποιητικην τῶν ἡμετερων κρισεων.

43. Εθισον σεαυτον προς το ὑφ' ἑτερου λεγομενον γινεσθαι απαρενθυμητως, και ὡς οἷον τε, εν τῃ ψυχῃ τοῦ λεγοντος.

44. Το τῷ σμηνει μη συμφερον, ουδε τῃ μελισσῃ συμφερει.

45. Ει κυβερνῶνται οἱ ναῦται, η ιατρευονται οἱ καμνοντες κακῶς, (κακως ελεγον αν· η)[4] αλλω τινι αν προσεῖχον, (ὁπως)[5] αυτος ενεργοιη το τοῖς εμπλεουσι σωτηριον, η το τοῖς θεραπευομενοις ὑγιεινον;

46. Ποσοι, μεθ' ὧν εισῆλθον εις τον κοσμον, ηδη απεληλυθασιν;

47. Ικτεριῶσι το μελι πικρον φαινεται· και λυσσοδηκ-

Vulgata. [1] ὁμοιωματα.—[2] οἷον τε.—[3] δε.—[4] ελεγον, αλλῳ· hæc quoque sectio, adhuc complorata, viget, sic mutata, ac philosophiam spirat.—[5] η πῶς.

[a] Malim δοτικον activè.

τοις το υδωρ φοβερον· και παιδιοις το σφαιριον καλον. Τι ουν οργιζομαι; η δοκει σοι (τη δοκησει) ελασσον ισχυειν το διεψευσμενον,· η το χολιον τῳ ικτεριωντι, και ὁ ιος τῳ λυσσοδηκτῳ; Κατα τον λογον της σης φυσεως βιουν σε ουδεις κωλυσει· παρα τον λογον της κοινης φυσεως ουδεν σοι συμβησεται.

48. *Οιοι εισιν, οἱς θελουσιν αρεσκειν, και δι' οἱα περιγινομενα, και δι' ὁιων ενεργειων. Ὡς ταχεως ὁ αιων παντα καλυψει· και ὁσα εκαλυψεν ηδη.*

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.

1. *Τι εςι κακια;—Τουτ' εστιν, ὁ πολλακις ειδες. Και επι παντος (δη) του συμβαινοντος προχειρον εχε, ὁτι τουτο εςιν, ὁ πολλακις ειδες. Ολως ανω κατω τα αυτα ευρησεις, ὡν μεσται αἱ ἱςοριαι αἱ παλαιαι, μεσαι, ὑπογυιοι· ὡν νυν μεςαι αἱ πολεις και οικιαι. Ουδεν καινον· παντα και συνηθη και ολιγοχρονια.*

2. *Τα δογματα πως αλλως δυναται νεκρωθηναι, εαν μη αἱ καταλληλαι αυτοις φαντασιαι σβεσθωσιν; ἁς διηνεκως αναζωπυρειν (και σβεσαι)*[1] *επι σοι εςι. Δυναμαι περι τουτου, ὁ δει, ὑπολαμβανειν· ει δυναμαι, τι ταρασσομαι; Τα εξω της εμης διανοιας ουδεν ὁλως προς την εμην διανοιαν. Τουτο (πειθου),*[2] *και ορθος ει· Αναβιωναι σοι εξεςιν· ιδε παλιν τα πραγματα, ὡς ἑωρας· εν τουτῳ γαρ το αναβιωναι. Πομπης κενοσπουδια, επι σκηνης δραματα, (εφυμνια,*[3] *αγοραι,) διαδορατισμοι, (τι εισι μοι;)*[a] *κυνιδιοις οςαριον ερριμμενον, ψωμιον εις τας των ιχθυων δεξαμενας, μυρμηκων ταλαιπωριαι και αχθοφοριαι, μυϊδιων εππτοημενων διαδρομαι, σιγιλλαρια νευροσ-*

Vulgata. [1] Deest.—[2] *παθε*· quod ad sensum; sed *πειθου* ad rationem.—[3] *ποιμνια, αγελαι*· quæ bubulcum non imperatorem attinent; sed hæc imperatoris *εις ἑαυτον*, commemorantis solemnes illas in honorem suum celebrationes.

[a] Forsan *τι σημαινει;*

παϛουμενα. Χρη ουν εν τουτοις ευμενῶς μεν και μη καταφρυαττομενον ἑϛαναι· παρακολουθεῖν μεντοι, οτι τοσουτον αξιος εκαστος εϛιν, οσον αξια εϛι ταῦτα, περι ἅ εσπουδακεν.

3. *Δεῖ κατα λεξιν παρακολουθεῖν τοῖς λεγομενοις, και καθ' ἑκαϛην ὁρμην τοῖς γινομενοις. Και επι μεν τοῦ ἑτερου (εν θεωρεῖν,)*[1] *επι τινα σκοπον ἡ αναφορα· επι δε τοῦ ἑτερου, παραφυλασσειν, τι το σημαινομενον.*

4. *Ποτερον εξαρκεῖ ἡ διανοια μου προς τοῦτο, η ου; Ει μεν εξαρκεῖ, χρῶμαι αυτῇ προς το εργον, ὡς οργανῳ παρα τῆς τῶν ὁλων φυσεως δοθεντι. Ει δε μη εξαρκεῖ, ητοι παραχωρῶ τοῦ εργου τῷ δυναμενῳ κρεῖττον επιτελεσαι, (η,) εαν αλλως τοῦτο (μοι)*[2] *καθηκῃ, πρασσω, ὡς δυναμαι· προσπαραλαβων τον δυναμενον κατα προσχρησιν τοῦ εμοῦ ἡγεμονικοῦ ποιῆσαι το εις την κοινωνιαν (δοκουν)*[3] *καιριον και χρησιμον. Ο τι γαρ αν δι' εμαυτοῦ, η συν αλλῳ ποιῶ, ὡδε μονον χρη συντεινειν, εις το κοινῇ χρησιμον και εναρμοστον.*

5. *Οσοι μεν, πολυυμνητοι γενομενοι, ηδη ληθῃ παραδεδονται· ὁσοι δε, τουτους ὑμνησαντες, παλαι εκποδων.*

6. *Μη αισχυνου βοηθουμενος· προκειται γαρ σοι ενεργεῖν το επιβαλλον, ὡς ϛρατιώτῃ εν τειχομαχιᾳ. Τι ουν, εαν συ μεν χωλαινων επι την επαλξιν αναβῆναι μονος μη δυνῃ, συν αλλῳ δε;*[a]

7. *Τα μελλοντα μη ταρασσετω· ηξεις γαρ επ' αυτα, εαν δεησῃ, φερων τον αυτον λογον, ᾧ νῦν προς τα παροντα χρᾷ.*

8. *Παντα αλληλοις επιπλεκεται· και ἡ συνδεσις ἱερα, και σχεδον τι ουδεν αλλοτριον αλλο αλλῳ. Συγκατατετακται γαρ, και συγκοσμεῖ τον αυτον κοσμον. Κοσμος τε γαρ εἷς εξ ἁπαντων, και Θεος εἷς δια παντων, και ουσια μια, και νομος εἷς (λογικος)*[4] *κοινὸς παντων τῶν νοερῶν ζωων, και αληθεια μια· ειγε και τελειοτης μια τῶν ὁμογενῶν, και τοῦ αυτοῦ λογου μετεχοντων ζωων. Πᾶν το*

Vulgata. [1] *ευθυς.*—[2] *μη· η* ab alicuo loco in hunc suum transtuli; ita leui vice vitium grave emendavi.—[3] *νῦν.*—[4] *λογος.*

[a] Rejeci hinc *δυνατον ῇ τουτο·* utpote Glossema. Stoica, ait Cicero, brevia et acuta; nihil nimium.

ενυλον εναφανιζεται ταχιςα τῇ τῶν ὁλων ουσιᾳ· και πᾶν αιτιον εις τον τῶν ὁλων λογον ταχιςα αναλαμβανεται· και παντος μνημη ταχιςα εγκαταχωννυται τῷ αιῶνι.

9. *Τῷ λογικῷ ζωῳ ἡ αυτη πρᾶξις κατα φυσιν εστι, και κατα λογον. Ορθος,* (*ει*)[1] *ορθουμενος.*

10. *Οἷον εςιν εν ἡνωμενοις τα μελη τοῦ σωματος, τοῦτ*(*ω*)[2] *εχει* (*το αναλογον*)[3] *εν διεςῶσι τα λογικα, προς μιαν τινα συνεργιαν κατεσκευασμενα. Μᾶλλον δε σοι ἡ τουτου νοησις προσπεσεῖται, εαν προς ἑαυτον πολλακις λεγῃς, οτι μελος ειμι τοῦ εκ τῶν λογικῶν συςηματος. Εαν δε, δια τοῦ ῥῶ στοιχειου, μερος ειναι ἑαυτον λεγῃς, ουπω απο καρδιας φιλεῖς τους ανθρωπους· ουπω σε καταληκτικῶς ευφραινει το ευεργετεῖν· ετι ὡς πρεπον αυτο ψιλον ποιεῖς· ουπω ὡς ἁυτον ευ ποιῶν.*

11. *Ο θελει, εξωθεν προσπιπτετω τοῖς παθεῖν εκ τῆς προσπτωσεως ταυτης δυναμενοις. Εκεῖνα γαρ, εαν θελησῃ, μεμψεται, τα παθοντα· εγω δε, εαν μη ὑπολαβω, ὁτι κακον το συμβεβηκος, ουπω βεβλαμμαι. Εξεςι δε μοι μη ὑπολαβεῖν.*

12. *Ο τι αν τις ποιῇ, η λεγῃ, εμε δεῖ αγαθον ειναι· ὡς αν ει ὁ χρυσος, η ὁ σμαραγδος, η ἡ πορφυρα τοῦτο αει ελεγεν· ο τι αν τις ποιῇ, ῃ λεγῃ, εμε δεῖ σμαραγδον ειναι, και το εμαυτοῦ χρῶμα εχειν.*

13. *Το ἡγεμονικον αυτο ἑαυτῷ ουκ ενοχλεῖ· οἷον λεγω, ου* (*θορυβει εις φοβον ἑαυτο, ουτ'*)[4] *εις επιθυμιαν. Ει δε τις αλλος αυτο φοβῆσαι η λυπησαι δυναται, ποιειτω. Αυτο γαρ ἑαυτο ὑποληπτικῶς ου τρεψει εις τοιαυτας τροπας. Το σωματιον μη παθῃ τι, αυτο μεριμνατω, ει δυναται· και λεγετω, ει τι πασχει· το δε ψυχαριον, το φοβουμενον το λυπουμενον·* (*το μεν ουν νουν*) *το περι τουτων* (*λογικως*)[5] *ὑπολαμβανον, ουδεν μη παθῃ. ου γαρ ἑξεις αυτω εις κρισιν τοιαυτην. Απροσδεες εςιν,* (*οσων*) *εφ' ἑαυτῷ, το ἡγεμονικον, εαν μη ἑαυτῷ ενδειαν ποιῇ· κατα ταυτα δε και αταραχον, και ανεμποδιςον, εαν μη ἑαυτο ταρασσῃ και εμποδιζῃ.*

14. *Ευδαιμονια εστι* (*τι ;*) *Δαιμων αγαθος,* (*ῆ αγαθοποιῶν*).[6] *Τι ουν ὡδε ποιεῖς, ω φαντασια ; απερχου,*

Vulgata. [1] *η.*—[2] *-ον.*—[3] *τον λογον.* Hic in criticâ, ut plerumque in physicâ et technicâ *το αναλογον* præstat *το αληθες.* —[4] *φοβεῖ ἑαυτο.*—[5] *ολως.*—[6] *αγαθον.*

τους θεους σοι! ὡς ηλθες· ου γαρ χρηζω σου. Εληλυθας δε κατα το αρχαιον εθος. Ουκ οργιζομαι σοι· μονον απιθι.

15. *Φοβειται τις μεταβολην; τι γαρ δυναται χωρις μεταβολης γενεσθαι; τι δαι φιλτερον, η οικειοτερον τῃ των ολων φυσει; συ δε αυτος λουσασθαι δυνασαι, εαν μη τα ξυλα μεταβαλῃ; τραφηναι δε δυνασαι, εαν μη τα εδωδιμα μεταβαλῃ; αλλο δε τι των χρησιμων δυναται συντελεσθηναι χωρις μεταβολης; Ουχ ὁρᾳς ουν, οτι και αυτο το σε μεταβαλειν ομοιον εςι, και ὁμοιως αναγκαιον τῃ των ολων φυσει; Δια της των ολων ουσιας, ὡς δια χειμαρρου, διεκπορευεται παντα τα σωματα, τῳ ολῳ συμφυη και συνεργα, ὡς τα ἡμετερα μερη αλληλοις. Ποσους ηδη ὁ αιων Χρυσιππους, ποσους Επικτητους καταπεπωκε; το δ' αυτο και επι παντος ουτινοσουν σοι ανθρωπου τε και πραγματος προσπιπτετω. Εμε ἑν μονον περισπᾳ, μη τι αυτος ποιησω, ὁ ἡ κατασκευη του ανθρωπου ου θελει, η ὡς ου θελει, η ὁ νυν ου θελει. Εγγυς μεν ἡ ση περι παντων ληθη· εγγυς δε ἡ παντων περι σου ληθη.*

16. *Ιδιον ανθρωπου το φιλειν και τους πταιοντας. Τουτο δε γινεται, εαν συμπροσπιπτῃ σοι, οτι και συγγενεις, και δι' αγνοιαν, και ακοντες ἁμαρτανουσι· και ὡς μετ' ολιγον αμφοτεροι τεθνηξεσθε· και προ παντων, οτι ουκ εβλαψε σε· ου γαρ το ἡγεμονικον σου χειρον εποιησεν, η προσθεν ην.*

17. *Ἡ των ολων φυσις εκ της ολης ουσιας, ὡς κηρου, νυν μεν ἱππαριον επλασε· συγχεασα δε τουτο, εις δενδρου φυσιν συνεχρησατο τῃ υλῃ αυτου· ειτα εις αλλο τι· εκαςον δε τουτων προς ολιγιςον ὑπεςη. Δεινον δε ουδεν το διαλυθηναι τῳ κιβωτιῳ, ωσπερ ουδε το συμπαγηναι.*

18. [a](*Τον επιδυτην*)[1] *του προσωπου* (*βιον*)[2] *παρα*

Vulgata. [1] *το επικοτον.* Hæc tota sectio sub scribæ stylo metamorphosin Circæis fœdiorem subiit. *προσωπον* hic, non vultus solummodo, ut interpretes, sed etiam persona, quæ vitæ prætenditur. Anima quippe corpus, velut personam, induit, idque in vitæ dramate, ut histrio in scenâ, gerit.—[2] *λιαν· βιον* vox ænigmatis—open Sesame—ad eamque reconstruxi sectionem.

[a] Forsan *επενδυτην.*

που. Ει δε παρα φυσιν αυτω ουκ εςιν, ουδε κακον εςιν αυτω.

27. *Ἡλικας ἡδονας ἡσθησαν λῃςαι, κιναιδοι, πατραλοιαι, τυραννοι;*

28. *Ουκ ὁρας πως ὁι βαναυσοι τεχνιται αρμοζονται μεν αχρι τινος προς τους ιδιωτας· ουδεν ἡσσον μεντοι αντεχονται του λογου της τεχνης, και τουτου αποςηναι ουκ υπομενουσιν; Ου δεινον, ει ὁ αρχιτεκτων, και ὁ ιατρος, μαλλον αιδεσονται τον της ιδιας τεχνης λογον, η ὁ ανθρωπος τον ἑαυτου, ὁς αυτω κοινος εςι προς τους θεους;*

29. *Η Ασια, ἡ Ευρωπη, γωνιαι του κοσμου. Παν πελαγος ςαγων του κοσμου. Αθως βωλαριον του κοσμου. Παν το ενεςως του χρονου, ςιγμη του αιωνος. Παντα μικρα, [1](εκ)τρεπτα, εναφανιζομενα. Παντα εκειθεν ερχεται, απ' εκεινου του κοινου ηγεμονικου ὁρμησαντα, η κατ' επακολουθησιν· και το χασμα ουν του λεοντος, και το δηλητηριον, και πασα κακουργια, ὡς ακανθα, ὡς βορβορος, εκεινων επιγεννηματα των σεμνων και καλων. Μη ουν αυτα αλλοτρια τουτου ου σεβεις φανταζου αλλα την παντων πηγην επιλογιζου.*

30. *Ὁ τα νυν ιδων, παντα ἑωρακεν· ὁσα τε εξ αϊδιου εγενετο, και ὁσα εις το απειρον εςαι. Παντα γαρ ὁμογενη και ὁμοειδη. Πολλακις επιθυμου την επισυνδεσιν ἁπαντων των εν τω κοσμω, και σχεσιν προς αλληλα· τροπον γαρ τινα παντα αλληλοις [2](εμ)πεπλεκται, και παντα κατα τουτο φιλα αλληλοις εςι· και γαρ αλλω ἑξης εςι τουτο, δια την τοπικην[a] κινησιν, και συμπνοιαν, και την ἑνωσιν της ουσιας.*

31. *Οις συγκεκληρωσαι πραγμασι, τουτοις συναρμοζε σεαυτον. Και ὁις συνειληχας ανθρωποις, τουτους φιλει, αλλ' αληθινως. Οργανον, εργαλειον, σκευος παν, ει προς ὁ κατεσκευαςαι ποιει, ευ εχει. Και τοι εκει ὁ κατασκευασας εκποδων. Επι δε των ὑπο φυσεως συνεχομενων, ενδον εςι, και παραμενει, ἡ κατασκευασασα δυναμις. Καθο και μαλλον αιδεισθαι αυτην δει, και νομιζειν, εαν κατα το βουλημα ταυτης εχης και διεξαγαγης, εχειν σοι*

Vulgata. [1] *εν.*—[2] *επιπ.*

[a] Mallem *τακτικην.*

σον το ανθρωπινον γενος. Ακολουθησον Θεῷ. Εκεῖνος (εξ αιωνος νεμει φυσιν· επι)[1] *Παντα νομιςι. Ετι (και διανομα)*[2] *τα ςοιχεῖα· αρκεῖ δε μεμνῆσθαι, οτι τα παντα νομιστι· (ςοιχειωδη, αλλ' αναλογα).*[3]

26. *Περι θανατου· η σκεδασμος, η ατομοι, η κενωσις, ητοι σβεσις, η μεταςασις.*

27. *Περι πονου· το μεν αφορητον εξαγει· το δε χρονιζον, φορητον· και ἡ διανοια την ἑαυτῆς γαληνην κατα απολῃψιν διατηρεῖ· και ου χεῖρον το ἡγεμονικον γεγονε. Τα δε κακουμενα μερη ὑπο τοῦ πονου, ει τι δυναται, περι αυτοῦ αποφηνασθω.*

28. *Περι δοξης· ιδε τας διανοιας αυτῶν, οἷαι, και οἷα μεν φευγουσαι, οἷα δε διωκουσαι. Και οτι, ὡς αἱ θῖνες αλλαι επ' αλλαις επιφορουμεναι κρυπτουσι τας προτερας, ουτως εν τῷ βιῳ τα προτερα ὑπο τῶν επενεχθεντων ταχιςα εκαλυφθη.*

29. [*Πλατωνικον*]. "*Ὡι ουν ὑπαρχει διανοια μεγαλοπρεπης, και θεωρια παντος μεν χρονου, πασης δε ουσιας, αρα οἷον τε οιει τουτῳ μεγα τι δοκεῖν ειναι τον ανθρωπινον βιον; Αδυνατον, η δ' ος. Ουκοῦν και θανατον ου δεινον τι ἡγησεται ὁ τοιοῦτος. Ηκιςα γε.*"

30. [*Αντισθενικον*]. "*Βασιλικον, εν μεν πραττειν, κακῶς δε ακουειν.*"

31. *Αισχρον εςι, το μεν προσωπον ὑπηκοον ειναι και σχηματιζεσθαι, και κατακοσμεῖσθαι, ὡς κελευει ἡ διανοια· αυτην δ' ὑφ' ἑαυτῆς μη σχηματιζεσθαι και κατακοσμεῖσθαι.*

32. *Τοῖς πραγμασιν γαρ ουχι θυμοῦσθαι χρεων·*
Μελει γαρ αυτοῖς ουδεν, (ουδ' αρ') αθανατοις
Θεοις . . . .
33. (*Και' ἡμιν φαρμακ' ανοιης*).[4]
34. *Βιον θεριζειν, ωςε καρπιμον ςαχυν,*
Και τον μεν ειναι, τον δε μη.
35. *Ει δ' ημεληθην εκ θεῶν και παιδ' εμω,*
Εχει λογον και τοῦτο. Το γαρ ευ—(τουτ' εμοι)[5]
36. *Το δικαιον.*

Vulgata. [1] *μεν φησιν, οτι.* Hæc millefariam sollicitata in solidum ut spero, idque ad Philosophiæ ac Pietatis normam construxi.—[2] *ει δαιμονα.*—[3] *ηδη λιαν ολιγα.*—[4] *Θεοις και ημιν χαρματα δοιης.* Ita hæc, conturbata hactenus, ad ordinem, ad rhythmum, ad rationem denique ac religionem redegi.

37. Μη (συνεπου θρηνῶν,)[1] μη σφυζειν (εις φυσιν).

38. [Πλατωνικα]. "Εγω δε τουτῳ αν δικαιον λογον αντειποιμι· ὁτι ου καλῶς λεγεις, ω ανθρωπε, ει οιει δεῖν κινδυνον ὑπολογιζεσθαι τοῦ ζῇν η τεθναναι ανδρα, ὁτου τι και σμικρον οφελος· αλλ' ουκ εκεῖνο μονον σκοπεῖν, ὁταν πραττῃ, ποτερον δικαια η αδικα πραττει, και ανδρος αγαθοῦ εργα η κακοῦ."

39. "Ουτω γαρ εχει, ὦ ανδρες Αθηναῖοι, τῇ αληθειᾳ," οὗ αν τις αὑτον ταξῃ ἡγησαμενος βελτιϛον ειναι, η ὑπ' αρχοντος ταχθῇ, ενταῦθα δεῖ, ὡς εμοι δοκεῖ, μενοντα κινδυνευειν· μηδεν ὑπολογιζομενον, μητε θανατον, μητε αλλο τι μηδεν, προ τοῦ αισχροῦ."

40. "Αλλ', ω μακαριε, ὁρα, μη αλλο τι το γενναῖον, και το αγαθον ᾖ, η το σωζειν τε και σωζεσθαι· μη γαρ τοῦτο μεν, το ζῇν ὁποσον δη χρονον, τον γε ὡς αληθῶς ανδρα, ευκτεον εϛι, και ου φιλοψυχητεον· αλλ' επιτρεψαντα περι τουτων τῷ θεῷ, και πιϛευσαντα (οτι δει εις γενναια ζῇν,)[2] επει την ειμαρμενην ουδ' αν εἷς εκφυγοι, το επι τουτῳ σκεπτεον, τινα αν τροπον, τοῦτον, ον μελλει χρονον βιῶναι, ὡς αριϛα βιῳη."

41. Περισκοπεῖν αϛρων δρομους, ωσπερ συμπεριθεοντα· και τας τῶν ϛοιχειων εις αλληλα μεταβολας συνεχῶς εννοεῖν. Αποκαθαιρουσι γαρ αἱ τουτων φαντασιαι τον ῥυπον τοῦ χαμαι βιου.

42. Καλον το τοῦ Πλατωνος. Και δη περι ανθρωπων τους λογους ποιουμενον, επισκοπεῖν δεῖ και τα επιγεια, ωσπερ ποθεν ανωθεν κατω (ὁ αιετος),[3] ϛρατευματα, γεωργια, γαμους, διαλυσεις, γενεσεις, θανατους, δικαϛηριων θορυβον, ερημους χωρας, βαρβαρων εθνη ποικιλα, ἑορτας, θρηνους, αγορας, το παμμιγες, και το εκ τῶν εναντιων συγκοσμουμενον.

Vulgata.[1] συνεπιθρηνειν.—[2] ταῖς γυναιξιν οτι· pro surreptitio (pos. 1,) ac triviali, proprium ac Stoā dignum.—[3] αγελας. Id egregium; caelo proprius ac divinæ philosophiæ; αγελας contra bubulcum sapit; quam quidem disciplinam congenialem credo hunc nostrum tam bovinum scribam diu exercitasse. Si diutius, eo melius. Inde patet cur αγελας pro αγορας, etc., toties obtrudat.

[4] Forsan supplendum βιον τῃ ϛρατειᾳ.

43. *Τα προγεγονοτα αναθεωρεῖν· τας τοσαυτας τῶν ἡγεμονιῶν μεταβολας. Εξεςι και τα εσομενα προεφορᾶν. Ὁμοειδῆ γαρ παντως εςαι, και ουχ οἷον τε εκβῆναι τοῦ ῥυθμοῦ τῶν νῦν γινομενων· οθεν και ισον, το τεσσαρακοντα ετεσιν ἱςορῆσαι τον ανθρωπινον βιον, τῷ επι ετη μυρια. Τι γαρ πλεον οψει;*

44. *Τα εκ γῆς μεν*
Φυντ' εις γαῖαν· τα δ' απ' αιθεριου
Βλαςοντα γονῆς εις ουρανιον
Παλιν ηλθε πολον.

(*Τι τουτο*);[1] *διαλυσις τῶν εν ταῖς ατομοις αντεμπλοκῶν, και* (*τευκτικος*) *τις σκορπισμος τῶν απαθῶν ςοιχειων.*

45. *Και*

Σιτοισι και ποτοῖσι και μαγευμασι
Παρεκτρεποντες *(*ευχετον*)[2] *ωςε μη θανεῖν,*
Θεοθεν (*επιπνουντ'*)[3] *ουρον:*
Αναγκη τλῆναι (*ακαματοις*),[4] *ανοδυρτοις.*

46. (*Σαββατικωτερος,*)[5] *αλλ' ουχι κοινωνικωτερος, ουδε αιδημονεςερος, ουδε ευμενεςερος προς τα τῶν πλησιον παροραματα.*

47. *Οπου εργον επιτελεῖσθαι δυναται κατα τον κοινον θεοῖς και ανθρωποις λογον, εκεῖ ουδεν δεινον· οπου γαρ ωφελειας τυχεῖν εξεςι δια τῆς ευοδουσης και κατα την κατασκευην προϊουσης ενεργειας, εκεῖ ουδεμιαν βλαβην ὑφορατεον. Πανταχοῦ και διηνεκῶς επι σοι εςι, και τῇ παρουσῃ συμβασει θεοσεβῶς εναρεςεῖν, και τοῖς παροῦσιν ανθρωποις κατα δικαιοσυνην προσφερεσθαι, και τῇ παρουσῃ φαντασιᾳ εμφιλοτεχνεῖν, ἱνα μη τι ακαταληπτον παρεισρυῇ.*

Vulgata. [1] *Η τοῦτο.* Spinosa quæstio, si ad vulg. referas. Emendata, sicut habes, œthere lucidiora.—[2] *οχετον·* prout *ανασχετον*, etc.—[3] *δε πνεοντ'·* hæc ad priora accommodavi; *ουρος* etenim secundum spirat, neutiquam *κατ' αναγκην*. Spirat quoque religionem hæc emendatio, eamque proinde fidelibus commendo.—[4] *καματοις·* quod se statim vindicat.—[5] *Καββαλικωτερος· Σαββ.* Gentilibus idem ac superstitiosior. Quousque Jordanus in Tiberim, Hebræi ritus in Romam defluxerint, notum ex Horat. Juven, etc.

* Forsan *ευκτεον, οπως*, vel *του·* ut metro consulatur.

48. *Μη περιβλεπου αλλοτρια ἡγεμονικα, αλλ' εκεῖ βλεπε κατ' ευθυ, επι τι σε ἡ φυσις ὁδηγεῖ· ἡ τε τοῦ ὁλου δια τῶν συμβαινοντων σοι, και ἡ ση δια τῶν πρακτεων ὑπο σοῦ. Πρακτεον δε ἑκαςῳ το ἑξῆς τῇ κατασκευῇ· κατεσκευαςαι δε τα μεν λοιπα τῶν λογικῶν ἑνεκεν· ωσπερ και επι παντος αλλου τα χειρω τῶν κρειττονων ἑνεκεν· τα δε λογικα αλληλων ἑνεκεν. Το μεν ουν προηγουμενον εν τῇ τοῦ ανθρωπου κατασκευῇ το κοινωνικον εςι. Δευτερον δε, το ανενδοτον προς τας σωματικας πεισεις· λογικῆς γαρ και νοερᾶς κινησεως ιδιον, περιοριζειν ἑαυτην, και μηποτε ἡττᾶσθαι μητε αισθητικῆς, μητε ὁρμητικῆς κινησεως· ζωωδεις γαρ ἑκατεραι· ἡ δε νοερα εθελει προτιςευειν, και μη κατακρατεῖσθαι ὑπ' εκεινων. Δικαιως γε· πεφυκε γαρ χρηςικη πᾶσιν εκεινοις. Τριτον εν τῇ λογικῇ κατασκευῇ το απροπτωτον και* [a](*ανεξαναςατον*).[1] *Τουτων ουν εχομενον το ἡγεμονικον* (*ευθεια*)[2] *περαινετω, και εχει τα ἑαυτοῦ.*

49. *Ὡς αποτεθνηκοτα δεῖ* (*ταδ' εικαια*)[3] *μεχρι νῦν* (*βεβιωμενα,*)[4] *το λοιπον εκ τοῦ περιοντος ζῆσαι κατα την φυσιν. Μονον φιλεῖν το ἑαυτῷ συμβαῖνον και συγκλωθομενον. Τι γαρ ἁρμοδιωτερον; Εφ' ἑκαςου συμβαματος εκεινους προ ομματων εχειν, οἷς τα αυτα συνεβαινεν· επειτα ηχθοντο, εξενιζοντο, εμεμφοντο· νῦν ουν εκεῖνοι ποῦ; ουδαμοῦ· τι ουν και συ θελεις ὁμοιως; ουχι δε τας μεν αλλοτριας τροπας καταλιπεῖν τοῖς τρεπουσι και τρεπομενοις, αυτος δε περι το πῶς χρῆσθαι αυτοῖς ὁλος γινεσθαι; χρηση γαρ καλῶς· και υλη σου εςαι· μονον* (*προσεχε σεαυτῳ, και θελε*) *καλος ειναι επι παντος, οὗ πρασσεις· και μεμνησο αμφοτερων, οτι* [b](*το διαφορον εςιν ἡ πραξις, και α*)*διαφορον εφ' οὗ ἡ πρᾶξις.*

50. *Ενδον βλεπε. Ενδον ἡ πηγη τοῦ αγαθοῦ, και αει αναβλυειν δυναμενη, εαν αει σκαπτῃς.*

51. *Δεῖ και το σῶμα πεπηγεναι, και μη διερριφθαι,*

Vulgata. [1] *ανεξαπατητον·* pueri non philosophi.—[2] *ευθεια.* —[3] *και.*—[4] *βεβιωκοτα·* cæca hæc et muta, donec mutata.— [5] *δι.* Cadaver hoc, criticorum vermes commentitii corruptione enati, perturbant, distrahunt, sed animare nequeunt. Ut supra, vivit ac valet.

[a] In his tribus *τικον* melius; *τα λογικα* enim *ουκ εν πεισει αλλ' ενεργεια.* Cf. l. 9, s. 15.

μητε εν κινησει, μητε εν σχεσει. Οἷον γαρ τι επι τοῦ προσωπου παρεχεται ἡ διανοια, συνεςως αυτο και ευσχημον συντηροῦσα, τοιοῦτο και επι ολου τοῦ σωματος (υπασκητεον).[1] Παντα δε ταῦτα συν τῷ ανεπιτηδευτῳ φυλακτεα.

52. Ἡ βιωτικη τῇ παλαιςικῇ ὁμοιοτερα, ηπερ τῇ ορχηςικῇ· κατα το προς τα εμπιπτοντα, και ου προεγνωσμενα, ετοιμος και απτως ἑςαναι.

53. Συνεχῶς εφιςαναι, τινες εισιν οὗτοι, ὑφ' ὧν μαρτυρεῖσθαι θελεις, και τινα ἡγεμονικα εχουσιν. Ουτε γαρ μεμψῃ τοῖς ακουσιως πταιουσιν, ουτε επιμαρτυρησεως δεησῃ, επιβλεπων εις τας πηγας τῆς ὑποληψεως και ὁρμῆς αυτῶν.

54. Πασα ψυχη (ακουσα κατα φυσιν)[2] ςερεται αληθειας· ουτως ουν και δικαιοσυνης, και σωφροσυνης, και ευμενειας, και παντος τοῦ (λογιςικου). Αναγκαιοτατον δε το διηνεκῶς τουτου μεμνῆσθαι· εσῃ γαρ προς παντας πρᾳοτερος.

55. Επι μεν παντος πονου προχειρον εςω, ὁτι ουκ αισχρον, ουδε την διανοιαν την κυβερνῶσαν χειρω ποιεῖ· ουτε γαρ, καθο ὑλικη εςιν, ουτε καθο κοινωνικη, διαφθειρει αυτην· επι μεντοι τῶν πλειςων πονων και το τοῦ Επικουρου σοι βοηθειτω, οτι (ει τοι)[3] αφορητον, (ειτα ουκ)[4] αιωνιον, εαν τῶν ορων μνημονευῃς, και μη προσδοξαζῃς. Κἀκεινου δε μεμνησο, οτι πολλα, (απο πονου ταραττοντα),[5] λανθανει (ου) δυσχεραινομενα· οἷον το νυςαζειν, και το καυματιζεσθαι, και το ανορεκτεῖν· οταν ουν τινι τουτων δυσαρεςῇς, λεγε σεαυτῷ οτι (τονου)[6] ενδιδως.

56. Ορα, μηποτε (τι) τοιοῦτον παθῃς προς τους απανθρωπους, οἷον οἱ απανθρωποι προς τους ανθρωπους.

57. Ποθεν ισμεν, ει (ὁ) τηλαυγης Σωκρατης (Κριτιου)[7] διαθεσιν κρεισσων ην· ου γαρ αρκεῖ, ει Σωκρατης ενδοξοτερον απεθανε, και εντρεχεςερον τοῖς σοφιςαῖς διελεγετο,

---

Vulgata. [1] απαιτητεον. Sed υπασ. = citra ostentationem.—[2] ακουσα φησιν.—[3] ουτε.—[4] ουτε.—[5] πονῳτα αυτα οντα.—[6] πονῳ· forsan τονου ει ενδεης· Vulgata quippe falsa ac Philosopho indigna.—[7] και· Socratis venenum haurientis vox nota—"Propino pulchro Critiæ;" qui inter accusatores fuerat acerrimus. Sub hoc sole Platonico evanescit teterrima ea vaporum commentitiorum super isto loco conglomeratio.

και καρτερικωτερον εν τῷ παγῳ διεννκτερευεν, και τον Σαλαμινιον κελευσθεις αγειν, γεννικωτερον εδοξεν αντιβῆναι, και εν ταῖς ὁδοῖς εβρενθυετο· περι οὗ και μαλις' αν τις απιςησειεν, ειπερ αληθες ην· αλλ' εκεῖνο δεῖ σκοπεῖν, ποιαν τινα την ψυχην ειχε Σωκρατης· και ει εδυνατο αρκεῖσθαι τῷ δικαιος ειναι τα προς ανθρωπους, και οσιος τα προς θεους· μητε εικῇ προς την κακιαν αγανακτῶν, μηδε μην δουλευων τινος αγνοιᾳ, μητε τῶν απονεμομενων εκ τοῦ ολου ὡς ζενον τι δεχομενος, η ὡς αφορητον (ἀπογεμων·) μητε τοῖς τοῦ σαρκιδιου παθεσιν εμπαρεχων συμπαθῆ τον νοῦν· ον ἡ φυσις ουχ ουτως συνεκερασε τῷ συγκριματι, ὡς μη εφεῖσθαι περιοριζειν ἑαυτον, και τα ἑαυτοῦ ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι· (αιτιον) γαρ.[a]

58. *Ενδεχεται θεῖον ανδρα γενεσθαι, και ὑπο μηδενος γνωρισθῆναι. Τουτου μεμνησο αει, και ετι εκεινου, οτι εν ολιγιςοις κεῖται το ευδαιμονως βιῶσαι. Και μη, ὁτι απηλπισας διαλεκτικος και φυσικος εσεσθαι, δια τοῦτο απογνῷς, και ελευθερος, και αιδημων, και κοινωνικος, και ευπειθης Θεῷ.*

59. *Αβιαςως διαζῆσαι εν πλειςῃ θυμηδιᾳ· κἀν παντες καταβοῶσιν ατινα βουλονται, κἀν τα θηρια διασπᾷ τα μελυδρια τοῦ περιτεθραμμενου τουτου φυραματος. Τι γαρ κωλυει, εν πᾶσι τουτοις, την διανοιαν σωζειν ἑαυτην εν γαληνῃ, και κρισει περι τῶν περιεςηκοτων αληθεῖ, και χρησει τῶν ὑποβεβλημενων ἑτοιμῃ; ωςε την μεν κρισιν λεγειν τῷ προσπιπτοντι, Τοῦτο ὑπαρχεις κατ' ουσιαν, κἀν κατα δοξαν αλλοῖον φαινῃ· την δε χρῆσιν λεγειν τῷ ὑποπιπτοντι, Σε εζητουν· αει γαρ μοι το παρον ὑλη αρετῆς λογικῆς και πολιτικῆς· και το συνολον (κεχρηται ανθρωπω εκ)*[1] *Θεοῦ. Πᾶν γαρ το συμβαῖνον, (Θεου δη)*[2] *ανθρωπῳ εξοικειοῦται· και ουτε καινον, ουτε δυσμεταχειριςον, αλλα γνωριμον και ευεργες.*

60. *Τοῦτο εχει ἡ τελειοτης τοῦ ηθους, το πᾶσαν ἡμεραν ὡς τελευταιαν διεξαγειν· και μητε σφυζειν, μητε ναρκᾷν, μητε ὑποκρινεσθαι.*

Vulgata. [1] *τεχνης ανθρωπου, η.*—[2] *θεῷ, η·* mera corruptio. Quæ suffcei, minimè mutata, sensum simplicem, verum, pium præstant = Homini omnia e Deo.

[a] Hæc decomposui ac rec socordiâ ac situ exanimata—*εξ Ερεβους, εις φαος Ηελιου.*

61. *Οἱ θεοι, αθανατοι οντες, ου δυσχεραινουσιν, οτι εν τοσουτῳ αιῶνι δεησει αυτους (απαθως)*[1] *αει τοιουτων οντων και τοσουτων φαυλων ανεχεσθαι· προσετι δε και κηδονται αυτῶν παντοιως. Συ δε, ὁσον ουδεπω ληγειν μελλων, απαυδᾳς; και ταῦτα, εἶς ων τῶν φαυλων;*

62. *Γελοῖον εςι, την μεν ιδιαν κακιαν μη φευγειν, ὁ και δυνατον εςι· την δε τῶν αλλων φευγειν, ὁπερ αδυνατον.*

63. *Ὁ αν ἡ λογικη και πολιτικη δυναμις εὑρισκῃ μητε νοερον, μητε κοινωνικον, ευλογως καταδεεςερον ἑαυτῆς κρινει.*

64. *Ὁταν συ εν πεποιηκως ῃς, και αλλος εν πεπονθως, τι ετι ζητεῖς τριτον παρα ταῦτα· ωσπερ οἱ μωροι· το και δοξαι ευ πεποιηκεναι, η το αμοιβῆς τυχεῖν; Ουδεις καμνει ωφελουμενος. Ὠφελεια δε πρᾶξις κατα φυσιν. Μη ουν καμνε ωφελουμενος, εν ᾧ ωφελεῖς.*

65. *Ἡ τοῦ ὁλου φυσις επι την κοσμοποιΐαν ὡρμησε· νῦν δε ητοι πᾶν το γινομενον κατ' επακολουθησιν γινεται· (ἢ)*[2] *αλογιςα και τα κυριωτατα εςιν· (η ταῦτα εςιν)*[3] *εφ' ἁ ποιεῖται ιδιαν ὁρμην το τοῦ κοσμου ἡγεμονικον. Εις πολλα σε γαληνοτερον ποιησει τοῦτο μνημονευομενον.*

ΒΙΒΛΙΟΝ Η.

1. *Και τοῦτο προς το ακενοδοξον φερει, ὁτι ουκ ετι δυνασαι τον βιον ολον, η τον γε απο νεοτητος, φιλοσοφον βεβιωκεναι· αλλα πολλοῖς τε αλλοις, και αυτος σεαυτῷ δῆλος γεγονας, πορρω φιλοσοφιας ων. Πεφυρσαι ουν· ὡςε την μεν δοξαν την τοῦ φιλοσοφου κτησασθαι, ουκετι σοι ῥᾳδιον· ανταγωνιζεται δε και ἡ ὑποθεσις. Ειπερ ουν αληθῶς ἑωρακας, ποῦ κεῖται το πρᾶγμα, το μεν, τι δοξεις, αφες· αρκεσθητι δε, ει καν το λοιπον τοῦ βιου, ὁσον δηποτε, ὡς ἡ ση φυσις θελει, βιωσεις. Κατανοησον*

Vulgata. [1] *παντως*.—[2] *ἤ*· per *ἦ* anima mortuo inspiratur.—[3] Omittit hæc verba, in quibus vita.

ουν, τι θελει, και μηδεν αλλο σε περισπατω· πεπειρασαι γαρ, περι ποσα πλανηθεις, ουδαμοῦ εὗρες το ευ ζῆν. Ουκ εν συλλογισμοῖς, ουκ εν πλουτῳ, ουκ εν δοξῃ, ουκ εν απολαυσει, ουδαμοῦ. Ποῦ ουν εςιν; Εν τῷ ποιεῖν, ἁ επιζητεῖ ἡ τοῦ ανθρωπου φυσις· Πῶς ουν ταῦτα ποιησει; Εαν δογματα εχῃ, αφ' ὧν ἁι ὁρμαι και αἱ πραξεις. Τινα δογματα; Τα περι αγαθῶν και κακῶν· ὡς ουδενος μεν αγαθοῦ οντος ανθρωπῳ, ὁ ουχι ποιεῖ δικαιον, σωφρονα, ανδρεῖον, ελευθερον· ουδενος δε κακοῦ, ὁ ουχι ποιεῖ ταναντια τοῖς ειρημενοις.

2. Καθ' ἑκαςην πρᾶξιν ερωτα σεαυτον, Πῶς μοι αυτη εχει; μη μετανοησω επ' αυτῇ;—μικρον (δε) και τεθνηκα, και παντ' εκ μεσου—Τι πλεον επιζητῶ, ει το παρον εργον ζωου νοεροῦ, και κοινωνικοῦ και [1](ὑπ)ονομου θεῷ;

3. Αλεξανδρος δε και Γαϊος και Πομπηϊος, τι προς Διογενη και Ηρακλειτον και Σωκρατην; Οἱ μεν γαρ ειδον τα πραγματα, και τας υλας· και τα ἡγεμονικα ην αυτῶν (ανα τα αιτια·)[2] εκεῖ δε (ὁσιων περι ανοια)[3] και δουλεια (ανοσιων).[4]

4. Ὁτι ουδεν ἡττον τα αυτα ποιησουσι, κἂν συ διαρραγῇς. Το πρῶτον, μη ταρασσου· παντα γαρ κατα την τοῦ ολου φυσιν· και ολιγου χρονου ουδεις ουδαμοῦ εσῃ· ωσπερ ουδε Ἁδριανος, ουδε Αυγουςος. Επειτα ατενισας εις το πραγμα, ιδε αυτο· και συμμνημονευσας, ὁτι αγαθον σε ανθρωπον ειναι δεῖ, και τι τοῦ ανθρωπου ἡ φυσις απαιτει, πραξον τοῦτο αμεταςρεπτι· και ειπε ὡς δικαιοτατον φαινεται σοι· μονον ευμενῶς, και αιδημονως, και ανυποκριτως.

5. Ἡ τῶν ὁλων φυσις τοῦτο εργον εχει· τα ὡδε οντα εκεῖ μετατιθεναι, μεταβαλλειν, αιρειν ενθεν, και εκεῖ φερειν. Παντα τροπαι· ουχ ωςε φοβηθῆναι, μη τι καινον· παντα συνηθη, (διαλλακτα·)[5] ισαι αἱ απονεμησεις.

6. Αρκεῖται πᾶσα φυσις ἑαυτῃ ευοδουσῃ· φυσις δε λογικη ευοδεῖ, εν μεν φαντασιαις, μητε ψευδεῖ, μητε αδηλῳ συγκατατιθεμενη· τας ὁρμας δε επι τα κοινωνικα εργα μονα απευθυνουσα· τας ορεξεις δε και εκκλισεις τῶν εφ' ἡμῖν μονον πεποιημενη· το δε ὑπο τῆς κοινῆς φυσεως απονεμομενον πᾶν ασπαζομενη. Μερος γαρ αυτῆς εςιν, ὡς

Vulgata. [1] ισ.—[2] ταυτα.—[3] προνοια.—[4] ποσων.—[5] αλλα και.

ἡ τοῦ φυλλρυ φυσις τῆς τοῦ φυτοῦ φυσεως· πλην ὁτι εκεῖ μεν ἡ τοῦ φυλλου φυσις μερος εςι φυσεως και αναισθητου και αλογου, και εμποδιζεσθαι δυναμενης· η δε τοῦ ανθρωπου φυσις μερος εςιν ανεμποδιςου φυσεως και νοερᾶς και δικαιας· ειγε ισους και κατ' αξιαν τους μερισμους χρονων, ουσιας (αϊδιου,)[1] ενεργειας, συμβασεως, ἑκαςοις ποιεῖται. Σκοπει δε, μη ει το εν προς το ἑν ισον εὑρησεις επι παντος, αλλα ει συλληβδην τα παντα τοῦδε προς αθροα τα τοῦ ἑτερου.

7. Αναγινωσκειν ουκ εξεςιν· Αλλα ὑβριν ανειργειν εξεςιν· αλλα ἡδονῶν και πονων καθυπερτερεῖν εξεςιν· αλλα τοῦ δοξαριου ὑπερανω ειναι εξεςιν· αλλα αναισθητοις και αχαριςοις μη θυμοῦσθαι· προσετι κηδεσθαι αυτῶν, εξεςιν.

8. Μηκετι σου μηδεις ακουσῃ καταμεμφομενου τον εν αυλῇ βιον· (Κηδου συ του)[2] σεαυτοῦ.

9. Ἡ μετανοια εςιν επιληψις τις ἑαυτου, ὡς χρησιμον τι παρεικοτος· το δε αγαθον χρησιμον τι δεῖ ειναι, και επιμελητεον αυτοῦ τῷ καλῷ καγαθῷ ανδρι· ουδεις δ' αν καλος και αγαθος ανηρ μετανοησειεν, επι τῷ ἡδονην τινα παρειkεναι· ουτε αρα χρησιμον, ουτε αγαθον ἡδονη.

10. Τοῦτο τι εςιν, αυτο καθ' ἑαυτο, τῇ ιδιᾳ κατασκευῇ; τι μεν το ουσιῶδες αυτοῦ και ὑλικον; τι δε το αιτιῶδες; τι δε ποιεῖ εν τῷ κοσμῳ; ποσον δε χρονον ὑφιςαται.

11. Ὁταν εξ υπνου δυσχερῶς εγειρῃ, αναμιμνησκου, ὁτι κατα την κατασκευην σου εςι, και κατα την ανθρωπικην φυσιν, το πραξεις κοινωνικας αποδιδοναι· το δε καθευδειν, κοινον και τῶν αλογων ζωων· ὁ δε κατα φυσιν ἑκαςῳ, τοῦτο οικειοτερον και (προσφερεςερον),[3] και δη και προσηνεςερον.

12. Διηνεκῶς, και επι πασης, ει οἱον τε, φαντασιας, φυσιολογειν, παθολογεὶν, διαλεκτικευεσθαι. Ὡι αν εντυγχανῃς, ευθυς σαυτῷ προλεγε· οὗτος τινα δογματα εχει περι αγαθῶν και κακῶν; ει γαρ περι ἡδονῆς και πονου,

---

Vulgata. [1] αιτιου· sed natura causam non dispensat. quin ipsa a causâ = Deo, proficiscitur.—[2] μηδε· hæc delirantis—ea substituta, prudentis ac pii.—[3] προςφυεςερον· id vix ita M. Ant. προσφερ· complanat phrasin.

και τῶν ποιητικῶν ἑκατερον, και περι δοξης, αδοξιας, θανατου, ζωῆς, (τοιαδε) τινα δογματα εχει, ουδεν θαυμαςον, η ξενον μοι δοξει, εαν τοιαδε τινα ποιῇ· και μεμνησομαι, ὁτι αναγκαζεται οὑτως ποιεῖν. (Τι ουν μεμψομαι; επει)[1] *ωσπερ αισχρον εςι ξενιζεσθαι, ει ἡ συκῆ σῦκα φερει· οὑτως, ει ὁ κοσμος (ταδε) τινα φερει, ὡν εςι φορος· και ιατρῷ δε και κυβερνητῃ αισχρον ξενιζεσθαι, ει πεπυρεχεν οὑτος, η ει αντιπνοια γεγονεν.*

13. *Μεμνησο, ὁτι και το (ἁυτον, μετατιθεσθαι και ἑπεσθαι τῷ διορθοῦντι ὁμοιως ελευθερον εςι. Ση γαρ ενεργεια κατα την σην ὁρμην και κρισιν (αν ειη), και δη και κατα νοῦν τον σον περαινομενη.*

14. *Ει μεν επι σοι, τι αυτο ποιεῖς; ει δε επ' αλλῳ, τινι μεμφῃ; ταῖς ατομοις, η τοῖς θεοῖς; αμφοτερα μανιωδη. Ουδενι μεμπτεον. Ει μεν γαρ δυνασαι, (τον αιτιον) διορθωσον· ει δε μη, το γε πραγμα αυτο. Ει δε μηδε τοῦτο, προς τι ετι σοι φερει το μεμψασθαι; εικῆ γαρ ουδεν ποιητεον.*

15. *Εξω τοῦ κοσμοῦ το αποθανον ου πιπτει. Ει (δ') ὡδε μενει, και μεταβαλλει ὡδε, και διαλυεται εις τα ιδια· ἁ ςοιχεῖα εςι τοῦ κοσμου και σα. Και αυτα δε μεταβαλλει, και ου γογγυζει.*

16. *Εκαςον προς τι γεγονεν· ἱππος, αμπελος, (ες τι καθαρμοζεται·)*[3] *και ὁ Ηλιος, (αρ' ου)*[4] *προς τι εργον γεγονε, και (εκλειπει φαος);*[5] *Συ ουν προς τι; το ἡδεσθαι; (ες τοιαδε σοι εν)εχεται*[6] *ἡ εννοια.*

17. *Ἡ φυσις εςοχαςαι ἑκαςου, ουδεν τι ελασσον τῆς απολῆξεως, η τῆς αρχῆς τε και διεξαγωγῆς· ὡς ὁ αναβαλλων την σφαῖραν· τι ουν αγαθον τῷ σφαιριῳ αναφερομενῳ, η κακον καταφερομενῳ, η και πεπτωκοτι; Τι δε αγαθον τῇ πομφολυγι συνεςωσῃ, η κακον διαλυθεισῃ; τα ὁμοια δε και επι λυχνου. Εκςρεψον, και θεασαι (σωματιον)· οἱον εςι. γηρασαν δε οἱον γινεται, νοσῆσαν δε, (παρανοησαν).*[6]

18. *Βραχυβιον και ὁ επαινῶν και ὁ επαινουμενος· και ὁ μνημονευων, και ὁ μνημονευομενος. Προσετι δε και εν*

Vulgata. [1] *Μεμνησομαι οτι.*—[2] *τι θαυμαζεις.*—[3] *ερεῖ.*—[4] *οἱ λοιποι θεοι·* ab hoc abhorret Stoa.—[5] *ιδε, ει ανεχ·* sed melius *ενεχεται* = hæret, ut in luto.—[6] *πορνεῦσαν.*

γωνιᾳ τουτου τοῦ κλιματος, και ουδε ενταῦθα παντες συμφωνοῦσι, και ουδε αυτος τις ἑαυτῷ· και ὁλη δε ἡ γῆ ϛιγμη.

19. Προσεχε τῷ ὑποκειμενῳ(·) η τῷ δογματι, η τῇ ενεργειᾳ, η τῷ σημαινομενῳ. (Εικαιως παντα)[1] πασχεις· (εις μελλον)[2] δε θελεις—αγαθος αυριον γενεσθαι—(χρη)[3] σημερον ειναι.

20. Πρασσω τι; πρασσω, επ᾽ ανθρωπων ευποιΐαν αναφερων· συμβαινει τι μοι; δεχομαι, επι τους θεους αναφερων, και την παντων πηγην, αφ᾽ ἧς παντα τα γινομενα συμμηρυεται.

21. Ὁποῖον σοι φαινεται το λουεσθαι· ελαιον, ἱδρως, ῥυπος, ὑδωρ γλοιῶδες, παντα σιχχαντα· τοιοῦτον πᾶν μερος τοῦ βιου, και πᾶν ὑποκειμενον. Λουκιλλα Οὐῆρον, ειτα Λουκιλλα· Σεκουνδα Μαξιμον, ειτα Σεκουνδα· Επιτυγχανος Διοτιμον, ειταΕπιτυγχανος· Φαυϛιναν Αντωνῖνος, ειτα Αντωνῖνος· (ϛοιχιϛα, αποτακτα).[4] Κελερ Ἁδριανον, ειτα Κελερ. Οἱ δε δριμεῖς εκεῖνοι, η προγνωϛικοι, η τετυφωμενοι, ποῦ; οἷον, δριμεῖς μεν, Χαραξ και Δημητριος ὁ Πλατωνικος, και Ευδαιμων, και ει τις τοιοῦτος. Παντα εφημερα, τεθνηκοτα, (απαλειπτα·)[5] ενιοι μεν ουδε επ᾽ ολιγον μνημονευθεντες· οἱ δε εις μυθους μεταβαλοντες· οἱ δε ηδη και εκ μυθων εξιτηλοι. Τουτων ουν μεμνῆσθαι, ὁτι δεησει ητοι σκεδασθῆναι το συγκριματιον σου, η σβεσθῆναι το πνευματιον, η μεταϛῆναι, και αλλαχοῦ καταταχθῆναι.

22. Ευφροσυνη ανθρωπου, ποιεῖν τα ιδια ανθρωπου. Ιδιον δε ανθρωπου, ευνοια προς το ὁμοφυλον· ὑπερορασις τῶν αισθητικῶν κινησεων· διακρισις τῶν πιθανῶν φαντασιῶν· επιθεωρησις τῆς τῶν ὁλων φυσεως και τῶν κατ᾽ αυτην γινομενων. Τρεῖς σχεσεις· ἡ μεν προς το αιτιον το περικειμενον· ἡ δε προς την θειαν αιτιαν, αφ᾽ ἧς συμβαινει πᾶσι παντα· ἡ δε προς τους συμβιοῦντας.

23. Ὁ πονος ητοι τῷ σωματι κακον· ουκοῦν αποφαι-

Vulg. [1] Δικαιως ταῦτα.—[2] μαλλον. Non temerè muto; τω ὑποκειμενω enim το μελλον opponitur = Hoc age; futura Deo permitte.—[3] η.—[4] τοιαυτα παντα, fatuè. f. θαπτα—[5] παλαι· Non ita. Quin recenter.—[6] Iste πολυθεισμος Stoæ toto cœlo distat, itaque ave, φαος uerum!—[7] Flaccida et futilia. ενεχεται=hæret, in corpore mens, ut pes in luto. 6 ac 7 ad pag. 70.

νεσθω· η τῃ ψυχῃ· αλλ' εξεςιν αυτῃ, την ιδιαν αιθριαν και γαληνην διαφυλασσειν, και μη ὑπολαμβανειν, ὁτι κακον. Πᾶσα γαρ κρισις, και ὁρμη, και ορεξις, και εκκλισις, ενδον, και ουδεν κακον ὡδε αναβαινει.

24. *Εξαλειφε τας φαντασιας, συνεχῶς σεαυτῷ λεγων· νῦν επ' εμοι εςιν, ἱνα εν ταυτῃ τῃ ψυχῃ μηδεμια πονηρια ῃ, μηδε επιθυμια, μηδε ὁλως ταραχη τις· αλλα βλεπων παντα, ὁποῖα εςι, χρῶμαι ἑκαςω κατ' αξιαν. Μεμνησο ταυτης τῆς εξουσιας, (κατ' εφεσιν.)*[1]

25. *Λαλεῖν, και εν συγκλητῳ, και προς πανθ' ὁντινοῦν, κοσμιως, μη (περιφραδως·)*[2] *ὑγιεῖ λογῳ χρῆσθαι.*

26. *Αυλη Αυγουςου· γυνη, θυγατηρ, εγγονοι, προγονοι, αδελφη, Αγριππας, συγγενεῖς, οικεῖοι, φιλοι, Αρειος, Μαικηνας, ιατροι, θυται· ὁλης αυλῆς θανατος. Ειτα επιθι τας αλλας. Παλιν ὁλον γενους θανατον· (μηκεθ') ἑνος ανθρωπου· οἷον Πομπηΐων· κακεῖνο δε το επιγραφομενον τοῖς μνημασιν, ΕΣΧΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΓΕΝΟΥΣ, επιλογιζεσθαι· ποσα εσπασθησαν οἱ προ αυτῶν*[3] *ἱνα διαδοχον τινα καταλιπωσιν· ειτα, αναγκη εσχατον τινα γενεσθαι.*

27. *Συντιθεναι δεῖ τον βιον, (μιαν)*[4] *κατα μιαν πρᾶξιν· και ει ἑκαστη το ἑαυτῆς παρεχει, ὡς οἷον τε, αρκεῖσθαι· ινα δε το ἑαυτῆς παρεχῃ, ουδε εἷς σε κωλῦσαι δυναται.— 'Αλλ' ενστησεται τι εξωθεν.—Ουδεν εις γε το δικαιως και σωφρονως και ευλογιστως· αλλο δε τι (εσωθεν)*[5] *ενεργητικον, (ὡ) κωλυθησεται; αλλα τῃ προς αυτο το κωλυμα εναρεστησει, και τῃ επι το διδομενον ευγνωμονι μεταβασει, ευθυς αλλη πρᾶξις αντικαθισταται, εναρμοσουσα εις την συνθεσιν, περι (ἡν)*[6] *ὁ λογος. 'Ατυφως μεν λαβεῖν, ευλυτως δε αφεῖναι.*

28. *Ει ποτε εἶδες χεῖρα η ποδα, η κεφαλην αποτετμημενην, χωρις που ποτε απο τοῦ λοιποῦ σωματος*

Vulgata. [1] *κατα φυσιν·* ineptum ac inane, *εφεσις* Angl. = appeal to higher court.—[2] *περιτρανῶς*.—[3] *μη καθ'*. Distracta hæc pro re et ratione recomposui.—[4] Omittit *μιαν* quod contrarium vulgato sensum, eundemque verum supplet.—[5] *ισως*. —[6] *ἡν* pro *ἡς·* quoad formam fere idem, quoad fundum, totum aliud; *περι ἡν*, catholicè=which reason ordains; *περι ἡς*, distributivè=about which I spoke.

κειμενην· τοιουτον ἑαυτον ποιεῖ, οσον εφ᾽ ἑαυτῷ, ὁ μη θελων το συμβαῖνον, και αποσχιζων (ἑαυτου)· η ὁ ακοινωνητον τι πρασσων. Ἀπεῤῥιψαι που ποτε απο τῆς κατα φυσιν ἑνωσεως· επεφυκεις γαρ μερος· νῦν δε σεαυτον απεκοψας. Ἀλλ᾽ ὧδε κομψον εκεῖνο, οτι εξεστι σοι παλιν ἑνῶσαι σεαυτον. Τοῦτο αλλῳ μερει ουδενι θεος επετρεψεν, χωρισθεντι και διακοπεντι, παλιν συνελθεῖν. Ἀλλα σκεψαι την χρηστοτητα, ᾗ τετιμηκε τον ανθρωπον· και γαρ ἱνα την αρχην μη αποῤῥαγῇ απο τοῦ ὁλου, επ᾽ αυτῷ εποιησε· και αποῤῥαγεντι παλιν επανελθεῖν, και συμφῦναι, και την τοῦ μερους ταξιν (αναλαβεῖν).

29. (Ὡς περι)[1] τας αλλας δυναμεις (εσκευαςο)[2] τῶν λογικῶν σχεδον (οιον)[3] ἡ τῶν (αλογων)[4] φυσις, ὁυτω και ταυτην παρ᾽ αυτῆς ειληφαμεν. Ον τροπον γαρ εκεινη πᾶν το ενισταμενον και αντιβαῖνον επιπεριτρεπει και κατατασσει εις την εἱμαρμενην, και μερος ἑαυτῆς ποιεῖ· οὑτω και το λογικον ζῶον δυναται πᾶν κωλυμα ὑλην ἑαυτοῦ ποιεῖν· και χρῆσθαι αυτῷ, εφ᾽ οἷον αν και ὡρμησε.

30. Μη σε συγχειτω ἡ τοῦ ὁλου βιου φαντασια. Μη συμπερινοει, επιπονα οἷα και ὁσα πιθανον επιγενῆσεσθαι· αλλα καθ᾽ ἑκαστον τῶν παροντων επερωτα σεαυτον· Τι τοῦ εργου το αφορητον και ανυποιστον; αισχυνθησῃ γαρ ὁμολογῆσαι. Επειτα αναμιμνησκε σεαυτον, ὁτι ουτε το μελλον, ουτε το παρῳχηκος βαρεῖ σε, αλλα αει το παρον. Τοῦτο δε κατασμικρυνεται, εαν αυτο μονον περιορισῃς, και απελεγχῃς την διανοιαν, ει προς τοῦτο ψιλον αντεχειν μη δυναται.

31. Μητι νῦν παρακαθηται τῇ τοῦ κυριου σορῷ Πανθεια, η Περγαμος; (ετι) δε, τῇ Ἀδριανοῦ, Χαυριας, η Διοτιμος; γελοῖον. Τι δε, ει παρεκαθηντο, εμελλον αισθανεσθαι (αυτοι); τι δε, ει ᾐσθανοντο, εμελλον (ἡδεσθαι); τι δε, ει ἡδοντο, εμελλον οὑτοι αθανατοι ειναι; Ου και τουτους πρῶτον μεν γραιας και γεροντας γενεσθαι ουτως ειμαρτο, ειτα αποθανεῖν; τι ουν ὑςερον εμελλον

Vulgata. [1] ὡσπερ.—[2] εκαστος. Chaotica hæc critici, diu sed frustra, velut cæci Cyclopes in caverna ψηλαφητι tentabant. Nimia jamdudum; ad nauseam usque; quid plura? Habes, quæ arida nuper ossa in corpus verum vivumque constituta.—[3] οσον.—[4] λογικῶν.

εκεῖνοι ποιεῖν, τουτων αποθανοντων; Γρασος πᾶν τοῦτο και λυθρος εν θυλακῳ. Ει (θανατον αξιον)[1] *βλεπειν, βλεπε (εκ ρινων,)*[2] *φησι, (σοφωτατως).*

32. *Δικαιοσυνης κατεξαναςατικην*[a] *αρετην ουχ ὁρῶ εν τῇ τοῦ λογικοῦ ζωου κατασκευῇ· ἡδονῆς δε ὁρῶ, την εγκρατειαν.*

33. *Ἐαν αφελῃς την σην ὑποληψιν περι τοῦ λυπεῖν σε δοκοῦντος, αυτος εν τῷ ασφαλεςατῳ ἑςηκας.—Τίς αυτος;—Ὁ λογος.—Ἀλλ᾽ ουκ ειμι λογος.—Ἔςω· Ουκοῦν ὁ μεν λογος αυτος ἑαυτον μη λυπειτω. Ει δε τι αλλο σοι κακῶς εχει, ὑπολαβετω αυτο περι αὑτοῦ.*

34. *Εμποδισμος αισθησεως, κακον ζωτικῆς φυσεως. Εμποδισμος ὁρμῆς, (ορεξεως),*[4] *κακον (νευρωτικης)*[5] *φυσεως. Εςι δε τι αλλο (ὁμοιωσεως)*[6] *εμποδιςικον; κακον τῆς (πεπτικης)*[7] *κατασκευῆς. Ουτω τοινυν εμποδισμος νοῦ, κακον νοερᾶς φυσεως. Παντα δη ταῦτα επι σεαυτον μεταφερε. Πονος, ἡδονη, ἁπτεται σου; οψεται ἡ αισθησις. Ὁρμησαντι ενςημα εγενετο; Ει μεν ανυπεξαιρετως ὡρμας, ηδη ὡς λογικοῦ κακον. Ει (δ᾽ ες)*[8] *το κοινον (υπολαμβανεις)*[9] *ουπω βεβλαψαι, ουδε εμπεποδισαι. Τα μεντοι τοῦ νοῦ ιδια ουδεις αλλος (εξωθεν)*[10] *εμποδιζει.*

> *Τουτου γαρ ου πῦρ (Ζηνος) ου σιδηρος, ου*
> *Τυραννος, ου βλασφημι᾽, ὁτιουν ἁπτεται.*
> *(Ο τ᾽ αν)*[11] *γενηται, σφαιρα (κυκλεῖ, εντελης)*[12] *μενει.*

35. *Ουκ ειμι αξιος εμαυτον λυπεῖν· ουδε γαρ αλλον πωποτε ἑκων ελυπησα. Ευφραινει αλλον_αλλο· εμε δε, εαν ὑγιες εχω το ἡγεμονικον· μη αποςρεφομενον μητε ανθρωπον τινα, μητε τι τῶν ανθρωποις συμβαινοντων· αλλα πᾶν ευμενεσιν οφθαλμοῖς ὁρῶν τε και δεχομενον· και χρωμενον ἑκαςῳ κατ᾽ αξιαν.*

Vulgata. [1] *δυνασαι οξυ·* Hæc brutè deformata ad rationem denuò reduxi; *φησι*, i. e. Comicus quidam, cui mors nauci.—[2] *κρινων.*—[4] *ὁμοιως εμπ. και·* Quorsum hæc tam putida? Plana ut supra dedi, ac prospera omnia. Physica cum criticâ ita in vitam conspirat.—[5] *ζωτικῆς.*—[6] *ὁμοιος.*—[7] *φυτικῆς.*—[8] *δε.*—[9] *λαμβανεις.*—[10] *ειωθεν.*—[11] *οταν.*—[12] *κυκλοτερης·* Hanc periodum e solutâ ut hactenus, quinimmo lacerè se trahenti, velut serpens Virgilii, in numeros suos revindico; omisso *ουχ* ante *ὁτιουν.*

[a] Melius *καταντιςατ.*

36. *Τοῦτον (ὀν βιοῦ)*[1] *χρονον σεαυτῷ χαρισαι. Οἱ την ὑςεροφημιαν μᾶλλον διωκοντες ου λογιζονται, οτι αλλοι τοιοῦτοι μελλουσιν εκεῖνοι ειναι, οἱοι εισιν οὑτοι, οὑς βαροῦνται· κακεῖνοι δε θνητοι. Τι δε ὁλως προς σε, αν εκεῖνοι φωναῖς (σε) τοιαυταις*[a] *απηχῶσιν, η ὑποληψιν τοιαυτην περι σοῦ εχωσιν;*

37. *Αρον με και βαλε, ὁπου θελεις. Εκεῖ γαρ ἑξω τον εμον δαιμονα ἱλεων· τοῦτ' εςιν, αρκουμενον, ει εχοι και ενεργοιη κατα το ἑξῆς τῇ ιδιᾳ κατασκευῇ. Αρα τοῦτο αξιον, ἱνα δι' αυτο κακῶς μοι εχῃ ἡ ψυχη, και χεῖρων ἑαυτῆς η· ταπεινουμενη, ορεγομενη, συγχεομενη, πτυρομενη; Και τι εὑρησεις τουτου αξιον; Ανθρωπῳ ουδενι συμβαινειν τι δυναται, ὁ ουκ εςιν ανθρωπικον συμπτωμα· ουδε βοΐ, ὁ ουκ εςι βοϊκον· ουδε αμπελῳ, ὁ ουκ εςιν αμπελικον· ουδε λιθῳ, ὁ ουκ εςι λιθῳ ιδιον·*[b] *Ει ουν ἑκαςῳ συμβαινει, ὁ και ειωθε, και πεφυκε, τι αν δυσχεραινοις; ου γαρ αφορητον σοι εφερεν ἡ κοινη φυσις. Ει μεν δια τι τῶν εκτος λυπῇ, ουκ εκεῖνο σοι ενοχλεῖ, αλλα το σον περι αυτοῦ κριμα. Τοῦτο δε ηδη εξαλεῖψαι επι σοι εςιν. Ει δε λυπεῖ σε τι τῶν εν τῇ σῇ διαθεσει, τις ὁ κωλυων διορθῶσαι το δογμα; (ὁμοιως) δε και ει λυπῇ, ὁτι ουχι τοδε τι ενεργεῖς, ὑγιες σοι φαινομενον, τι ουχι μᾶλλον ενεργεῖς, η λυπῇ;—Αλλα ισχυροτερον τι ενιςαται.—Μη ουν λυποῦ· ου γαρ παρα σε ἡ αιτια τοῦ μη ενεργεῖσθαι.—Αλλα ουκ αξιον ζῇν, μη ενεργουμενου τουτου.—Απιθι ουν εκ τοῦ ζῇν ευμενης; (ευ μεν ουν, ὁς αν ᾖ, κα ιευ) ενεργῶν αποθνησκει, (ει) ἁμα ἱλεως τοῖς ενιςαμενοις.*

38. *Μεμνησο, ὁτι ακαταμαχητον γινεται το ἡγεμονικον, ὁταν εις ἑαυτο συστραφεν αρκεσθῇ ἑαυτῶ μη ποιοῦντι ὁ μη θελει, καν αλογως παραταξηται. Τι ουν, ὁταν και μετα λογου, και περιεσκεμμενως, κρινῃ περι τινος; Δια τοῦτο ακροπολις εςιν ἡ ελευθερα παθῶν διανοια· ουδεν γαρ οχυρωτερον εχει ανθρωπος, εφ' ὁ καταφυγων αναλωτος λοιπον αν ειη. Ὁ μεν ουν μη ἑωρακως τοῦτο, αμαθης· ὁ δε ἑωρακως και μη καταφευγων, (αςοχης).*[2]

39. *Μηδεν πλεον σαυτῷ λεγε, ὡν αἱ προηγουμεναι*

Vulgata. [1] *ιδου.*—[2] *η και ὁ.*—[3] *ατυχης·* sed id non casu, quin suâ culpâ; *αςοχος* in Polybio, a quo multa M. Ant. = aimless, heedless.—[b] *λιθικον.*

[a] A melius *διδακταις* et *διδακτην.*

φαντασιαι αναγγελλουσιν. Ηγγελται, ὁτι ὁ δεῖνα σε κακῶς λεγει; Ηγγελται τοῦτο· το δε, ὁτι βεβλαψαι, ουκ ηγγελται. Βλεπω, ὁτι νοσεῖ το παιδιον (;) βλεπω· ὁτι δε κινδυνευει, ου βλεπω. Οὑτως οὖν μενε αει επι τῶν πρωτων φαντασιῶν, και μηδεν αυτος ενδοθεν επιλεγε, και ουδεν σοι γινεται· μᾶλλον δε (απαλλαγου),[1] ὡς γνωριζων ἑκαςα τῶν εν τῷ κοσμῳ συμβαινοντων· Σικυος πικρος· αφες. Βατοι εν τῇ ὁδῷ· εκκλινον. Αρκεῖ. Μη προσεπειπῃς· Τι δε και εγινετο ταυτα εν τῷ κοσμῳ; επει καταγελασθησῃ ὑπο ανθρωπου φυσιολογου· ὡς αν και ὑπο τεκτονος και σκυτεως γελασθειης, καταγινωσκων,[a] ὁτι εν τῷ εργαςηριῳ ξεσματα και περιτμηματα τῶν κατασκευαζομενων ὁρᾷς. Καιτοι εκεῖνοι γε εχουσι ποῦ αυτα ῥιψωσιν· ἡ δε των ὁλων φυσις εξω ουδεν εχει· αλλα το θαυμαςον τῆς τεχνης (ταυτῇ παριςησιν)[2] ὁτι, περιορισασα ἑαυτην, πᾶν το ενδον, διαφθειρεσθαι και γηρασκειν και αχρηςον ειναι δοκοῦν, εις ἑαυτην μεταβαλλει· και ὁτι παλιν αλλα νεαρα εκ τουτων αυτῶν ποιεῖ· ἱνα μητε ουσιας εξωθεν χρῄζῃ, μητε, οπου εκβαλῃ τα σαπροτερα, προσδεηται. Αρκεῖται ουν και χωρᾳ τῇ ἑαυτῆς, και ὑλῃ τῇ ἑαυτῆς, και τεχνῃ τῇ ιδιᾳ.

40. Μητε εν ταῖς πραξεσιν επισυρειν· μητε εν ταῖς ὁμιλιαις φυρειν· μητε εν ταῖς φαντασιαις αλᾶσθαι; μητε τῇ ψυχῇ καθαπαξ συνελκεσθαι, η εκθορ(υβει[3])σθαι· μητε εν τῷ βιῳ ασχολεῖσθαι. Κτεινουσι, κρεανομοῦσι, καταραις ελαυνουσι. Τι ουν ταῦτα προς το την διανοιαν μενειν καθαραν, φρενηρη, σωφρονα, δικαιαν; οἱον ει τις, παραςας πηγῇ διαυγεῖ και γλυκειᾳ, βλασφημοιη αυτην· ἡ δε ου παυεται ποτιμον αναβλυουσα· κἀν πηλον εμβαλῃ, καν κοπριαν, ταχιςα διασκεδασει αυτα, και εκκλυσει, και ουδαμῶς βαφησεται. Πῶς ουν πηγην αενναον ἑξεις, και μη φρεαρ; (Ρυου)[4] σεαυτον πασης ὡρας εις ελευθεριαν, μετα τοῦ ευμενῶς, και ἁπλῶς, και αιδημονως.

Vulgata. [1] επιλεγε. Scribæ inertis ac oscitantis iteratio; απαλ = declina, quod idem sequentia; αφες εκκλινον.—[2] Ταυτες εστιν.—[3] Φυου Veritatem, ita obviam, quasi è puteo proximo exhaustim elaborare, connisi sunt critici, irrite operosi. Ipsa vix velata, idque perspicuè, ob oculos erat. Miram amentiam!

[a] Malim καταγογγυζων.

41. Ὁ μεν μη ειδως, (ες) ὁ τι (ὁ τις) εϛι (εσκευασμενος)[1] ουκ οιδεν, (ὁποιος)[2] εϛιν. Ὁ δε μη ειδως, προς ὁ τι (ὁ τις) πεφυκεν, ουκ οιδεν, ὁϛις εϛιν, ουδε (δια) τι (εσκευασμενος.)[3] Ὁ δε (εν ἁυτω) ἑν τι τουτων απολιπων, ουδ᾽ αν, προς ὁ τι αυτος πεφυκεν, ειποι. Τις ουν φαινεται σοι ὁ τῶν κροτουντων επαινος, (χειρων η ποδων),[4] οι ουθ᾽ (οποιοι)[5] εισιν, ουτε οἱτινες εισι, γινωσκουσι;

42. Επαινεῖσθαι θελεις ὑπο ανθρωπου, τρις τῆς ὡρας ἑαυτῷ καταρωμενου; αρεσκειν θελεις ανθρωπῳ, ὁς ουκ αρεσκει ἑαυτῷ; Αρεσκει ἑαυτῷ, ὁ μετανοῶν εφ᾽ ἁπασι σχεδον, οἱς πρασσει;

43. Μηκετι μονον συμπνεῖν τῷ περιεχοντι αερι, αλλ᾽ ηδη και συμφρονεῖν τῷ περιεχοντι παντα νοερῷ. Ου γαρ ηττον ἡ νοερα δυναμις παντη κεχυται και διαπεφοιτηκε τῷ σπᾶσαι[10] βουλομενῳ, ηπερ ἡ αερωδης τῷ αναπνεῦσαι δυναμενῳ.

44. Γενικῶς μεν ἡ κακια ουδεν βλαπτει τον κοσμον· ἡ δε κατα μερος, ουδεν βλαπτει (τον ουκ αιτιον.)[7] Μονῳ δε βλαβερα εϛι (τω αιτιω);[8] ῳ επιτετραπται και απηλλαχθαι αυτῆς, ὁποταν πρῶτον οὑτω θελησῃ.

45. Τῷ εμῷ προαιρετικῷ το τοῦ πλησιον προαιρετικον επισης αδιαφορον εϛιν, ῷς και το πνευματιον αυτοῦ και το σαρκιδιον. Και γαρ ει ὁτι μαλιϛα αλληλων ενεκεν γεγοναμεν, ὁμως τα ἡγεμονικα ἡμῷν ἑκαϛον την (ιδεαν)[9] κυριαν εχει· επει τοι εμελλεν ἡ τοῦ πλησιον κακια εμοῦ κακον ειναι· οπερ ουκ εδοξε τῷ θεῷ· ἱνα μη επ᾽ αλλῳ ῇ το εμε ατυχεῖν.

46. Ὁ ἡλιος κατακεχυσθαι δοκεῖ, και παντη γε κεχυται· ου μην εκκεχυται. Ἡ γαρ χυσις ἁυτη τασις εϛιν. Ακτῖνες γοῦν αἱ αυγαι αυτοῦ απο τοῦ Εκτεινεσθαι

Vulgata. [1] κοσμος.—[2] οπου.—[3] εστι κοσμος.—[4] επαινον φευγων η διωκων. Sectio hæc, si unquam ulla, singularis est; ac pro Grammaticâ transfiguratione, prœ illâ Rafaelis graphicâ, spectanda. Quantum ars illic sursum, tantum hic inertia deorsum. Bis jacet in præceps, &c. Quid plura a me. Ipse judicaueris. Unum id monitum velim, tria ista inter se opponi, ες ad προς ac δια, ὁποιος ad ὁςις, εσκευασ ad πεφυκ. Ea tripartita ratio in immensum exspatiat; ego hic arctissimè coerceor. Ecce campum; decurrat, qui curat.—[7] τον ετερον.—[8] τουτῳ.—[9] ιδιαν. fors. αιτιαν.—[10] malim ασπασασθαι.

λεγονται. Ὁποιον δε τι εστιν αυγη, ιδοις αν, ει δια τινος στενου εις εσκιασμενον (οικον)[1] το αφ' ἡλιου φως εισδυομενον θεασαιο· (δια)τεινεται γαρ κατ' ευθυ, και ὡσπερ (επερειδεται)[2] δη προς το στερεμνιον, ὁ τι αν απαντηση, διειργον τον επεκεινα αερα· ενταυθα δε εστη· και ου κατωλισθεν ουδε επεσε. Τοιαυτην ουν την χυσιν και διαχυσιν της διανοιας ειναι χρη, μηδαμως εκχυσιν· αλλα τασιν· και προς τα απαντωντα κωλυματα μη βιαιον μηδε ῥαγδαιαν την επερεισιν ποιεισθαι· μηδε μην καταπιπτειν· αλλα ἱστασθαι, και επιλαμπειν το δεχομενον. Αυτο γαρ ἑαυτο στερησει της αυγης, το μη παραπεμπον αυτην.

47. Ὁ τον θανατον φοβουμενος, ητοι αναισθησιαν φοβειται, η αισθησιν ἑτεροιαν. Αλλ' ειτε ουκετι αισθησιν, ουδε κακου τινος αισθησῃ· ειτε αλλοιοτεραν αισθησιν κτησῃ, αλλοιον ζωον εσῃ, και του ζην ου παυσῃ.

48. Οἱ ανθρωποι γεγονασιν αλληλων ἑνεκεν. Διδασκε ουν, η φερε.

49. Αλλως βελος, αλλως νους φερεται. Ὁ μεντοι νους, και ὁταν ευλαβηται, και ὁταν περι την σκεψιν στρεφηται, φερεται κατ' ευθυ ουδεν ἡττον, και επι το προκειμενον.

50. Εισιεναι εις το ἡγεμονικον ἑκαστου· παρεχειν δε και ἑτερῳ παντι εισιεναι εις το (σεαυτου) ἡγεμονικον.

ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.

1. Ο αδικων, ασεβει. Της γας των ὁλων φυσεως κατεσκευακυιας τα λογικα ζωα ἑνεκεν αλληλων. ὡστε ωφελειν μεν αλληλα κατ' αξιαν, βλαπτειν δε μηδαμως· ὁ το βουλημα ταυτης παραβαινων, ασεβει δηλονοτι εις την πρεσβυτατην των θεων. Και ὁ ψευδομενος (δη) ασεβει περι την αυτην θεον. Ἡ γαρ των ὁλων φυσις, οντων

Vulgata. [1] οἶκον.—[2] διαιρεῖται.

εςι φυσις. Τα (δη γαρ)[1] οντα προς τα ὑπαρχοντα παντα οικειως (σοιχιζει επ' ιδεαν·[a] δι' ἁ)[2] και αληθεια αὑτη ονομαζεται, (επει) τῶν αληθῶν ἁπαντων πρωτη αιτια εςιν. Ὁ μεν οὖν ἑκων ψευδομενος ασεβεῖ, καθοσον εξαπατῶν αδικεῖ· ὁ δε (αδικων) καθοσον διαφωνεῖ τῇ τῶν ὁλων φυσει· και καθοσον ακοσμεῖ, μαχομενος τῇ τοῦ κοσμου φυσει· μαχεται γαρ ὁ επι ταναντια τοις αληθεσι φερομενος παρ' ἑαυτον· αφορμας γαρ προειληφει παρα τῆς φυσεως· ὧν αμελησας ουχ οἷος τε εςι νῦν διακρινειν τα ψευδῆ απο τῶν αληθῶν. Και μην ὁ τας ἡδονας ὡς αγαθα διωκων, τους δε πονους ως κακα φευγων, ασεβεῖ. Αναγκη γαρ τον τοιοῦτον μεμφεσθαι πολλακις τῇ κοινῇ φυσει, ὡς παρ' αξιαν τι απονεμουσῃ τοῖς φαυλοις και τοῖς σπουδαιοις· δια το πολλακις τους μεν φαυλους εν ἡδοναῖς εἶναι, και τα ποιητικα τουτων κτᾶσθαι· τους δε σπουδαιους πονῳ, και τοῖς ποιητικοῖς τουτου περιπιπτειν. Ετι δε ὁ φοβουμενος τους πονους, φοβηθησεται ποτε και τῶν εσομενων (τινα) εν τῷ κοσμῳ· τοῦτο δε ηδη ασεβες. Ὁ τε διωκων τας ἡδονας, ουκ αφεξεται τοῦ αδικεῖν· τοῦτο δε εναργῶς ασεβες. Χρη δε, προς ἁ ἡ κοινη φυσις επισης εχει—ου γαρ αν αμφοτερα εποιει, ει μη προς αμφοτερα επισης εἶχε—προς ταῦτα και τους τῇ φυσει βουλομενους ἑπεσθαι, ὁμογνωμονας οντας, επισης διακεῖσθαι. Ὁςις οὖν προς πονον και ἡδονην, η θανατον και ζωην, η δοξαν και αδοξιαν, οἷς επισης ἡ τῶν ὁλων φυσις χρῆται, αυτος ουκ επισης εχει, δῆλον, ὡς ασεβεῖ. Λεγω δε το χρῆσθαι τουτοις επισης την κοινην φυσιν, αντι (του κατ' αυτην[b])[3] συμβαινειν επισης· (κατα τα τυχοντα τοις εξ αυτης)[4] γινομ. και επιγ. ὁρμῇ τινι αρχαιᾳ τῆς προνοιας· καθ' ἡν απο τινος (αναρχιας)[5] ὡρμησεν επι τηνδε την

Vulgata. [1] δε γε.—[2] εχει. Ετι δε· Critici hæc, ut sæpe difficilia, ignorant; ne, ut vipera, frustra in limam; et quæ Desperant tractata nitescere posse, relinqunt. Ita illi pro more suo. Ego, pro debito meo, quæ legenda propono, ea intelligenda procuro. Ideoque hæc, e turbidâ colluvie derivavi in λογικον οχετον, pertinentem ad stoica principia.—[3] τοῦ.—[4] του κατα το. transposui κατα το εξης ad rat. rei. nodum habes sæpe frustra sollicitatum, nunc absolutum.—[5] αρχῆς.

[a] forsan αληθειαν; [b] forsan κατ' αιτια.

διακοσμησιν· συλλαβοῦσα τινας λογους τῶν εσομενων, και δυναμεις γονιμους αφορισασα ὑποςασεων τε, και μεταβολῶν, και διαδοχῶν (τευκτικων).[1]

2. Χαριεςερον μεν αν ἦν ανδρος, αγευςον ψευδολογιας και πασης ὑποκρισεως και τρυφῆς και τυφου γενομενον, εξ ανθρωπων απελθεῖν. Το δ' (αυ)[2] κορεσθεντα γε τουτων (αποπλευσαι)[3] δευτερος πλοῦς. Ἠ προῃρησαι προσκαθῆσθαι τῇ κακιᾳ; και ουπω σε ουδε ἡ πεῖρα πειθει φευγειν εκ τοῦ λοιμοῦ; λοιμος γαρ διαφθορα διανοιας πολλῷ γε μᾶλλον, ηπερ ἡ τοῦ περικεχυμενου τουτου πνευματος τοιαδε τις δυσκρασια και τροπη. Αὑτη μεν γαρ ζωων λοιμος, καθο ζῶα, εςιν· εκεινη δε ανθρωπων, καθο ανθρωποι.

3. Μη καταφρονει θανατου, αλλα ευαρεστει αυτῷ· ὡς και τουτου ἑνος οντος, ὧν ἡ φυσις εθελει. Οἱον γαρ εςι το νεασαι, και το γηρασαι, και το αυξῆσαι, και το ακμασαι, και οδοντας, και γενειον, και πολιας ενεγκεῖν· και σπεῖραι, και κυοφορῆσαι, και αποκυῆσαι, και τα αλλα τα φυσικα ενεργηματα, ὁσα αἱ τοῦ βιου ὡραι φερουσι, τοιοῦτο και το διαλυθῆναι. Τοῦτο μεν οὖν κατα ανθρωπον· (εν δε) λελογισμενου, μη (δυσχερως.)[4] μηδε ὡστικῶς, μηδε ὑπερηφανως προς τον θανατον εχειν· αλλα περιμενειν ὡς μιαν τῶν φυσικῶν ενεργειῶν· ὡς νῦν περιμενεις, ποτε εμβρυον εκ τῆς γαςρος τῆς γυναικος σου εξελθῃ, οὑτως εκδεχεσθαι την ὡραν, εν ᾗ το ψυχαριον σου τοῦ ελυτρου τουτου εκπεσεῖται. Ει δε και ιδιωτικον παραπηγμα ἁψικαρδιον εθελεις, μαλιστα σε ευκολον προς τον θανατον ποιησει ἡ επιςασις ἡ επι τα ὑποκειμενα, ὧν μελλεις αφιςασθαι· και μεθ' οἱων ηθῶν—(ὡν ουκετ' εςαι ἡ 'ςι' εμπεφυρμενη.)[4]—Προσκοπτεσθαι μεν γαρ αυτοῖς ἡκιςα δεῖ, αλλα και κηδεσθαι και πρᾳως φερειν· μεμνῆσθαι μεντοι, ὁτι ουκ απ' ανθρωπων ὁμοδογματουντων σοι ἡ απαλλαγη

Vulgata. [1] τοιουτων.—[2] οὖν.—[3] αποπνευσαι.—[4] ουκετι εσται ἡ εμπεφυρμενη. Mille super hâc lacunâ conjecturæ, quæ jacturæ utique meræ, perinde ac si in eam serbonianam. Qui vult, in eas—irruat ac frustra ferro diverberet umbras—ego non pugno pro dubiis, sed certa propono. Comici versus est. Scriba hæsit, ad 'ςι'=ἑςια, quod ignoravit ac abjecit. Indus, ait Othello, Margaritam. Ita solutâ compage, perit sensus. ἑςια— hearth, household, home.

εϛαι. Τοῦτο γαρ μονον, ειπερ αρα, ανθεῖλκεν αν και κατεῖχεν εν τῷ ζῆν, ει συζῆν εφεῖτο τοῖς τα αυτα δογματα (προηρημενοις.)[1] Νῦν δε ὁρᾷς, ὁσος ὁ κοπος εν τῇ διαφωνιᾳ τῆς συμβιωσεως· ὡϛε ειπεῖν, Θᾶττον ελθοις, ὦ θανατε, μη που και αυτος (επιλαβωμαι) εμαυτοῦ.

4. Ὁ ἁμαρτανων, ἑαυτῷ ἁμαρτανει· ὁ αδικῶν, ἑαυτον αδικεῖ· κακον ἑαυτον ποιῶν. Ἀδικεῖ πολλακις ὁ μη ποιῶν (ὁ δει), ου μονον ὁ ποιῶν (ὁ μη δει).

5. Ἀρκεῖ ἡ παροῦσα ὑποληψις (καταληκτικη)[2] και ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνικη, και ἡ παροῦσα διαθεσις εναρεϛικη προς πᾶν το παρα τῆς εκτος αιτιας συμβαῖνον. Ἐξαλεῖψαι φαντασιαν·[a] στῆσαι ὁρμην· σβεσαι ορεξιν· εφ᾽ ἑαυτῷ εχειν το ἡγεμονικον.

6. Εις μεν τα αλογα ζῶα μια ψυχη διηρηται· (ἑις)[3] δε (λογος) τα λογικα μιᾳ νοερᾳ ψυχῃ (νεμει μεριϛι).[4] Ὡσπερ και μια γῆ εϛιν ἁπαντων τῶν γεωδῶν, και ἑνι φωτι ὁρῶμεν, και ἑνα αερα αναπνεομεν, ὁσα ὁρατικα και εμψυχα. Παντα ὁσα κοινου (γενους)[5] μετεχει προς το ὁμογενες σπευδει. Το γεῶδες πᾶν ῥεπει επι γῆν, το ὑγρον πᾶν συῤῥουν, το αερῶδες ὁμοιως· ὡϛε χρῄζειν τῶν διειργοντων (δια) βιας. Το πῦρ ανωφερες· (ες μεν ιδια)[6] το ϛοιχειῶδες (επιῤῥεπον· παν δε το πυροεν ες ταυτα· του πυρος)[7] προς το συνεξαπτεσθαι ἑτοιμου (οντος) οὑτως,

---

Vulgata. [1]περιπεποιημενοις.—[2]καταληπ. Comprehensiva, sed καταληκτικη—definitiva, hic poscitur.—[3]ει.—[4]μεμερισται et putidè redundat, et conturbat duo genera, quæ mea lectio distribuit.—[5]τινος.—[6]μεν, δια. Hanc, ut sine uado, voraginem declinant Com.

For commentators each dark passage shun
And hold a farthing rushlight to the sun!

Ego, ni fallar, Marcum A. restitui. Scribam certè quisquilias suas pro hiulcâ hâc sepe obtrudentem exterminavi, nec injuriâ. Stulta enim erga simiam reverentia. Plerumque, fateor, in codice, pro scribâ presumitur, hic neutiquam. Qui millies nummum suum plumbeum pro Stoæ aureo obtulit, cur diutius eum moramur? Quæ detestanti invidia? Proinde huic rei hâc ratione consului. Quicquid profert scriba si suam duntaxat notam improbam, ac non Marci Anton. insignem exhibet, nihili, quasi αδοκιμον, estimo; taliaque omnia, ut κειμενα εν πεσω, et pro placito cuique in probum mutanda, censeo ac tracto. Ita, spero, in opt. consuluero. Istud hic dictum, ubique valeat. — [7]πῦρ· παντι δε πυρι ενταυθα. a. f. ὑφαντικην.

ὡςε και πᾶν το ὑλικον, το ολιγῳ ξηροτερον, ενεξαπτον ειναι· δια το ελαττον εγκεκρᾶσθαι αυτῷ το κωλυτικον προς εξαψιν. Και τοινυν πᾶν το κοινῆς νοερᾶς φυσεως μετοχον προς το συγγενες ὁμοιως σπευδει· η και μᾶλλον. Ὁσῳ γαρ εςι κρεῖττον παρα τα αλλα, τοσουτῳ και προς το συγκιρνᾶσθαι τῷ οικειῳ και συγχεῖσθαι ἑτοιμοτερον. Ευθυς γοῦν επι μεν τῶν αλογων εὑρεθη σμηνη, και αγελαι, και νεοσσοτροφιαι, και (ὁμοιογενων)[1] *ερωτες· ψυχαι γαρ ηδη ἦσαν ενταῦθα, και το συναγωγον εν τῷ κρειττονι (επιτονοτερον)*[2] *εὑρισκετο· οἷον ουτε επι φυτῶν ἦν, ουτε επι λιθων, η ξυλων. Επι δε τῶν λογικῶν ζωων, πολιτεῖαι, και φιλιαι, και οἶκοι, και συλλογοι· και εν πολεμοις συνθῆκαι και ανοχαι. Επι δε τῶν ετι κρειττονων, και εκ διεςηκοτων*[a] *τροπον τινα ἑνωσις ὑπεςη· οἱα επι τῶν αςρων. Οὑτως ἡ επι το κρεῖττον επαναβασις συμπαθειαν και εν διεςῶσιν εργασασθαι δυναται. Ὁρα οὖν το νῦν γινομενον. Μονα γαρ τα νοερα νῦν επιλεληςαι τῆς προς αλληλα σπουδῆς και συννευσεως· και το συῤῥουν ὡδε μονον ου βλεπεται. Ἀλλ' ὁμως καιτοι φευγοντες περικαταλαμβανονται· κρατεῖ γαρ ἡ φυσις· οψει δε, ὁ λεγω, παραφυλασσων. Θᾶσσον γοῦν εὑροι τις αν γεῶδες τι μηδενος γεωδους προσαπτομενον, ηπερ ανθρωπον ανθρω(πικου)*[3] *απεσχισμενον.*

7. *Φερει καρπον και ανθρωπος, και θεος, και ὁ κοσμος· εν ταῖς οικειαις ὡραις ἑκαςα. Ει δε ἡ συνηθεια κυριως τετριφεν επι αμπελου και τῶν ὁμοιων, ουδεν τοῦτο. Ὁ λογος δε και κοινον και ιδιον καρπον εχει· και γινεται εξ αυτοῦ τοιαῦτ' (ακολουθητικα,)*[4] *ὁποῖον αυτος (εστιν).*[5]

8. *(Τον αλογον) ει μεν δυνασαι, μεταδιδασκε· ει δε μη, μεμνησο, ὁτι προς τοῦτο ἡ ευμενεια σοι δεδοται. Και οἱ θεοι δη ευμενεῖς τοῖς τοιουτοις εισιν· εις ενια δε και συνεργοῦσιν· εις ὑγιειαν, εις πλοῦτον, εις δοξαν· οὑτως εισι χρηςοι. Εξεςι δε και σοι· η ειπε, τις ὁ κωλυων;*

9. *Πονει, μη ὡς αθλιος· μηδε ὡς ελεεῖσθαι, η θαυμαζεσθαι θελων· αλλα μονον ἑν θελε· κινεῖσθαι και ισχεσθαι. ὡς ὁ πολιτικος λογος αξιοῖ. Σημερον εξῆλθον*

Vulgata. [1] *οἷον.* — [2] *επιτεινομενον.* — [3] *πικου.* — [4] *ἑτερα.* — [5] *εστιν ὁ λογος.*

[a] forsan *εκ Θειου εςηκοτων.*

πασης περιςασεως· μᾶλλον δε εξεβαλον πᾶσαν περιςασιν· εξω γαρ ουκ ἦν, αλλα ενδον εν ταῖς ὑποληψεσι. Παντα (τ᾽αλογα,)[1] συνηθη μεν τῇ πειρᾳ· εφημερα δε τῷ χρονῳ· ῥυπαρα δε τῇ ὑλῃ· (ταυτά)[2] νῦν, οἱα επ᾽ εκεινων, οὑς κατεθαψαμεν.

10. Τα πραγματα εξω θυρῶν ἑςηκεν, αυτα εφ᾽ ἑαυτῶν· μηδεν μητε ειδοτα περι (αιτιων,)[3] μητε αποφαινομενα. Τι οὖν αποφαινεται περι αυτῶν; το ἡγεμονικον. Ουκ εν πεισει, αλλ᾽ ενεργειᾳ, το τοῦ λογικοῦ πολιτικου ζωου κακον και αγαθον· ὡσπερ ουδε ἡ αρετη και κακια αυτοῦ εν πεισει, αλλ᾽ ενεργειᾳ. Τῷ αναῤῥιφεντι λιθῳ ουδεν κακον το κατενεχθῆναι, ουδε αγαθον το ανενεχθῆναι.

11. Διελθε εσω εις τα ἡγεμονικα αυτῶν· και οψει, τινας κριτας φοβῇ, οἱους και περι αὑτῶν οντας κριτας.

12. Παντα εν μεταβολῇ· Και αυτος συ εν διηνεκεῖ αλλοιωσει, και (καταλυτικῇ)[4] φθορᾷ· και ὁ κοσμος δη ὁλος.

13. Το αλλου ἁμαρτημα εκεῖ δεῖ καταλιπεῖν.

14. Ενεργειας αποληξις, ὁρμῆς και ὑποληψεως παῦλα, και οἱον θανατος. Ουδεν κακον. Μετιθι νῦν επι ἡλικιαν· οἱον την παιδικην, την τοῦ μειρακιου, την νεοτητα, το γῆρας· και γαρ τουτων πᾶσα μεταβολη, θανατος. Μητι δεινον; μετιθι νῦν επι βιον τον ὑπο τῷ παππῳ· εἶτα τον ὑπο τῇ μητρι· εἶτα τον ὑπο τῷ πατρι· και αλλας δε πολλας διαφορας και μεταβολας και αποληξεις εὑρισκων, επερωτα σεαυτον, Μητι δεινον; Οὑτω τοινυν ουδε ἡ τοῦ ὁλου βιου λῆξις, και παῦλα, και μεταβολη.

15. (Προσεχε)[5] επι το σεαυτοῦ ἡγεμονικον, και το τοῦ ὁλου, και το τουτου. Το μεν σεαυτοῦ, ἱνα νοῦν δικαϊκον αυτο ποιησῃς· το δε τοῦ ὁλου, ἱνα συμμνημονευσῃς, τινος μερος εἶ· το δε τουτου, ἱνα επιςησῃς, ποτερον (αγνοιᾳ η γνωμῃ)· και ἁμα λογισῃ, ὁτι συγγενες. Ὡσπερ (γαρ) αυτος συ πολιτικοῦ συςηματος συμπληρωτικος ει, οὑτω και πασα πρᾶξις σου συμπληρωτικη εςω ζωῆς πολιτικῆς. Ἡτις εαν οὖν πρᾶξις σου μη εχῃ την αναφοραν, ειτε προσεχῶς, ειτε ποῤῥωθεν, επι το κοινωνικον τελος, αὑτη διασπᾷ τον βιον, και ουκ εᾷ ἑνα εἶναι, και ςασιωδης εςιν·

Vulgata. [1] ταῦτα. — [2] Παντα. — [3] αὑτῶν. — κατα τι. — Τρεχε.

ὥσπερ εν δημῳ ὁ, το καθ' αὑτον μερος, διϊςαμενος απο τῆς (πολιτικης)[1] *συμφωνιας.*

16. *Παιδιων (οργανα),*[2] *και παιγνια, και πνευματια νεκρους βαςαζοντα· ὡςε εναργεςερον*[a] *προσπεσεῖν το τῆς Νεκυιας.*

17. *Ιθι επι την ποιοτητα τοῦ αιτιου, και απο τοῦ ὑλικοῦ αυτο περιγραψας θεασαι· εἶτα και τον χρονον περιορισον, ὁσον πλεῖςον ὑφιςασθαι πεφυκε τοῦτο το ιδιως ποιον. Ανετλης μυρια, δια το μη αρκεῖσθαι τῷ σῷ ἡγεμονικῷ, ποιοῦντι (τα αὑτου)*[3] *οἷα κατεσκευαςαι· αλλα ἁλις. Ὁταν αλλος ψεγῃ σε, (μη)*[4] *μισῇ· μη (λοιδορητικα αντιτινε)*[5] *τοις εκφωνῶσιν· ερχου επι τα ψυχαρια αυτῶν· διελθε εσω, και ιδε, ποῖοι τινες εισιν. Οψει, ὁτι ου δεῖ σε σπᾶσθαι, ἱνα τουτοις τι ποτε περι σοῦ δοκῇ. Ευνοεῖν μεντοι αυτοῖς δεῖ· φυσει γαρ φιλοι. Και οι θεοι δε παντοιως αυτοῖς βοηθοῦσι· δι' ονειρων, δια μαντειῶν· προς ταῦτα (μηνυται,)*[6] *προς, ἁ εκεῖνοι διαφερονται.*

18. *Ταυτά εςι τα τοῦ κοσμου εγκυκλια· ανω κατω, εξ αιῶνος εις αιῶνα. Και ητοι εφ' ἑκαςον ὁρμᾷ ἡ τοῦ ὁλου διανοια· ὁπερ ει εςιν, αποδεχου το εκεινης ὁρμητον· η ἁπαξ ὡρμησε, τα δε λοιπα κατ' επακολουθησιν (κατεκτεινει)·*[7] *τροπον γαρ τινα ατομοι, η αμερῆ· το δε ὁλον, ειτε Θεος, εὖ εχει παντα· ειτε (αυτο) εικῇ, μη και συ εικῇ. Ηδη παντας ἡμᾶς γῆ καλυψει· επειτα και αυτη μεταβαλεῖ· κἀκεῖνα (εξ απειρον μεταβαλλει·)*[7] *και παλιν (εκτεινομενα)*[8] *εις απειρον· (ἁ περινοεῖν, οἱ αν ειροντος).*[c] *Τας γαρ*

Vulgata. [1] *τοιαύτης.* Scribæ vox hæc, persona est, ut prius notavi, multarum vicium. Prout in Lucretio Mors—"omnia præstat, vitalem præter sensum."—[2] *οργαι.*—[3] *ταῦτα.*—[4] *η*—[5] *η τοιαῦτα.*—[6] *μεντοι.* cf. Epictet 82; oraculo certior emendatio ista nodum Morosissimum explanat. [7] Hic quoque locus, diu conflictatus requiescat in pace—forsan *νεται*—[8] *εναργ·* ego, sed alius quoque pridem. Hic semel, quod rarò alibi in tot meis emend., subit illud tetrum, "Pereant, qui ante nos nostra." Quin perpetuò floreant. Beata manus emendatrix.—[7] *εις απειρον μεταβαλεῖ.*—[8] *εκεῖνα.*

[a] Supplenda ista, ut *το γαρ* in seq. logicè constet. et porrò dignitas sententiæ. Sin istic, aut uspiam, ferro grassari violentius videar, veniam deprecor; sed ita, ut reus crimen abnegem. Quippe *ακινητα μη κινειν*, mihi Religio est. Nusquam libitum pro licito—sed nec dubia, quæ Cato ille Censor,

επικυματωσεις τῶν μεταβολῶν και αλλοιωσεων ενθυμουμενος τις, και το ταχος, παντος θνητου καταφρονησει. Χειμαῤῥους ἡ τῶν ὁλων αιτια· παντα (κατα)φερει.

19. Ὡς ευτελῆ (δοκει)[1] τα πολιτικα ταῦτα, και, ὡς οιεται, φιλοσοφως πρακτικα ανθρωπια, μυξῶν μεςα; Ανθρωπε, (ει τι ποτ' ει τοιος)·[2] ποιησον, ὁ νῦν ἡ φυσις απαιτεῖ· "Ορμησον, (ἢ αν)[3] διδῶται· και μη περιβλεπου, ει τις ειсεται· μηδε την Πλατωνος πολιτειαν ελπιζε· αλλα αρκοῦ, ει το βραχυτατον προεισι· και τουτου αυτοῦ την εκβασιν, ὡς (ες)[4] μικρον (ετι) εςι, διανοοῦ. Δογμα γαρ αυτῶν τις μεταβαλλει; χωρις δε δογματων μεταβολῆς, τι αλλο, η δουλεια (σαινοντων,)[5] και πειθεσθαι προσποιουμενων; ὑπαγε νῦν, και Αλεξανδρον, και Φιλιππον, και Δημητριον τον Φαληρεα μοι λεγε. Οψονται, ει ειδον, τι ἡ κοινη φυσις ηθελε, και ἑαυτους επαιδαγωγησαν· ει δε ετραγῳδησαν, ουδεις με κατακεκρικε μιμεισθαι. Ἁπλοῦν εςι και αιδῆμον το φιλοσοφιας εργον·

Μη μ'—απαγε—(κομπον,) η 'πι σεμνοτυφιαν.[6]

20. Ανωθεν επιθεωρεῖν (αγγελιας)[7] μυριας, και τελετας μυριας, και πλοῦν παντοῖον εν χειμῶσι και γαληναις· και διαφορας γινομενων, συγγινομενων, απογινομενων. Επινοει δε και τον ὑπ' αλλων παλαι βεβιωμενον βιον, και τον μετα σε βιωθησομενον, και τον νῦν εν τοῖς βαρβαροις

ó loco movi, nisi in quibus præ similit. literarum scriba aberraverit. In tot denique Emend. posita, quæ in præfat., semper respexi. Ea, ut pote probatæ fidei, secum me ac mea, non dubito, quin tueantur.—* In hâc paginâ septem locis, ac millies alibi, interpunctio a me mutatur, nec inconsulto. Nimirum, ut cæteroqui, ita istic, scriba a Stoico toto ingenio distat. Scriba pro fatuitate suâ, solutè, confusè, discincte omnia. Stoicus pro disciplinæ suæ instituto presse, subacte, succinctè, concise. Iste acuit se ac colligit, ille obtundit, diffunditque. Ego, quâ arbiter, Philosophum præ idiotâ—ideoque istius periodos in vastum perpetuo Evagantes, propius Stoicam brevitatem, corripui, intercidi; idque tam pro sensu ac spiritu logico, quam pro Pindari monito. βελεα εντος φαρετρης. Brevia sint, quæ in manu, in sinu, in corde, ad usum promta."

Vulgata [1] δε και.—[2] τι ποτε.—[3] εαν.—[4] ες.—[5] στενοντων. [6] Hæc in vulg. indistincta. Supra pro dramatico affectu intercisa. Comici quippe verba.—[7] αγελας.

εθνεσι βιουμενον· και ὁσοι μεν ουδε ονομα σου γινωσκουσιν· ὁσοι δε ταχιστα επιλησονται· ὁσοι δε επαινουντες ισως νῦν σε, ταχιστα ψεξουσι· και ὡς ουτε ἡ μνημη αξιολογον (αν ῆ,)[1] *ουτε ἡ δοξα, ουτε (αλογον)*[2] *τι. Το συμπαν. Αταραξια μεν, περι τα απο τῆς εκτος αιτιας συμβαινοντα. Δικαιοτης δε, εν τοῖς παρα την εκ σοῦ αιτιαν ενεργουμενοις· τουτεςιν, ὁρμη και (ορεξις) καταληγουσα (επι ταυτο·) το κοινωνικῶς πρᾶξαι· ὡς τοῦτο σοι κατα φυσιν (ιδιον) ον.*

21. *Πολλα περισσα περιελεῖν τῶν ενοχλουντων σοι δυνασαι, ὁλα επι τῇ ὑποληψει σου κειμενα· και πολλην ευρυχωριαν περιποιησεις ηδη σεαυτῷ, τῷ τον ὁλον κοσμον περιειληφεναι τῇ γνωμῃ, και τον αιδιον αιῶνα περινοεῖν, και την (ποῦ καταμεριςι)*[3] *ἑκαστου (πλασματος) ταχεῖαν* [a] *μεταβολην· ὡς βραχυ μεν το απο γενεσεως μεχρι διαλυσεως· αχανες δε το προ τῆς γενεσεως· και το μετα την διαλυσιν ὁμοιως απειρον. (Ὁυ) παντα, ὁσα ὁρᾷς, ταχιστα φθαρησεται· και οἱ φθειρομενα αυτα επιδοντες, ταχιστα και αυτοι φθαρησονται. Και ὁ εσχατογηρως αποθανων εις ισον καταστησεται τῷ προωρῳ.*

22. *Τινα τα ἡγεμονικα τουτων, και περι οἷα εσπουδακασι, και δι οἷα φιλοῦσι και τιμῶσι. Γυμνα (λογιζου)*[4] *τα ψυχαρια αυτῶν. Ὁτε δοκοῦσι βλαπτειν ψεγοντες, η ωφελεῖν εξυμνοῦντες, (ιση)*[5] *οιησις.*

23. *Ἡ αποβολη ουδεν αλλο εςιν, η μεταβολη. Τουτῳ δε χαιρει η τῶν ὁλων φυσις· καθ' ἡν παντα καλῶς γινεται, και εξ αιῶνος ὁμοειδῶς εγινετο, και εις απειρον τοιαῦθ' ἑτερα εςαι. Τι οῦν (ψεγεις ;)*[6] *ὁτι εγινετο τε παντα (κακα), και αει κακῶς εςαι, και ουδεμια αρα δυναμις (εκ τοσου)*[7] *τοις θεοῖς εξευρεθη ποτε ἡ διορθωσουσα ταῦτα· αλλα κατακεκριται ὁ κοσμος εν αδιαλειπτοις κακοῖς συνεχεσθαι ;*

24. *Το σαπρον τῆς ἑκαςῳ ὑποκειμενης ὑλης· ὑδωρ, κονις, οσταρια, γρασος· η παλιν, πῶροι γῆς τα μαρμαρα· και ὑποσταθμαι ὁ χρυσος, ὁ αργυρος· και τριχια ἡ εσθης. και αἷμα ἡ πορφυρα· και παντα αλλα (διαλλακτα).*[8]

Vulgáta. [1] *γε*—[2] *επ' αυτο.*—[3] *τοῦ κατα μερος.*—[4] *νομιζε.*—[5] *ὁση.*—[6] *λεγεις.*—[7] *εν τοσοις.* sed talem Deorum turbam Stoa non recipit.—[8] *τοιαῦτα.*—[a] mel. *ςοιχειων* vel *ες ς.*

Και το πνευματικον δε (αυτο τευκτικον)[1] *εκ (τακτων εις τακτα)*[2] *μεταβαλλον.*

25. *Ἁλις τοῦ αθλιου βιου, και γογγυσμοῦ, και πιθηκισμοῦ. Τι ταρασσῃ; τι τουτων καινον; τι σε εξιστησι; το αιτιον; (ιδεα αιτιον).*[3] *Αλλ' ἡ ὑλη; (ιδεα υλην).*[4] *Εξω δε τουτων ουδεν· (ει τιν' αλλακτα, Προνοιας· Αιδου)*[5] *θεους· (ηθη) ηδη ποτε (απολονου·) ἁπλουςερος και χρηςοτερος γενου. Ισον το ἑκατον ετεσι, και το τρισι ταυτα ἱστορησαι.*

26. *Ει μεν ἡμαρτεν, (εκεινου)*[6] *το κακον. Ταχα δ' ουχ ἡμαρτεν.*

27. *Ητοι απο μιᾶς πηγῆς νοερᾶς παντα, ὡς ἑνι σωματι, επισυμβαινει, και ου δεῖ το μερος τοῖς ὑπερ τοῦ ὁλου γινομενοις μεμφεσθαι· η ατομοι· και ουδεν αλλο, η κυκεων και σκεδασμος. Τι οὖν ταρασσῃ;—Τῷ ἡγεμονικῷ (λεγε· Εγω—ει συ—ειτα συ) τεθνηκας, εφθαρσαι,* [a]*(ἀ)ποκρινῃ, τεθηριωσαι, συναγελαζῃ, βοσκῃ;*

28. *Ητοι ουδεν δυνανται οἱ θεοι, η δυνανται (παντα). Ει οὖν μηδεν δυνανται, τι ευχῃ; ει δε δυνανται παντα, τι ουχι μᾶλλον ευχῃ διδοναι αυτους το μητε φοβεῖσθαι τι (τυχοντων)*[10] *μητε επιθυμεῖν· μητε λυπεῖσθαι μᾶλλον, τω μη παρεῖναι, η τω παρεῖναι; παντως γαρ, ει δυνανται συνεργεῖν ανθρωποις, εις ταῦτα δυνανται. Αλλ' ισως ερεῖς, (εις τι ευχομαι;)*[11] *Επ' εμοι αυτα οἱ θεοι εποιησαν. Εἶτα ου κρεισσον χρῆσθαι τοῖς επι σοι μετ' ελευθεριας, η διαφερεσθαι προς τα μη επι σοι μετα δουλειάς και ταπεινοτητος; Τις δε σοι εἰπεν ὁτι ουχι και εις τα εφ' ἡμῖν οἱ θεοι συλλαμβανουσιν; Ἀρξαι γοῦν περι τουτων ευχεσθαι, και οψει. Οὗτος ευχεται· Πῶς κοιμηθῶ μετ' εκεινης. συ· Πῶς μη επιθυμησω τοῦ κοιμηθῆναι μετ' εκεινης· Αλλος. Πῶς (ςερχθω)*[7] *εκεινου· συ; Πῶς μη χρηζω τοῦ (στερχθηναι) Αλλος· Πως μη αποβαλω το τεκνιον· συ, Πῶς μη φοβηθῶ αποβαλεῖν. Ὁλως, (θεω δη)*[8] *επιτρεψον τας ευχας, και (θεω χωρει,)*[9] *ὁτι γινεται.*

Vulgata. [1] *αλλο τοιοῦτον.*—[2] *τουτων εις ταῦτα.* Illa quæ scriba, ebrius credo, turbavit, sobrio cuivis ac sagaci pro ratis se probant.—[3] *ιδε αυτο.* —[4] *ιδε αυτην.*—[5] *και τα προς τους.* —[6] *εκεῖ.* —[7] *στερηθῶ.* —[8] *δε ὡδε.* —[9] *θεωρει.* mel. *Θ. εκχωρεῖ.*—[10] *τουτων.*—[11] *ὁτι.*

[a] Forsan, *η Τω Ηγ. ὁ θελεις και λεγεις, μελει ει κ. τ. λ.*

29. Ὁ Επικουρος· (λεγει εποντι)[1] εν τῃ νοσῳ ουκ ησαν μοι αἱ ὁμιλιαι περι τῶν τοῦ σωματιου παθῶν· ουδε προς τους εισιοντας (θεραπευτικα,)[2] φησιν, ελαλουν· αλλα τα προηγουμενα φυσιολογῶν διετελουν· και προς αυτῳ τουτῳ ων, πῶς ἡ διανοια συμμεταλαμβανουσα τῶν εν τῳ σαρκιδιω (ταρακτικων)[3] κινησεων αταρακτῃ, το ιδιον αγαθον τηροῦσα. Ουδε τοῖς ιατροῖς (σωμα παρειχον)[4] φησι (καταπλαττεσθαι, ὡς τυποποιουσιν,) αλλ᾽ ὁ βιος ηρετο εὖ και καλῶς. Ταυτα οὖν εκεινῳ· εν νοσῳ, εαν νοσῇς, και εν αλλῃ τινι περιστασει· το γαρ μη αφιστασθαι φιλοσοφιας εν οἷς δηποτε τοῖς προσπιπτουσι, μηδε τῳ ιδιωτῃ και αφυσιολογῳ συμφλυαρεῖν, πασης αἱρεσεως κοινον. προς μονω δε (τον νουν) τῶ νῦν πρασσομενῳ εἶναι, και τω οργανῳ, δι ὁυ πρασσει.

30. Ὁταν τινος αναισχυντιᾳ προσκοπτῃς, ευθυς πυνθανου σεαυτοῦ· Δυνανται ουν εν τῳ κοσμῳ αναισχυντοι μη εἶναι; ου δυνανται. Μη οὖν απαῖτει το αδυνατον. εἷς γαρ και οὗτος εςιν εκεινων τῶν αναισχυντων, οὓς αναγκη εν τῷ κοσμῳ εἶναι. Το δ᾽ αυτο και επι τοῦ πανουργου, και επι τοῦ απιςτου, και παντος τοῦ ὁτιοῦν ἁμαρτανοντος, εςω σοι προχειρον. Ἁμα γαρ τῷ ὑπομνησθῆναι, ὁτι το γενος τῶν τοιουτων αδυνατον εςι μη ὑπαρχειν, ευμενεστερος εσῃ προς τους καθ᾽ ἑνα. Ευχρηςον δε κακεῖνο ευθυς εννοεῖν, τινα εδωκεν ἡ φυσις τῷ ανθρωπῳ αρετὴν προς τοῦτο το ἁμαρτημα. Εδωκε γαρ, ως αντιφαρμακον, προς μεν τον αγνωμονα την πρᾳοτητα· προς δε αλλον αλλην τινα δυναμιν. Ὁλως δε εξεςι σοι μεταδιδασκειν τον πεπλανημενον· πᾶς γας ὁ ἁμαρτανων αφαμαρτανει τοῦ προκειμενου, και πεπλανηται. Τι δε και (σοι; Ου) βεβλαψαι· εὑρησεις γαρ μηδενα τουτων, προς οὓς παροξυνῃ, πεποιηκοτα τι τοιοῦτον, εξ ὁυ ἡ διανοια σου χειρων εμελλε γενησεσθαι· το δε κακον σου και το

Vulgata. [1] λεγει, ὁτι inania, vilia, flocci, pili. ut supra, gravis, accuratus, constans auctor conscius fit sui.—[2] τοιαῦτα τινα. vox ista τ. scribæ pro panaceâ est quam pro cunctis eandem morbis e pulpito triviali venditat. Mihi pro παντα. λυπτικω pallio funebri est, quo, utique uno pro universis, quæ corpora, medicaster enecavit, quæ cadauera, libitinarius αγνωςα obuoluit. Nigrum certè Θ portendit ubicunque prætenditur.—[3] τοιουτων.—[4] καταφρυαττεσθαι, ὡς τι ποιοῦσιν.

βλαβερον ενταῦθα πασαν την ὑποςασιν εχει. Τι δη κακον η ξενον γεγονεν, ει ὁ απαιδευτος τα τοῦ απαιδευτου πρασσει; ὁρα, μη σεαυτῷ μᾶλλον εγκαλεῖν οφειλῃς, ὁτι ου προσεδοκησας τοῦτον τοῦτο ἁμαρτησεσθαι. Συ γαρ και αφορμας εκ τοῦ λογου εἶχες προς το ενθυμηθῆναι, ὁτι εικος εςι, και ὁμως επιλαθομενος θαυμαζεις, ει ἡμαρτηκε. Μαλιςα δε, ὁταν ὡς απιςῳ, η αχαριςῳ μεμφῃ, εις ἑαυτον επιςρεφου. Προδηλως γαρ σου το ἁμαρτημα· ειτε περι τοῦ τοιαυτην την διαθεσιν εχοντος επιςευσας, ὁτι την πιςιν φυλαξει· ειτε την χαριν διδους, μη καταληκτικῶς εδωκας· μηδε ὡςε εξ αυτῆς τῆς σῆς πραξεως ευθυς απειληφεναι παντα (σου)[5] καρπον. Τι γαρ πλεον θελεις εὖ ποιησας ανθρωπον; ουκ αρκεῖ σοι; Κατα φυσιν την σην τι επραξας· Τουτου μισθον ζητεις; ὡς ει ὁ οφθαλμος αμοιβην απῃτει, ὁτι βλεπει· η οἱ ποδες, ὁτι βαδιζουσιν. Ὡσπερ γαρ ταῦτα προς τοδε τι γεγονεν, ὁπερ, κατα την ιδιαν κατασκευην ενεργοῦντα, απεχει το ιδιον· οὑτω και ὁ ανθρωπος ευεργετικος πεφυκως, ὁποταν τι ευεργετικον, η αλλως εις τα μεσα συνεργητικον πραξῃ, πεποιηκε προς ὁ κατεσκευαςαι· και εχει το ἑαυτοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ι.

1. Εσῃ ποτε ἆρ' ὦ ψυχη, αγαθη, και ἁπλῆ, και μια, και γυμνη, φανερωτερα τοῦ περικειμενου σοι σωματος; γευσῃ ποτε ἆρα τῆς φιλητικῆς και ςερκτικῆς διαθεσεως; Εσῃ ποτε ἆρα πληρης, και ανενδεης, και ουδεν επιποθοῦσα, ουδε επιθυμοῦσα ουδενος; ουτε εμψυχου, ουτε αψυχου, προς ἡδονῶν απολαυσεις· ουδε χρονου, εν ᾧ επι μακροτερον· ουδε τοπου· (ουδ' η ὡρας η αερος ευκρασιας, η αγρων)[1] ευκαιριας, ουδε ανθρωπων ευαρμοςιας; αλλα αρκεσθησῃ τῇ παρουσῃ καταςασει, και ἡσθησῃ τοῖς παροῦσι (παθεσι),[2] και συμπεισεις σεαυτην, ὁτι παντα σοι (αριςα ἁπερ αρεςα)·[3] παντα σοι εὖ εχει, (επει)[4] παρα τῶν θεῶν

Vulgata. [1] η χωρας, η αερων.—[2] πᾶσι.—[3] παρεστι.—[4] και.—[5] τον.

παρεςι· και εὖ ἕξει,[a] ὁσα φιλον αυτοῖς, και ὁσα μελλουσι δωσειν επι σωτηρίᾳ τοῦ τελειου ζωου· τοῦ αγαθοῦ, και δικαιου, και καλοῦ, και γεννῶντος παντα και συνεχοντος, και περιεχοντος, και (παραλλασσοντος)[1] διαλυομενα, εις γενεσιν ἑτερων ὁμοιων; Εσῃ ποτε ἆρα τοιαυτη, οἱα θεοῖς τε και ανθρωποις οὑτω συμπολιτευεσθαι, ὡς μητε μεμφεσθαι τι αυτοῖς, μητε καταγινωσκεσθαι ὑπ᾽ αυτῶν;

2. Παρατηρει, τι σου ἡ φυσις επιζητεῖ, ὡς ὑπο φυσεως (φυτου)[2] διοικουμενου· εἶτα (εποικειου)[3] αυτο και προσιεσο· ει μη χεῖρον μελλει διατιθεσθαι σου ἡ ὡς ζωου φυσις. Ἑξῆς δε παρατηρητεον, τι επιζητεῖ σου ἡ ὡς ζωου φυσις. Και πᾶν τοῦτο παραληπτεον· ει μη χεῖρον μελλει διατιθεσθαι ἡ ὡς ζωου λογικοῦ (σου) φυσις. (Ειτα ες τοδε)[4] το λογικον (ευθυνε)[5] και το πολιτικον. Τουτοις δη κανοσι χρωμενος, μηδεν περιεργαζου.

3. Πᾶν το συμβαῖνον ητοι οὑτω συμβαινει, ὡς πεφυκας αυτο φερειν, η ὡς ου. Ει μεν οὖν συμβαινει σοι, ὡς πεφυκας φερειν, μη δυσχεραινε· αλλ᾽ ὡς πεφυκας, φερε. Ει δε, ὡς μη πεφυκας φερειν, μη δυσχεραινε· φθαρησεται γαρ σε (απαναλυσαν).[6] Μεμνησο μεντοι, ὁτι πεφυκας φερειν πᾶν, περι οὑ επι τῇ ὑποληψει εςι τῇ σῇ, φορητον και ανεκτον αυτο ποιῆσαι, κατα φαντασιαν τοῦ συμφερειν, η καθηκειν σεαυτῷ. (Τοῦτο ποιεῖν).

4. Ει μεν σφαλλεται, διδασκειν ευμενῶς, και το παρορωμενον δεἰκνυναι. Ει δε αδυνατεῖς, σεαυτον αιτιᾶσθαι· η μηδε σεαυτον.

5. Ὁ τι αν σοι συμβαινῃ, τοῦτο σοι εξ αιῶνος προκατεσκευαζετο· και ἡ επιπλοκη τῶν αιτιων συνεκλωθε την τε σην ὑποστασιν εξ αἰδιου, και την τουτου συμβασιν.

6. Ειτε ατομοι, (ειτα τι εμοι;)[7] ειτε φυσις· πρῶτον κεισθω, ὁτι μερος ειμι τοῦ ὁλου, ὑπο φυσεως διοικουμενου· επειτα, ὁτι εχω πως οικειως προς τα ὁμογενῆ μερη. Τουτων γαρ μεμνημενος, καθοτι μεν μερος ειμι, ουδενι

Vulgata. [1] περιλαμβανοντος.—[2] μονον.—[3] ποιει, sed φυτον non agit, passive tantum recipit. —[4] Εστι δε. —[5] ευθυς. —[6] απαναλῶσαν. Bella consolatio. Per ω in υ mutatum, levissimo, ut est lucis, tactu, scindit se nubes, et in æthera purgat apertum.—[7] Omittit; forsan ειτε οι μοι, quod eodem.—[a] ενδεξη.

δυσαρεϛησω τῶν εκ τοῦ ὁλου απονεμομενων· ουδεν γαρ βλαβερον τῷ μερει, ὁ τῷ ὁλῳ συμφερει. Ου γαρ εχει τι το ὁλον, ὁ μη συμφερει ἑαυτῷ· πασῶν μεν φυσεων κοινον εχουσῶν τοῦτο· τῆς δε τοῦ κοσμου προσειληφυιας το μηδε ὑπο τινος εξωθεν αιτιας αναγκαζεσθαι βλαβερον τι ἑαυτῇ γεννᾷν. Κατα μεν δη το μεμνῆσθαι, ὁτι μερος ειμι ὁλου τοῦ τοιουτου, εναρεϛησω παντι τῷ αποβαινοντι. Καθοσον δε εχω πως οικειως προς τα ὁμογενῆ μερη, ουδεν πραξω ακοινωνητον· μᾶλλον δε ϛοχασομαι τῶν ὁμογενῶν·· και προς το κοινῇ συμφερον πᾶσαν ὁρμην εμαυτοῦ αξω, και απο τουναντιου απαξω. Τουτων δε οὑτω περαινομενων, αναγκη τον βιον ευροεῖν· ὡς αν και πολιτου βιον ευρουν επινοησειας, προϊοντος δια πραξεων τοῖς πολιταις λυσιτελῶν· και ὁπερ αν ἡ πολις απονεμῃ, τοῦτο ασπαζομενου.

7. *Τοῖς μερεσι τοῦ ὁλου, ὁσα (εφημερα)*[1] *περιεχεται ὑπο τοῦ κοσμου, αναγκη φθειρεσθαι· λεγεσθω δε τοῦτο σημαντικῶς τοῦ αλλοιοῦσθαι· ει δε φυσει κακον τε και αναγκαῖον εϛι τοῦτο αυτοῖς, ουκ αν το ὁλον καλῶς διεξαγοιτο· τῶν μερῶν εις αλλοτριωσιν (τεινοντων),*[2] *και προς το φθειρεσθαι (δια φυσεως)*[3] *κατεσκευασμενων; Ποτερον γαρ επεχειρησεν ἡ φυσις αυτη τα ἑαυτῆς μερη κακοῦν, και (παραπτωτικα)*[4] *τῷ (καλω,)*[5] *και εξ αναγκης εμπτωτα εις το κακον ποιεῖν· η ελαθεν αυτην τοιαδε τινα γενομενα; αμφοτερα γαρ απιθανα. Ει δε τις, και αφεμενος τῆς (πτωσεως)*[6] *κατα το [πεφυκεναι (τοιαυτα)*[7] *εξηγοῖτο, και (ὥς),*[a] *γελοῖον, ἁμα μεν φαναι πεφυκεναι τα μερη τοῦ ὁλου μεταβαλλειν, ἁμα δε ὡς επι τινι τῶν παρα φυσιν συμβαινοντων θαυμαζειν, η δυσχεραινειν· αλλως τε και τῆς διαλυσεως εις ταῦτα γινομενης, εξ ὧν ἑκαϛον συνιϛαται. Ητοι γαρ σκεδασμος ϛοιχειων, εξ ὧν συνεκριθη· η τροπη. τοῦ μεν ϛερεμνιου εις το γεῶδες, τοῦ δε πνευματικοῦ εις το αερῶδες· ὡϛε (καταλλακτα)*[8] *αναληφθῆναι εις τον τοῦ*

Vulgata. [1] *φημι.* —[2] *οντων.*—[3] *διαφορως.*— [4] *περιπτωτικα.* —[5] *κακῷ* forsan *αγαθω.* — [6] *φυσεως.* Sed *πτωσις* hic *φυσει*, prout incidens seu contingens præordinato, opponitur. — [7] *ταυτα.* Ista, pejus quam illi, qui infra, *Θηριομαχοι*, bestiali scribâ dilaniata, quippe, a logicis in *αλογα*, ita resano.— [8] *και ταῖτα.*

[a] *Τω ὡς* accentum ac comma addidi; diversus inde aptiorque sensus.

ὁλου λογον, ειτε κατα περιοδον εκπυρουμενου, ειτε αΐδιοις αμοιβαῖς ανανεουμενου. Και το ςερεμνιον δη, και το πνευματικον, μη φανταζου το απο τῆς γενεσεως. Πᾶν γαρ τοῦτο εχθες και τριτην ἡμεραν εκ τῶν σιτιων και τοῦ ἑλκομενου αερος την επιῤῥοην ελαβεν. Τοῦτο οὖν, ὁ ελαβε, μεταβαλλει, ουχ ὁ ἡ μητηρ ετεκεν. Ὑποθου δ', ὁτι (εκ κοινου)[1] σε (δια βιαν)[2] προσπλεκει τῷ ιδιως ποιῷ· ουδεν (δεινον, ουδ' εναντιον)[3] οἶμαι προς το (νοὺν)[4] λεγομενον.

8. 'Ονοματα θεμενος σαυτῷ ταῦτα· αγαθος, αιδημων, αληθης, εμφρων, συμφρων, ὑπερφρων· προσεχε, μηποτε μετονομαζῃ· καν απολλυῃς ταῦτα τα ονοματα, (μετα τηρησεως)[5] επανιε επ' αυτα. Μεμνησο δε, ὁτι το μεν εμφρον εβουλετο σοι σημαινειν την εφ' ἑκαςα διαληπτικην επιςασιν, και το απαρενθυμητον· το δε συμφρον, την ἑκουσιον αποδεξιν τῶν ὑπο τῆς κοινῆς φυσεως απονεμομενων· το δε ὑπερφρον, την ὑπερτασιν τοῦ φρονοῦντος μοριον ὑπερ λειαν η τραχεῖαν κινησιν τῆς σαρκος, και το δοξαριον, και τον θανατον, και ὁσα (απροαιρετα).[9] Εαν οὖν διατηρῇς σεαυτον εν τουτοις τοῖς ονομασι, μη γλιχομενος τοῦ ὑπ' αλλων κατα ταῦτα ονομαζεσθαι, εσῃ ἑτερος, και εις βιον εισελευσῃ ἑτερον. [b]Το γαρ ετι τοιοῦτον εἶναι, οἷος μεχρι νῦν γεγονας, και εν βιῳ τοιουτῳ σπαρασσεσθαι και μολυνεσθαι, λιαν εςιν αναισθητον και φιλοψυχον· και ὁμοιον τοῖς ἡμιβρωτοις θηριομαχοις, οἱτινες, μεςοι τραυματων και λυθρου, [6](προ)καλοῦσιν ὁμως εις την αυριον φυλαχθῆναι· παραβληθησομενοι τοιοῦτοι τοῖς αυτοῖς ονυξι και δηγμασιν. Εμβιβασον οὖν σαυτον εις τα (λογικα)[7] ταῦτα ονοματα. Καν μεν επ' αυτῶν μενειν δυνῃ, μενε· ὡσπερ εις Μακαρων τινας νησους μετῳκισμενος· εαν δε αισθῃ, ὁτι εκπιπτεις, και ου περικρατεῖς, απιθι θαῤῥῶν εις γωνιαν τινα, ὁπου κρατησεις· η και παντα-πασιν εξιθι τοῦ βιου· μη οργιζομενος, αλλα ἁπλῶς, και ελευθερως, και αιδημονως; ἑν γε τοῦτο μονον πραξας (εν) εν τῷ βιῳ, το οὑτως εξελθεῖν. Προς μεντοι το μεμνῆσθαι (τωνδε)[8] ονοματων μεγαλως συλληψεται σοι, το μεμνῆσθαι θεῶν· και ὁτιπερ ου κολακευεσθαι οὗτοι θελουσιν, αλλα

Vulgata. [1] εκεινῳ. — [2] λιαν. — [3] οντι. — [4] νῦν. — [5] ταχεως. — [6] παρα. — [7] ολιγα. — [8] τῶν.

[a] Forsan ὑπερςασιν. — [b] Το γαρ, ut relat. postulat antecedens suum, τηρει οὖν, vel εθισον οὖν. — [9] τοιαῦτα.

εξομοιοῦσθαι ἑαυτοῖς τα λογικα παντα· και (αει) εἶναι την μεν συκῆν τα συκῆς ποιοῦσαν, τον δε κυνα τα κυνος, την δε μελισσαν τα μελισσης, τον δε ανθρωπον τα ανθρωπου.

9. (Λιμος,) πολεμος, πτοια, ναρκα, δουλεια (ες τα) καθ' ἡμεραν· (απαλειψει ταυτα)[1] σου τα ἱερα εκεῖνα δογματα ἁ, (μετα το δοκιμασαι,) ὁπως ὁ αφυσιολογητος φανταζη και παραπεμπεις. Δεῖ δε πᾶν οὑτω βλεπειν και πρασσειν, ὡςε και το περιςατικον ἁμα συντελεῖσθαι, και αμα το θεωρητικον ενεργεῖσθαι, και το εκ τῆς περι ἑκαςων επιςημης (αυθεντες)[3] σωζεσθαι, (ιδιασθεν)[4] ουχι (εκρεφομενον).[5] Ποτε γαρ αλλοτριης ἁπλοτητος απολαυσεις; ποτε δε σεμνοτητος; ποτε δε τῆς εφ' ἑκαςον γνωρισεως; τι δη εςι κατ' ουσιαν, και τινα χωραν εχει εν τῷ κοσμῳ, και επι ποσον πεφυκεν ὑφιςασθαι, και εκ τινων συγκεκριται, και τισι δυναται ὑπαρχειν, και τινες δυνανται αυτο διδοναι τε και αφαιρεῖσθαι;

10. Αραχνιον μυῖαν θηρασαν μεγα φρονεῖ· αλλος δε λαγιδιον, αλλος δε ὑποχῇ αφυην, αλλος δε συιδια, αλλος δε αρκτους, αλλος Σαρματας. (Σεαυτου)[6] γαρ ου (λελησθαι).[7]

11. [a](Εᾶν)[8] τα δογματα· (εξεταζε ες ἁ ζης·)[9] Πῶς εις αλληλα παντα μεταβαλλει· θεωρητικην μεθοδον κτῆσαι· και διηνεκῶς προσεχε, και συγγυμνασθητι περι (τον ὁλου κατα)[10] μερος. Ουδεν γαρ οὑτω μεγαλοφροσυνης ποιητικον. Εξεδυσατο (ὁ λογος) το σῶμα, και εννοησας, ὁτι ὁσον ουδεπω παντα ταῦτα καταλιπεῖν απιοντα εξ ανθρωπων δεησει, ανῆκεν ὁλον ἑαυτον, δικαιοσυνῃ μεν εις τα ὑφ' ἑαυτοῦ ενεργουμενα, εν δε τοῖς αλλοις συμβαινουσι, τῇ τῶν ὁλων φυσει. Τι δ' ερεῖ τις, η ὑποληψεται περι αυτοῦ, η πραξει κατ' αυτοῦ, ουδ' εις νοῦν βαλλεται· δυο τουτοις αρκουμενος (τοῖς επ' αυτοῦ,)[11] δικαιοπραγεῖν το νῦν πρασσομενον, και φιλεῖν το νῦν απονεμομενον ἑαυτῷ·

Vulgata. [1] απαλειψεται σου.—[2] ὁποσα αφυσιολογητος.—[3] αυθαδες.—[4] λανθανον.—[5] κρυπτομενον. fors. λαγχανον ουχι κλεπτομενον. Ista ab' Epicteto. s. 46, επει και τα προβατα, ου των χορτον εξεμεσαντα επιδεικνυει ποσον εφαγε αλλ εσω πεψαντα, εριον φερει και γαλα.—[6] Οὗτοι. inepta ac inania. Hæc ad se M. Ant. qui Sarmatas debellavit.—[7] λησται.—[8] εαν.—[9] εξεταζης.—[10] τοῦτο το.—[11] αυτος. Stoicum ac concinnum pro stupidè præpostero.—[a] malim Εᾶν τ' αλογα. τα δ. εξ. ες ἁ.

ασχολιας δε πασας και (κενοσπουδιας)[1] αφῆκε· και ουδεν αλλο βουλεται, η ευθεῖαν περαινειν δια τοῦ νομου, και ευθεῖαν περαινοντι ἑπεσθαι τῷ θεῷ.

12. Τις ὑπονοιας χρεια, παρον σκοπεῖν, τι δεῖ πραχθῆναι; καν μεν συνορᾷς, ευμενῶς, αμεταςρεπτι ταυτῃ χωρεῖν· εαν δε μη συνορᾷς, επεχειν· και συμβουλοις τοῖς αριστοις χρῆσθαι· εαν δε ἑτερα τινα προς ταῦτα αντιβαινῃ, προϊεναι κατα τας παρουσας αφορμας λελογισμενως, εχομενον τοῦ φαινομενου δικαιου. Αριστον γαρ (παρεικοτα τα τυχοντα τυγχανειν)[2] τουτου· επει τοι ἡ γε αποπτωσις απο τουτου εςιν. Σχολαῖον τι και ἁμα ευκινητον (ενιςησι)[3] και φαιδρον ἁμα και συνεστηκος, ὁ τῷ λογῳ κατα πᾶν ἑπομενος.

13. Πυνθανεσθαι ἑαυτοῦ, ευθυς εξ ὑπνου γινομενον, μητι διοισει σοι, εαν ὑπο αλλου (ψεγηται)[4] τα (σα) δικαια και καλῶς εχοντα; ου διοισει. Μητι επιλελησαι, ὁτι αὗτοι οἱ εν τοῖς παρ' αλλων επαινοις και ψογοις φρυαττομενοι, τοιοῦτοι μεν επι τῆς κλινης εισι, τοιοῦτοι δε επι τῆς τραπεζης· οἷα δε ποιοῦσιν, οἷα δε φευγουσιν, οἷα δε διωκουσιν, οἷα δε κλεπτουσιν, οἷα δε ἁρπαζουσιν· ου χερσι και ποσιν, αλλα τῷ τιμιωτατῳ ἑαυτῶν μερει· ᾧ γινεται, ὁταν εθελῃ, πιςις, αιδως, αληθεια, νομος, αγαθος δαιμων;

14. Τῇ παντα διδουσῃ και απολαμβανουσῃ φυσει ὁ πεπαιδευμενος και αιδημων λεγει· Δος, ὁ θελεις, απολαβε, ὁ θελεις. Λεγει δε τοῦτο ου καταθρασυνομενος, αλλα πειθαρχῶν μενουν και ευνοῶν αυτῇ.

15. Ολιγον εςι το ὑπολειπομενον τοῦτο. (Σηκον)[5] ὡς εν ορει. Ουδεν γαρ διαφερει, εκεῖ, η ὡδε· εαν τις πανταχοῦ, ὡς εν πολει, τῷ κοσμῳ. Ιδετωσαν, ἱστορησατωσαν οἱ ανθρωποι ανθρωπον αληθινον κατα φυσιν ζῶντα. Ει μη φερουσιν, αποκτεινατωσαν· Κρεῖττον γαρ, η οὑτω ζῆν.

16· (Μη καθολως)[6] περι τοῦ, οἷον τινα (δει) εἶναι τον αγαθον ανδρα, διαλεγεσθαι· αλλα εἶναι τοιοῦτον.

Vulgata.—[1] σπουδας.—[2] κατατυγχανειν. Ex iisdem elementis recta pro depravatâ ratio; ad hanc normam, ut Physicus, ita criticus, λογος, κοσμον suum ordinet; sin malis, κατα παντα.—[3] εστι.—[4] γενηται. Deliri est delira proponere. Itaque ego ψεγ, quod et propè, et spero, probè.—[5] Ζῆσον.—[7] Μηκε θ' ὁλως. cf. Epictetum, 51.

17. (*Τα*) *Τοῦ ὁλου αιῶνος, καί τῆς ὁλης ουσιας* (*συνεχη ὡς φαντασαι*·)[1] *και ὁτι παντα τα κατα μερος, ὡς μεν προς ουσιαν, κεγχραμις· ὡς δε προς χρονον, τρυπανου περιςροφη. Εις ἑκαςον τῶν ὑποκειμενων εφιςαντα, επινοεῖν αυτο ηδη διαλυομενον, και εν μεταβολῇ, και οἱον σηψει, η σκεδασει γινομενον·* (*ἡ καθ' εν τι εσκευαςο, ὡσπερ πεφυκεν,*)[2] *θνησκειν. Οἶοι* (*ὁι συνεθιζοντες*·)[3] *εσθιοντες, καθευδοντες, οχευοντες, αποπατοῦντες, τα αλλα. Εἶτα ὁιοι* (*ανδρογυναιουμενοι*),[4] *και γαυρουμενοι, η χαλεπαινοντες, και εξ ὑπεροχῆς επιπληττοντες. Προ ολιγου δε και εδουλευον ποσοις, και δι' οἱα· και μετ' ολιγον εν* (*τελευταιοις*)[5] *εσονται.*

18. *Συμφερει ἑκαςῳ, ὁ φερει ἑκαςῳ ἡ τῶν ὁλων φυσις. Και τοτε συμφερει, ὁτε εκεινη φερει. Ερᾷ μεν ομβρου γαῖα·* (*Πυρος δ' ὁ*)[6] *σεμνος αιθηρ· ερᾷ δε ὁ κοσμος ποιῆσαι, ὁ αν μελλῃ γινεσθαι. Λεγω οὖν τῷ κοσμῳ, ὁ τι* (*ποιεις*) *σοι συνερῶ. Μητι δ' οὑτω κακεῖνο* (*νομιζεται, και*)[7] *λεγεται, ὁτι Φιλεῖ τοῦτο γινεσθαι;*

19. *Ητοι ενταῦθα ζῇς, και ηδη ειθικας· η εξω ὑπαγεις, και τοῦτο* (*ἡ θελεις*·)[8] *η αποθνησκεις, και απελειτουργησας. Παρα δε ταῦτα ουδεν. Ουκοῦν ευθυμει.*

20. *Εναργες εςω* (*αει εννουντι,*) *ὁτι* (*ἡ πολις*) *τοιοῦτο* (*ενοικειν, ὁιον*)[9] *ὁ αγρος εςι· και πῶς παντα εςι ταυτα ενθαδε τοῖς εν ακρῳ τῷ ορει, η επι τοῦ αιγιαλοῦ· η ὁπου θελεις. Αντικρυς γαρ εὑρησεις τα τοῦ Πλατωνος· σηκον εν ορει, φησι, περιβαλλομενος·* (*κ' ει*)[10] *βαλλειν βληματα,*[a] (*Ταυτι εςω*)· *Τι εςι μοι το ἡγεμονικον μου; και ποῖον τι εγω* (*αυτω; Τι*)[11] *ποιῶ νῦν; και προς τι ποτε αυτῷ νῦν χρῶμαι; μητι κενον νοῦ εςι; μητι απολυτον και απεσ-*

Vulgata. [1] *συνεχῶς φαντασια*, sincera pro cassis.—[2] *η καθοτι ἑκαστον πεφυκεν, ὡσπερ.*—[3] *εισιν.*—[4] *ανδρονομουμενοι.* —[5] *τοιουτοις.*—[6] *ερᾷ δε.*—[7] *γινεται και λεγ.*—[8] *η θελες.*—[9] *εκεῖνο.* [10] *και.*—[11] *αυτο.* *Ηγεμονικον* (quod notatum velim, ut non cuivis obvium)—will—quod Romani nullo proprio nomine notârunt. Et tamen eo prævalebant; an quia illis ita erat usitatum, ut neque animadverterent neque designarent; quod et apud Græcos in voce ineptum Cicero notat.

[a] Mera rudera—quæ commentatores, *νηπιοι αυτως*, per vices multiplices vexant. Ego, quo constet statua, ita reconstituo—*παραβαλλομενος· ου μεν ὡς κυβω βαλλων, αλλ' ως βληματα τοιαυτι*, aleæ enim proprium *παραβαλλ.*

πασμενον κοινωνιας; μητι προςετηκος, και ανακεκραμενον τῷ σαρκιδιῳ, ωςε τουτῳ συντρεπεσθαι;

21. Ὁ τον κυριον φευγων, δραπετης· κυριος δε ὁ νομος· (ουκοῦν)[1] ὁ παρανομῶν δραπετης. Ἁμα και ὁ λυπουμενος, η οργιζομενος, η φοβουμενος, ὁ βουλεται γεγονεναι, η γινεσθαι, η (γενησεσθαι)[2] τῶν ὑπο τοῦ τα παντα διοικοῦντος τεταγμενων· ὁς εςι νομος· νεμων, ὁσα ἑκαςῳ επιβαλλει. Ὁ αρα φοβουμενος, η λυπουμενος, η οργιζομενος, δραπετης.

22. Σπερμα ες μητραν αφεις (τις) απεχωρησε· και λοιπον αλλη αιτια παραλαβοῦσα εργαζεται, και αποτελεῖ βρεφος· εξ οἱου οἱον; παλιν τροφην δια φαρυγγος αφῆκε, και λοιπον αλλη αιτια παραλαβοῦσα, αισθησιν, και ὁρμην, και το ὁλον, ζωην, και ῥωμην, και αλλα, ὁσα και οἱα, ποιεῖ. Ταῦτα οὖν τα εν τοιαυτῃ εγκαλυψει γινομενα θεωρεῖν· και την δυναμιν (αυτων νοεραν,)[3] ὡς και την βριθουσαν, και την ανωφερῆ, ὁρῶμεν· ουχι τοῖς οφθαλμοῖς, αλλ' ουχ ἡττον εναργῶς.

23. Συνεχῶς επινοεῖν, πῶς παντα τοιαῦτα, ὁποῖα νῦν γινεται, και προσθεν εγινετο, και [4](επ' αιωνιον)[a] γενησομενα. Και ὁλα δραματα, και σκηνας ὁμοειδεῖς, ὁσα εκ πειρας τῆς σῆς, η τῆς πρεσβυτερας ἱστοριας εγνως, προ ομματων τιθεσθαι· οἱον αυλην ὁλην Ἁδριανοῦ, και αυλην ὁλην Αντωνινου, και αυλην ὁλην Φιλιππου, Αλεξανδρου, Κροισου· παντα γαρ εκεῖνα τοιαῦτα ἦν, μονον δι' ἑτερων.

24. Φανταζου παντα τον εφ' ᾡτινιοῦν λυπουμενον, η δυσαρεςοῦντα, ὁμοιον τῷ θυομενῳ χοιριδιῳ και απολακτιζοντι και κεκραγοτι· ὁμοιον και ὁ οιμωζων επι τοῦ κλινιδιου (δεομενος· ὀν ιδιωτης μεν ων, ὁ Μαριος, ὁμως ἑζομενος σιωπῃ, απενευσεν την ενδεσιν ες εντομην μελεων·)[5]

---

[a] F. οπισθεν—vel juncta οπ· επ' αιων.

Vul. [1] και.—[2] γενεσθαι.—[3] ὀντως ὁρᾶν.—[4] επινοεῖν.—[5] μονος σιωπῇ την ενδεσιν ἡμῶν. Qui ejulat non silet. μονος irrepsit præ μονῳ sequenti: vereor, ne ita incidendo ac excidendo auctarem concidisse arguar. Scribam fateor, quippe quem cultro νηλεεῖ purgandum damno. Ea vox μονος=Μαριος, ut scintilla residua, " cinerem ac sopitos suscitat ignés." Nota Marii ista virilis αναλγησια; sed elementa hæc, a me in seriem suam

και[a] ότι μονῳ τῷ λογικῷ ζωῳ δεδοται, το ἑκουσιως ἑπεσθαι τοῖς γινομενοις· το δε ἑπεσθαι ψιλον, πᾶσιν αναγκαῖον.

25. Κατα μερος, εφ᾽ ἑκαςον, ὧν ποιεῖς, εφιςανων, επερωτα σεαυτον, ει ὁ θανατος δεινον δια το τουτου ςερεσθαι.

26. Ὁταν προσκοπτῃς επι τινος ἁμαρτιᾳ, ευθυς μεταβας, επιλογιζου, τι παρομοιον ἁμαρτανεις· οἷον, αργυριον αγαθον εἶναι κρινων, ἡδονην, δοξαριον, και κατ᾽ εἶδος. (Ουτω)[1] γαρ (επι αλλων,)[2] ταχεως επιληση τῆς οργῆς· συμπιπτοντος τοῦ, ότι (ὁ τις) βιαζεται· τι γαρ ποιησει; Η, ει δυνασαι, αφελε αυτοῦ το βιαζομενον.

27. Σατυρωνα ιδων, Σωκρατικον φανταζου, η Ευτυχην, η Ὑμενα· και Ευφρατην ιδων, Ευτυχιωνα, η Σιλουανον φανταζου· και Αλκιφρονα, Τροπαιοφορον· και Ξενοφῶντα ιδων, Κριτωνα η Σευῆρον· και εις ἑαυτον απιδων, τῶν Καισαρων τινα φανταζου· και εφ᾽ ἑκαςον το αναλογον. Εἶτα συμπροσπιπτετω σοι· ποῦ οὖν εκεῖνοι; ουδαμοῦ, η όπουδη. Οὑτω γαρ (συνεχων)[3] θεασῃ τα ανθρωπινα, καπνον, και το μηδεν· μαλιςα εαν συμμνημονευσῃς, ότι το ἁπαξ μεταβαλον ουκετι εςαι εν τῷ απειρῳ χρονῳ. (Μονος). Συ οὖν (εν εκτενεῖ;)[4] τι δ᾽ ουκ αρκεῖ σοι το βραχυ τοῦτο κοσμιως διαπερᾶσαι; Οἵαν ὑλην και ὑποθεσιν φευγεις; τι γαρ εςι παντα ταῦτα αλλο, πλην γυμνασματα λογου, ἑωρακοτος ακριβῶς και φυσιολογως τα εν τῷ βιῳ; (Διαμενε)[5] οὖν, μεχρι εξοικειωσῃς σαυτῷ και ταῦτα· ὡς ὁ ερρωμενος ςομαχος παντα εξοικειοῖ· ὡς το λαμπρον πῦρ, ὁ τι αν (ανω)βαλῃς, φλογα εξ αυτοῦ και αυγην ποιεῖ.

28. Μηδενι εξεςω ειπεῖν αληθευοντι περι σοῦ, ότι ουχ ἁπλοῦς, η ότι ουκ αγαθος· αλλα ψευδεσθω, ὁςις τουτων τι περι σοῦ ὑποληψεται· πᾶν δε τοῦτο επι σοι. Τις γαρ

---

luculento reproducta, corripuit Scriba in nodum pravissimè obstinatum; sicut fur ille quem Romeo in Shaksp. sibi amatori assimilat—quippe præ ασχολια precipiti, ut Scriba hic verba, sic fur spolia, et amator "oscula, congessit properata sine ordine raptim." Luce clarior emendatio.

Vulgata. [1] Τουτῳ.—[2] επιβαλλων.—[3] συνεχῶς.—[4] εν τινι.—[5] Μενε.

[a] cf. Epicteti 52. Αγου δε μ ὠ Ζευ.

ὁ κωλυσων αγαθον εἶναι σε και ἁπλοῦν; συ μονον κρῖνον[a] μηκετι ζῆν, ει μη τοιοῦτος εσῃ. Ουδε γαρ[b] αἱρεῖ λογος μη τοιοῦτον οντα.

29. Τι εςι το επι ταυτης τῆς ὑλης δυναμενον κατα το υγιεςατον πραχθῆναι, η ῥηθῆναι; ὁ τι γαρ αν τοῦτο ῇ, εξεςιν αυτο πρᾶξαι, η ειπεῖν· και μη προφασιζου, ὡς κωλυομενος. Ου προτερον παυσῃ ςενων, πριν η τοῦτο μαθῃς, ὁτι, οἷον εςι τοῖς ἡδυπαθοῦσιν ἡ τρυφη, τοιοῦτο σοι το επι τῆς ὑποβαλλομενης και (αντι) πιπτουσης ὑλης ποιεῖν τα οικεῖα τῇ τοῦ ανθρωπου κατασκευῇ· απολαυσιν γαρ δεῖ ὑπολαμβανειν πᾶν, ὁ εξεςι κατα την ιδιαν φυσιν ενεργεῖν. Πανταχοῦ δε εξεςι. Τῷ μεν οὖν κυλινδρῳ ου πανταχοῦ διδοται φερεσθαι την ιδιαν κινησιν· ουδε τῷ ὑδατι, ουδε πυρι, ουδε τοῖς αλλοις, ὁσα ὑπο φυσεως, η ψυχῆς αλογου, διοικεῖται· τα γαρ διειργοντα και ενιςαμενα πολλα. Νοῦς δε και λογος δια παντος τοῦ αντιπιπτοντος οὑτω πορευεσθαι δυναται, ὡς (πεποιθε,)[1] και ὡς θελει. Ταυτην την ῥαςωνην προ ομματων τιθεμενος, καθ' ἡν ενεχθησεται ὁ λογος δια παντων· ὡς πῦρ ανω, ὡς λιθος κατω, ὡς κυλινδρος κατα πρανοῦς· μηκετι μηδεν επιζητει. Τα γαρ λοιπα εγκομματα ητοι τοῦ σωματικοῦ εςι τοῦ (ου νοερου),[2] η χωρις ὑποληψεως, και τῆς αυτοῦ τοῦ λογου ενδοσεως, ου θραυει, ουδε ποιεῖ κακον ουδοτιοῦν· επει τοι και ὁ πασχων (αυτα) κακος αν ευθυς εγινετο. Επι γοῦν τῶν αλλων κατασκευασματων παντων, ὁ τι αν κακον τινι αυτῶν συμβῇ, παρα τοῦτο χεῖρον γινεται αυτο το πασχον· ενταῦθα δε, ει δεῖ ειπεῖν, και κρειττων γινεται ὁ ανθρωπος, και επαινετωτερος, ορθῶς χρωμενος τοῖς προσπιπτουσιν. Ὁλως δε μεμνησο, ὁτι (τα εν φυσει ὁια εν πολει)·[3] πολιτην ουδεν βλαπτει, ὁ πολιν ου βλαπτει· ουδε πολιν βλαπτει, ὁ νομον ου βλαπτει· τουτων δε τῶν καλουμενων

Vulgata. [1] πεφυκε. sed id αλογων.—[2] νεκροῦ.—[3] τον φυσει. Ita saxosus scriba, prout Symplegades, comprimit ac collidit verba vitalia. Ego Evolvo. Nec objiciat quis mihi facetum illud Martini in "Tale of a tub." Is dogmata sua in S. S. inveniri affirmat. "Ubinam?" Passim. Si non seriatim, verbatim; si non verbatim, literatim." Alia in his Critices ratio. Nihil ingero. Phrasin tantum, ut volumen, explico.

[a] Melius προνοου.—[b] fors. αινεῖ—sancit.

ακληρηματων ουδεν βλαπτει νομον. Ὁ τοινυν νομον ου βλαπτει, ουτε πολιν, ουτε πολιτην.

30. Τῷ δεδηγμενῳ ὑπο τῶν (ηλιθιων)[1] δογματων αρκεῖ και το βραχυτατον, και εν μεσῳ κειμενον, εις ὑπομνησιν αλυπιας και αφοβιας. Οἷον·

Φυλλα τα μεν τ' ανεμος χαμαδις χεει . . . .
Ὡς ανδρῶν γενεη.

Φυλλαρια δε και τα τεκνια σου· φυλλαρια δε και ταῦτα τα επιβοῶντα (εξιοντι επι ϛοας)[2] και επευφημοῦντα· η εκ τῶν (εσωτατων εναντιον)[3] καταρωμενα· η ἡσυχῇ ψεγοντα και χλευαζοντα· φυλλαρια δε ὁμοιως και τα διαδεξομενα την ὑϛεροφημιαν. Παντα γαρ ταῦτα εαρος επιγινεται ὡρῃ· εἶτα ανεμος καταβεβληκεν· επειθ' ὑλη ἑτερα αντι τουτων φυει. Το δε ολιγοχρονιον κοινον πασιν· αλλα συ παντα, ὡς αιωνια εσομενα, φευγεις και διωκεις. Μικρον, και καταμυσεις· τον δε εξενεγκοντα σε ηδη αλλος θρηνησει.

31. Τον ὑγιαινοντα οφθαλμον παντα ὁρᾶν δεῖ τα ὁρατα· και μη λεγειν, Τα χλωρα θελω· τοῦτο γαρ οφθαλμιῶντος εϛι. Και την ὑγιαινουσαν ακοην, και οσφρησιν, εις παντα δεῖ τα ακουϛα και οσφραντα ἑτοιμην εἶναι. Και τον ὑγιαινοντα ϛομαχον προς παντα τα τροφιμα ὁμοιως εχειν· ὡς μυλην προς παντα, ὁσα αλησουσα κατεσκευαϛαι. Και τοινυν την ὑγιαινουσαν διανοιαν προς παντα δεῖ τα συμβαινοντα ἑτοιμην εἶναι· ἡ δε λεγουσα, Τα τεκνια σωζεσθω· και παντες, ὁ τι αν πραξω, επαινειτωσαν· οφθαλμος εϛι, τα χλωρα ζητῶν· η οδοντες τα ἁπαλα.

32. Ουδεις εϛιν οὑτως ευποτμος, ᾧ αποθνησκοντι ου παραϛησονται τινες, ασπαζομενοι το συμβαῖνον (ουκ ακοντες).[4] Σπουδαῖος και σοφος ἦν· μη το πανυϛατον εϛαι τις, ὁ καθ' αὑτον λεγων· Αναπνευσω μεν ποτε απο τουτου παιδαγωγοῦ. Χαλεπος μεν ουδενι ἡμῶν ἦν, αλλα ῃσθανομην, ὁτι ἡσυχῇ καταγινωσκη ἡμῶν. Ταῦτα μεν οὖν επι τοῦ σπουδαιου. Εφ' ἡμῶν δε ποσα αλλα εϛι, δι' ἁ πολυς ὁ απαλλακτιῶν ἡμῶν; τουτο οὖν (ει) εννοησεις

Vulgata. [1] αληθῶν. —[2] αξιοπιστως.—[3] εναντιων. —[4] κακον, melius αγαθον. Stoicis mors neutiquam malum.

αποθνησκων, ευκολωτερον εξελευση, λογιζομενος· εκ τοιουτου βιου απερχομαι, εν ῳ αυτοι οἱ κοινωνοι, ὑπερ ὡν τοσαυτα ηγωνισαμην, ηυξαμην, εφροντισα, αυτοι εκεινοι εθελουσι με ὑπαγειν· αλλην τινα τυχον εκ τουτου ῥαςωνην ελπιζοντες. Τι αν ουν τις αντεχοιτο της ενταυθα μακροτερας διατριβης; Μη μεντοι δια τουτο ελαττον ευμενης αυτοις απιθι· αλλα το ιδιον εθος διασωζων· φιλος, και ευνους, και ἱλεως· και μη παλιν ὡς αποσπωμενος· αλλ', ὡσπερ επι του ευθανατουντος, ευκολως το ψυχαριον απο του σωματος εξειλειται, τοιαυτην και την απο τουτων αποχωρησιν δει γενεσθαι· και γαρ τουτοις ἡ φυσις σε συνηψε, και συνεκρινεν. Αλλα νυν διαλυει; (ευ εχει') διαλυομαι· ὡς απο οικειων μεν· ου μην ανθελκομενος, αλλ' αβιαςως· ἑν γαρ και τουτο των κατα φυσιν.

33. *Εθισον επι παντος, ὡς οἱον τε, του πρασσομενου ὑπο τινος, επιζητειν κατα σαυτον· Ουτος τουτο επι τι αναφερει; Αρχον δε απο σαυτου, και σαυτον πρωτον εξεταζε. Μεμνησο, ὁτι το νευροσπαςουν εςιν εκεινο, το ενδον εγκεκρυμμενον· εκεινο ῥητορεια, εκεινο ζωη, εκεινο, ει δει ειπειν, ανθρωπος. Μηδεποτε (συμπαρυφαντα)*[1] *φανταζου το περικειμενον αγγειωδες, και τα οργανια ταυτα τα περιπεπλασμενα. Ὁμοια γαρ εςι σκεπαρνῳ· μονον διαφεροντα, καθοτι προσφυη εςιν. Επει τοι ου μαλλον τι τουτων οφελος εςι των μοριων, χωρις της κινουσης και ισχουσης αυτα αιτιας, η της κερκιδος τῃ ὑφαντρια, και του καλαμου τῳ γραφοντι, και του μαςιγιου τῳ ἡνιοχῳ.*

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ.

1. *Τα ιδια της λογικης ψυχης· ἑαυτην (ὁρμα,)*[2] *ἑαυτην διαρθροι, ἑαυτην, ὁποιαν αν βουληται, ποιει· τον καρπον,*

Vulgata.—[1] *συμπερι*—[2] *ὁρᾳ*. Quæ, quando, ubinam? Mea adhuc mihi "Virgo est invisa viro;" *ὁρμα* præstat id quod Platoni ac Cic. proprium est ac principium animæ, se movere.

όν φερει, αυτη καρπουται — τους γαρ τῶν φυτῶν καρπους, και το αναλογον επι τῶν ζωων, αλλοι καρπουνται — τοῦ ιδιου τελους τυγχανει, όπου αν το τοῦ βιου περας επιςῆ. Ουχ, ώσπερ επι ορχησεως και ὑποκρισεως, και τῶν τοιουτων, ατελης γινεται ἡ όλη πρᾶξις, εαν τι εγκοψῃ· αλλ' επι παντος μερους, και όπου αν καταληφθῇ, πλῆρες και απροσδεες ἑαυτῇ το προτεθεν ποιεῖ· ώςε ειπεῖν, Εγω απεχω τα εμα. Ετι δε περιερχεται τον όλον κοσμον, και το περι αυτον κενον, και το σχῆμα αυτοῦ· και εις την απειριαν τοῦ αιῶνος εκτεινεται, και την περιοδικην παλιγγενεσιαν τῶν όλων εμπεριλαμβανει, και περινοεῖ· και θεωρεῖ, ότι ουδεν νεωτερον οψονται οἱ μεθ' ἡμᾶς, ουδε περιττοτερον εἶδον οἱ προ ἡμῶν· αλλα τροπον τινα ὁ τεσσαρακοντουτης, εαν νοῦν ὁποσονοῦν εχῃ, παντα τα γεγονοτα και τα εσομενα ἑωρακε κατα το ὁμοειδες. Ιδιον δε λογικης ψυχῆς, και το φιλεῖν τους πλησιον· και (ἡ) αληθεια, και αιδως, και το μηδεν ἑαυτῆς προτιμᾷν· όπερ ιδιον και νομου. Ούτως αρ' ουδεν διηνεγκε λογος (ηθους,)[1] και λογος δικαιοσυνης.

2. Ωδῆς επιτερποῦς, και ορχησεως και παγκρατιου καταφρονησεις, εαν την μεν εμμελῆ φωνην καταμερισης εις ἑκαςον τῶν φθογγων, και καθ' ἑνα πυθῃ σεαυτοῦ, ει τουτου ἡττων εἶ· διατραπησῃ γαρ· επι δε ορχησεως το αναλογον καθ' ἑκαςην κινησιν, η σχεσιν· το δ' αυτο και επι τοῦ παγκρατιου. Ὁλως οὖν, (των) χωρις αρετῆς και τῶν (απροαιρετων)[2] μεμνησο επι τα κατα μερος (προσεχειν,)[3] και τῇ διαιρεσει αυτῶν εις καταφρονησιν ιεναι· το δ' αυτο και επι τον βιον όλον μεταφερε.

3. Οἱα εςιν ἡ ψυχη ἡ ἑτοιμος, εαν ηδη απολυθῆναι δεῃ τοῦ σωματος· και ητοι σβεσθῆναι, η σκεδασθῆναι, η συμμεῖναι. Το δε ἑτοιμον τοῦτο, ἱνα απο ιδικῆς[a] κρισεως ερχηται· μη κατα ψιλην παραταξιν, ὡς οἱ Χριςιανοι· αλλα λελογισμενως, και σεμνῶς, και ὡςε και αλλον πεῖσαι, ατραγῳδως.

Vulgata. [1] ορθος. Philosophis ηθους probaverim, vix Criticis, qui plerumque, ut Pharisæi, propugnant nugis, graviora ηθους aversantur.—[2] απ' αρετῆς.—[3] τρεχειν. Triviale, et levis ingenii, nihil philosophicè ponderantis.

[a] Mal. νοητικης.

4. *Πεποιηκα τι κοινωικῶς; ουκοῦν ωφεληмαι· τοῦτο ἱνα αει προχειρον απαντᾷ· (αρκει· κ'ει μη δ' αλλου απολαυου).*[1]

5. *Τις σου ἡ τεχνη; αγαθον εἶναι. Τοῦτο δε πῶς (;) (ουκ αλλως)*[2] *γινεται η εκ θεωρηματων· τῶν μεν, περι τῆς τοῦ ὁλου φυσεως, τῶν δε, περι τῆς ιδιας τοῦ ανθρωπου κατασκευῆς.*

6. *Πρῶτον αἱ τραγῳδιαι παρηχθησαν ὑπομηνϛικαι τῶν συμβαινοντων· και ὁτι ταῦτα οὑτω πεφυκε γινεσθαι· και ὁτι, οἷς επι τῆς σκηνῆς ψυχαγωγεῖσθε, τουτοις μη αχθησθε επι τῆς μειζονος σκηνῆς. Ὁρᾶτε γαρ, ὁτι οὑτω δεῖ ταῦτα περαινεσθαι· και ὁτι φερουσιν αυτα και οἱ κεκραγοτες· Ιω Κιθαιρων. Και λεγεται δη τινα ὑπο τῶν τα δραματα ποιουντων χρησιμως· οἷον εϛιν εκεῖνο*

> *(εμοι μελησεται,)*[3]
> *Ει δ' ημεληθην εκ θεῶν και παῖδ' εμω,*
> *Εχει λογον και τοῦτο·*

και παλιν,

> *Τοῖς πραγμασιν γαρ ουχι θυμοῦσθαι χρεων.*

και,

> *Βιον θεριζειν ὡστε καρπιμον σταχυν·*

και ὁσα τοιαῦτα. Μετα δε την τραγῳδιαν ἡ αρχαια κωμῳδια παρηχθη, (πληθαγωγικην)[4] *παῤῥησιαν εχουσα, και τῆς ατυφιας ουκ αχρηϛως δι' αυτῆς τῆς ευθυῤῥημοσυνης ὑπομιμνησκουσα· προς οἷον τι και Διογενης (ενια) (κυνιϛι)*[5] *παρελαμβανε. Μετα ταῦτα (τι ϛοχαση)*[6] *ἡ μεση κωμῳδια· και λοιπον ἡ νεα προς τι ποτε παρειληπται, ἡ κατ' ολιγον επι την εκ μιμησεως φιλοτεχνιαν ὑπεῤῥυη, επιϛησον. Ὁτι μεν γαρ λεγεται και ὑπο τουτων τινα*

Vulgata. [1] *και μηδαμοῦ πανου.* Ista uti et illa subter, *πως καλως*, rudia, deformia, *βορβοροβαρβαρικα*, cæmentarii potius quam *τεκτονος σοφου λογων*· quæ substituo, commoda, concinna, proba, Stoicè concisa.—[2] *καλῶς.*—[3] *μαλιστα.* Forsan *μελιϛι.*—[4] *παιδαγωγικην.* Sed *παῤῥησια* pueris nefanda est. Maxima debetur p. reverentia, nil dictu fœdum etc. Ita Satiricus; nec citra Stoicus.—[5] *ταυτι.*—[6] *τις.* Quid sit constat, quæritur quid intendat. Fors. *σημαινη*.

[a] Fors. *ψυχαγ*, ut supra.

χρησιμα, ουκ αγνοειται· αλλα ἡ ὁλη επιβολη της τοιαυτης ποιησεως και δραματουργιας προς τινα ποτε σκοπον απεβλεψε;

7. *Πῶς εναργες προσπιπτει το μη εἶναι αλλην Βιου*[a] *ὑποθεσιν εις το φιλοσοφεῖν οὑτως επιτηδειον, ὡς ταυτην, εν ᾗ νῦν ων τυγχανεις;*

8. *Κλαδος, τοῦ προσεχοῦς κλαδον αποκοπεις, ου δυναται μη και τοῦ ὁλου φυτοῦ αποκεκοφθαι. Οὑτω δη και ανθρωπος, (προσεχους)*[1] *ανθρωπου αποσχισθεις, ὁλης της κοινωνιας αποπεπτωκε. Κλαδον μεν οὖν αλλος αποκοπτει· ανθρωπος δε αυτος ἑαυτον τοῦ πλησιον χωριζει, μισησας και αποςραφεις· αγνοεῖ (δη), ὁτι και τοῦ ὁλου πολιτευματος ἁμα αποτετμηκεν ἑαυτον. Πλην εκεῖνο γε δῶρον τοῦ συςησαμενου την κοινωνιαν Διος· εξεςι γαρ παλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ προσεχεῖ, και παλιν τοῦ ὁλου συμπληρωτικοῖς γενεσθαι. Πλεοναχις μεντοι γινομενον (τουτο)*[2] *κατα την (αυτην)*[3] *διαιρεσιν δυσενωτον και δυσ-*[4]*(ανα)καταςατον (κ᾽ον)*[5] *προχωροῦν ποιεῖ. Ὁλως τε ουχ ὁμοιος ὁ κλαδος, ὁ απ᾽ αρχῆς συμβλαςησας, και συμπνους*[b] *συμμεινας, τῷ μετα την αποκοπην αὖθις εγκεντρισθεντι· ὁ τι ποτε λεγουσιν οἱ φυτουργοι· (Ὁμοθυμειν)*[6] *μεν, μη ὁμοδογματεῖν δε.*

9. *Οἱ ενιςαμενοι προϊοντι σοι κατα τον ορθον λογον, ὡσπερ απο της ὑγιοῦς πραξεως αποτρεψαι σε ου δυνησονται, οὑτω μηδε της προς (ἀυτους) ευμενειας εκκρουετωσαν· αλλα φυλασσε σεαυτον επ᾽ αμφοτερων ὁμοιως· μη μονον επι της ευςαθοῦς κρισεως και πραξεως, αλλα και επι της προς τους κωλυειν επιχειροῦντας, η αλλως δυσχεραινοντας, πραοτητος. Και γαρ τοῦτο ασθενες, το χαλεπαινειν αυτοῖς· ὡσπερ το αποςῆναι της πραξεως, και ενδοῦναι καταπλαγεντα· αμφοτεροι γαρ επισης λειπο-*

Vulgata. [1] *ἑνος*.—[2] *το*.—[3] *τοιαυτην*.—[4] *απο*.—[5] *το*.—[6] *Ὁμοθαμνεῖν*. Concordes animi discordibus in doctrinis. Amor Erga Hereticos: sed vox hæc gratiam unice spirans, perinde ac Eucharistia, per multa secula distraxit criticos contendentes. demum *ὁμοθυμειν* datur.

[a] Malim *ὑποςασιν*=substantiam, quam mens, ad *υποθεσιν* suam, suscipit formandam. — [b] Melius *συμφυτος*, Siquidem Plantarum respiratio veteribus incognita.

ταχται· ὁ μεν ὑποτρεσας· ὁ δε αλλοτριωθεις προς τον φυσει συγγενῆ και φιλον.

10. *Ουκ (εςυ)*[1] *χειρων (ουδ' ανευ)*[2] *φυσις τεχνης· και γαρ αἱ τεχναι τας φυσεις μιμοῦνται. Ει δε τοῦτο, ἡ πασῶν τῶν αλλων τελεωτατη και περιληπτικωτατη φυσις ουκ αν απολειποιτο τῆς τεχνικῆς ευμηχανιας. Πᾶσαι (δ' ει) γε τεχναι τῶν κρειττονων ἑνεκεν τα χειρω ποιοῦσιν· ουκοῦν και ἡ κοινη φυσις. Και δη ενθεν μεν γενεσις δικαιοσυνης—απο δε ταυτης αἱ λοιπαι αρεται ὑφιςανται—ου γαρ τηρηθησεται το δικαιον, εαν ητοι διαφερωμεθα προς τα μεσα, η ευεξαπατητοι και προπτωτικοι και μεταπτωτικοι ὦμεν.*

11. *Ει ουκ ερχεται επι σε τα πραγματα, ὧν αἱ διωξεις και φυγαι θορυβοῦσι σε, αλλα τροπον τινα αυτος επ' εκεῖνα ερχῃ· (τοιγαρουν το)*[3] *κριμα το περι αυτῶν ἡσυχαζετω, κακεῖνα μενεῖ ατρεμοῦντα· και ουτε διωκων ουτε φευγων (ταραχθησῃ.)*[4]

12. *Σφαῖρα ψυχη (αςροειδης)*[5] *ὁταν μητε εκτεινηται επι τι, μητε εσω συντρεχῃ, μητε συνιζανῃ· αλλα φωτι λαμπηται, ᾧ την αληθειαν ὁρᾷ την παντων, και την εν αὑτῇ.*

13. *Καταφρονησει μου τις; οψεται. Εγω δε οψομαι, ἱνα μη τι καταφρονησεως αξιον πρασσων η λεγων εὑρισκωμαι. Μισησει; οψεται. Αλλα εγω ευμενης και ευνους παντι, και τουτῳ αυτῷ ἑτοιμος το παρορωμενον δεῖξαι· ουκ ονειδιςικῶς, ουδε ὡς κατεπιδεικνυμενος, ὁτι ανεχομαι, αλλα γνησιως και χρηςῶς· οἷος ὁ Φωκιων εκεῖνος· ει γε μη προσεποιεῖτο. Τα εσω γαρ δει (αταρακτα)*[6] *εἶναι, και (ὁια) ὑπο τῶν θεῶν βλεπεσθαι ανθρωπον προς μηδεν αγανακτικῶς διατιθεμενον, μηδε δεινοπαθοῦντα. Τι γαρ σοι κακον, ει αυτος νῦν ποιεῖς το τῇ φυσει σου οικεῖον, και δεχῃ το νῦν τῇ τῶν ὁλων φυσει ευκαιρον, (θριος ὁπως τεταμενος)*[7] *προς το γινεσθαι δι' ὁτου δη (το τῃ) κοινῇ (νηι) συμφερον;*

Vulgata. [1] *εστι* — [2] *ουδεμια* — [3] *το γοῦν.* — [4] *οφθησῃ.* — [5] *αυτοειδης.* Stella tam conspicua, quânam hebetudine obscurata, spectatorem suum per tot secula, ut dixit Kepler, expectaverit? — [6] *τοιαῦτα.* — [7] *ανθρωπος τεταγμενος.* Scriba pro pos. 2, Notum *ανθρ*, ignoto *θριος* substituit, respiciens

14. *Αλληλων καταφρονοῦντες, αλληλοις αρεσκευονται· και αλληλων ὑπερεχειν θελοντες, αλληλοις ὑποκατακλινονται.*

15. *Ὡς σαπρος και κιβδηλος ὁ λεγων· Εγω προηρημαι ἁπλῶς σοι προσφερεσθαι; Τι (ου) ποιεῖς, ανθρωπε; τοῦτο ου δεῖ προλεγειν. Αυτοῦ φανησεται· επι τοῦ μετωπου γεγραφθαι οφειλει· Ευθυς ἡ φωνη (το ιδιον ηχει)[1]· ευθυς εν τοῖς ομμασιν εξεχει· ὡς τῶν εραςῶν εν τῷ βλεμματι παντα ευθυς γνωριζει ὁ ερωμενος. Τοιοῦτον ὁλως δεῖ τον ἁπλοῦν και αγαθον εἶναι, οἶον (πρασιαν·)[2] ἱνα ὁ παραςας, ἁμα τῷ προσελθεῖν, θελει ου θελει, αισθηται. Επιτηδευσις δε ἁπλοτητος σκαλμη[a] (πιςεως.)[3] Ουδεν (εν εθεσιν)[8] αισχιον λυκοφιλιας. Παντων μαλιςα τοῦτο φεῦγε. Ὁ αγαθος, και ἁπλοῦς, και ευμενης, (εντος·) εν τοῖς ομμασιν (αν)εχουσι ταῦτα, και ου λανθανει.*

16. *Καλλιςα διαζῆν, δυναμις (εν αὐτη,) τῇ ψυχῇ, εαν προς τα αδιαφορα αδιαφορῇ. Αδιαφορησει δε, εαν ἑκαςον αυτῶν θεωρῇ διῃρημενως, και ὁλικῶς, μεμνημενος, ὁτι ουδεν αυτῶν ὑποληψιν περι αυτοῦ ἡμῖν εμποιεῖ, ουδε ερχεται εφ᾽ ἡμᾶς· αλλα τα μεν ατρεμεῖ· ἡμεῖς δε εσμεν, οἱ τας περι αυτῶν κρισεις γεννῶντες, και οἷον γραφοντες εν ἑαυτοῖς· εξον μεν μη γραφειν, εξον δε, καν που (γραφῇ,)[4] ευθυς εξαλεῖψαι. Ὁτι ολιγου χρονου εςαι ἡ τοιαυτη προσοχη, και λοιπον πεπαυσεται ὁ βιος. Τι μεντοι δυσκολον (καθως εχει ςεργειν παντα;)[5] Ει μεν γαρ κατα φυσιν εςι, χαῖρε αυτοῖς, και (αταραξια)[6] εςω σοι· ει δε παρα φυσιν, ζητει, τι (ενιςησι) σοι και[7] ποθεν*

---

[a] Malim σκυλμος = vexatio. Cicero ad Att.—[8] εστιν. quoque finale ον quod ante θριος. Utcunque, per me hæc proposita sint; per se, quæ meliora, se commendent. Utraque vides; nova ista, proba, si quid in Crit. sapio, certe probabilia; vetera contra illa, ad ebrii ac deliri senis instar, stupidè, incomposite, turpiter, vacillantia.

Vulgata. [1] τοιοῦτο νεχει.—[2] γρασωνα.—[3] εστιν.—[4] λαθῇ.—[5] καλως εχει ταῦτα. Critici nodum hunc, dum torquent intendunt. Valeant ubi non valent—tenes enodatum.—[6] ῥαδια.—[7] Hæc omnia πρωροπρυμνα, sus deque, ut Deucalionis lapides præposterè disjecta, animam ab ordinante νοῳ opperiuntur. Hoc egi, ut seriem, non verba, mutando, per trans-

εληλυθεν (ἑκςατον), και εκ τινων (εσκευαςο)[1] υποκειμενων, και εις τι μεταβαλλει, και όιον εςαι μεταβαλον· και ὡς ουδεν κακον (το κυριον) πεισεται[2] σοι το ιδιον αγαθον ζητουντι κατα την σην φυσιν. Και επι τουτο σπευδε, κἂν ἀδοξον ῃ· (Παραδοξαντι) γαρ συγγνωμη· και (ερωτᾶ) πρωτον, τις ἡ προς (αιτιους) μοι σχεσις· και ὁτι αλληλων ἑνεκεν γεγοναμεν· και (κατα θειοτερον)[3] λογον, προστησομενος αυτῶν γεγονα, ὡς κριος ποιμνης, η ταῦρος αγελης. Αιωθεν δε επιθι· απο τοῦ (ολου·) Ει μη ατομοι, φυσις ἡ τα ὁλα διοικοῦσα· ει τοῦτο, τα χειρονα τῶν κρειττονων ἑνεκεν· ταῦτα δε αλληλων. Δευτερον δε, ὁποῖοι τινες εισιν επι τῆς τραπεζης, εν τῷ κλιναριῳ, ταλλα· μαλιςα δε, οἱας αναγκας[a] δογματων (κρεμαμενας)[4] εχουσιν· (κατ')[5] αυτα δε (παντα)[6] μεθ' οἱου τυφου ποιοῦσι. Τριτον, ὁτι, ει μεν ορθῶς ταῦτα ποιοῦσιν, ου δεῖ δυσχεραινειν· ει δ' ουκ ορθῶς, δηλονοτι ακοντες και αγνοοῦντες. Πᾶσα γαρ ψυχη ακουσα στερεται, ὡσπερ τοῦ αληθοῦς, οὑτω και τοῦ κατ' αξιαν ἑκαςῳ προσφερεσθαι. Αχθονται γοῦν ακουοντες αδικοι, και αγνωμονες, και πλεονεκται, και καθαπαξ ἁμαρτητικοι περι τους πλησιον. Τεταρτον, ὁτι και αυτος πολλα ἁμαρτανεις, και αλλος τοιοῦτος εἶ· και ει τινων (δη) ἁμαρτηματων απεχῃ, αλλα την γε ἑξιν ποιητικην εχεις· ει και δια δειλιαν, η δοξοκοπιαν, η τοιοῦτο τι κακον, απεχῃ τῶν ὁμοιων.[b] Πεμπτον, ὁτι ουδε, ει ἁμαρτανουσι, κατειληφας· πολλα γαρ και κατ' οικονομιαν[c] γινεται. Και ὁλως πολλα δεῖ προτερον μαθεῖν, ἱνα τις περι αλλοτριας πραξεως (καταληκτικῶς) τι αποφηνηται. Ἑκτον, ὁτι, ὁταν λιαν αγανακτῇς, η (κακα) δυσπαθῇς,[7] ακαριαῖος ὁ ανθρω-

---

posita sententiæ satisfacerem. Id si bene, gratulare; nec enim ista prout in Juvenali, mollia saxa. Sin male, exhibè, amabo te rectius, quod tibi ac veritati gratuler.

Vulgata. [1] ἑκαςον. c. αδοξον. Hoc imperator eis ἑαυτον. Gloriæ enim præstigio fascinantur principes. Itaque Napoleon "Ce qu'on exploite le plus surement dans les rois c'est leur amour propre."—[2] Forsan ποιησει σοι, omisso το κυριον. [3] καθ' ἑτερον.—[4] κειμενας.—[5] και.—[6] ταῦτα.—[7] και.—[8] εκαστον.

[a] Forsan ὁ. οιησεις αν αγκας δογματων κειμενας=opiniones prejudiciis nutritas.—[b] Addit ἁμαρτηματων—quod pro glossemate, ut alia centies alibi, rejicio. Etenim ut tertia ad currum rota, impedit sententiam.—[c] οικονομια=dispensatio.

πειος βιος, και μετ᾽ ολιγον παντες εξεταθημεν. Ἑβδομον, ὁτι ουχ αἱ πραξεις αυτῶν ενοχλοῦσιν ἡμῖν· εκεῖναι γαρ (ει τισιν),[1] τοῖς εκεινων ἡγεμονικοῖς· αλλα αἱ ἡμετεραι ὑποληψεις. Ἆρον γοῦν, και θελησον αφεῖναι την ὡς περι δεινοῦ κρισιν, και απῆλθεν ἡ οργη. Πῶς οὖν αρῇς; Λογισαμενος, ὁτι ουκ αισχρον· εαν γαρ μη μονον ᾖ το αισχρον κακον, (αγαθον αν ην,)[2] και σε πολλα ἁμαρτανειν· και λῃςην και παντοῖον γενεσθαι. Ογδοον, ἑσῳ χαλεπωτερα επιφερουσιν αἱ οργαι και λυπαι, αἱ επι τοῖς (ταρακτικοις,)[3] ηπερ αυτα εςιν, εφ᾽ οἷς οργιζομεθα και λυπουμεθα. Εννατον, ὁτι το ευμενες ανικητον· εαν γνησιον ᾖ· και μη σεσηρος, μηδε ὑποκρισις. Τι γαρ σοι ποιησει ὁ ὑβριςικωτατος, εαν διατελῇς (συ) ευμενης αυτῳ(ων)· και, ει οὑτως ετυχε, πρᾳως παραινῇς και μεταδιδασκῃς ευσχολῶν, παρ᾽ αυτον εκεῖνον τον καιρον, ὁτε κακα ποιεῖν σε επιχειρεῖ; Μη, τεκνον· προς αλλο πεφυκαμεν. Εγω μεν ου μη βλαβῶ, συ δε βλαπτῃ, τεκνον. Και δεικνυναι ευαφῶς και (καθολικως)[4] οτι τοῦτο οὑτως εχει· ὁτι ουδε μελισσαι αυτο ποιοῦσιν, ουδ᾽ ὁσα συναγελαςικα πεφυκε. Δεῖ δε μητε ειρωνικῶς αυτο ποιειν, μητε ονειδιςικῶς· αλλα φιλοςοργως και αδηκτως (εκ της δη ψυχης·)[5] και μη ὡς εν σχολῇ,[a] μηδε ἱνα αλλος παραςας θαυμασῃ· αλλ᾽ ητοι προς μονον· και (εᾶν,)[6] αλλοι (ει) τινες περιεςηκωσι. Τουτων τῶν εννεα κεφαλαιων μεμνησο, ὡς παρα τῶν Μουσῶν δῶρα ειληφως· και αρξαι ποτε ανθρωπος εἶναι, (και ποιειν εκεινα, ες ἁ)[7] ζῇς. Φυλακτεον δε επισης τῷ οργιζεσθαι αυτοῖς, το κολακεῦειν αυτους· αμφοτερα γαρ ακοινωνητα, και προς βλαβην φερει. Προχειρον δε εν ταῖς οργαῖς, ὁτι ουχι το θυμοῦσθαι ανδρικον· αλλα το πρᾶον και ἡμερον, ὡσπερ ανθρωπικωτερον, οὑτω και αῤῥενικωτερον· (επει)[8] ισχυος και νευρων και ανδρειας

Vulgata. [1] εισιν εν. Pro plane falso commodum ac probum. — [2] αναγκη. — [3] τοιουτοις. Heus tu, Scriba, quousque τοιουτος? planè, per eam cramben repetitam, fis et rescriberls, ut suprà ταρακτικος. sed stulti est sævire in stultitiam. Stoicè ferendus es; Constas enim αναγκαιως stoliditati tuæ. —[4] ὁλικῶς.—[5] τῇ ψυχῇ. Fors. ἡσυχῇ.—[6] εαν.—[7] ἑως. Ita stolide scriba quæ corripuit, corripit.—[8] και.

[a] Melius ςολη·

(τω ενδιω)[2] μετεςιν· ουχι τῷ αγανακτοῦντι και δυσαρεςοῦντι. Ὁσῳ γαρ απαθειᾳ (το αταρακτον)[3] οικειοτερον, τοσουτῳ και δυναμει· Ὡσπερ τε ἡ λυπη ασθενοῦς, ούτω και ἡ οργη. Αμφοτεροι γαρ (τετρ(ω)νται,)[4] και ενδεδωκασιν. Ει δε βουλει, και δεκατον παρα τοῦ Μουσηγετου δῶρον λαβε· ὁτι το (αξιοῦν μη) ἁμαρτανειν τους φαυλους, μανικον· αδυνατον γαρ εφιεται. Το δε συγχωρεῖν (εις αλλους)[5] μεν εἶναι τοιουτους, αξιοῦν δε, μη εις σε ἁμαρτανειν, αγνωμον και τυραννικον.

17. Τεσσαρας μαλιςα τροπας τοῦ ηγεμονικοῦ παραφυλακτεον διηνεκῶς· και επειδαν φωρασῃς, [6]α(ν)αληπτεον· επιλεγοντα εφ' ἑκαςον ούτως· Τοῦτο το φαντασμα ουκ αναγκαιον·[a] τοῦτο λυτικον κοινωνιας· τοῦτο ουκ απο σαυτοῦ μελλεις λεγειν· το γαρ μη αφ' ἑαυτοῦ λεγειν εν τοῖς ατοπωτατοις νομιζε. Τεταρτον δε εςι, καθ' ὁ σεαυτῷ ονειδιεῖς, ὁτι τοῦτο ἡττωμενον εςι και ὑποκατακλινομενον τοῦ εν σοι θειοτερου μερους τῇ ατιμωτερᾳ και θνητῇ μοιρᾳ· τῇ τοῦ σωματος· και ταῖς τουτου παχειαις ἡδοναῖς.

18. Το μεν πνευματιον σου, και το πυρῶδες πᾶν, ὁσον εγκεκραται, καιτοι φυσει ανωφερῆ οντα, ὁμως πειθομενα τῇ τῶν ὁλων διαταξει, παρακρατεῖται ενταῦθα επι τοῦ συγκριματος. Και το γεῶδες δε το εν σοι πᾶν, και το ὑγρον, καιτοι κατωφερῆ οντα, ὁμως εγηγερται, και ἑςηκε την ουχ ἑαυτῶν φυσικην ςασιν. Ούτως αρα και τα ςοιχεῖα ὑπακουει τοῖς ὁλοις· επειδαν που καταταχθῇ, συν βιᾳ μενοντα, μεχρις αν εκεῖθεν παλιν το ενδοσιμον τῆς διαλυσεως σημηνῃ. Ου δεινον οὖν, μονον το νοερον σου μερος απειθες εἶναι, και αγανακτεῖν τῇ ἑαυτοῦ χωρᾳ; καιτοι ουδεν γε βιαιον τουτῳ επιτασσεται, αλλ' μονα ἁ κατα φυσιν εςιν αυτῷ· ου μεντοι ανεχεται· αλλα την εναντιαν φερεται. Ἡ γαρ επι τα αδικηματα, και τα ακολαςηματα, και τας λυπας, και τους φοβους κινησις, ουδεν αλλο εςιν, η αφιςαμενου τῆς φυσεως. Και ὁταν

Vulgata. [2] τουτῳ.—[3] τουτο.—[4] τετρηνται—sed id postulat εκδεδ nempe hic, ut in nauticis, ac sæpe in politicis, contraria per circulum eodem tendunt.—[5] αλλοις.—[6] απαλ—quod non quadrat sed αν—corripiendum—ut equum freno.

[a] Forsan αν εικαιον;

(δη) τινι τῶν συμβαινοντων δυσχεραινῃ το ἡγεμονικον, καταλειπει (ἑκαςοτε)[1] την ἑαυτοῦ χωραν. Προς ισοτητα γαρ και θεοσεβειαν κατεσκευαςαι, ουκ ἧττον, η προς δικαιοσυνην. Και γαρ ταῦτα εν ειδει εςι τῆς ευκοινωνησιας· μᾶλλον δε πρεσβυτερα τῶν δικαιοπραγηματων.

19. Ὧι μη εἷς και ὁ αυτος εςιν αει τοῦ βιου σκοπος, οὗτος εἷς και ὁ αυτος δι' ὅλου τοῦ βιου εἶναι ου δυναται. Ουκ αρκεῖ (δ' ετι τουτο)[2] ειρημενον, εαν μη κακεῖνο προσθῇς, ὁποῖον εἶναι δεῖ τοῦτον τον σκοπον. Ὥσπερ γαρ ουχ ἡ παντων τῶν ὁπωσοῖν τοῖς πλειοσι δοκουντων αγαθῶν ὑποληψις ὁμοια εςιν, αλλ' ἡ τῶν (λογικων και πολιτικων)[3] τουτεςι τῶν κοινῶν· οὑτω και τον σκοπον δεῖ τον κοινωνικον και πολιτικον ὑποςησασθαι. Ὁ γαρ εις τοῦτον πασας τας ιδιας ὁρμας απευθυνων, πασας τας πραξεις ὁμοιας αποδωσει· και κατα τοῦτο αειό αυτος εςαι.

20. Τον μῦν τον ορεινον, και τον κατοικιδιον, και την πτοιαν τουτου και διασοβησιν.

21. Σωκρατης (κατα)[4] τα τῶν πολλῶν δογματα Λαμιας εκαλει, παιδιων δειματα.

22. (Οἱ) Λακεδαιμονιοι τοῖς μεν ξενοις εν ταῖς θεωριαις ὑπο τῇ σκιᾷ τα βαθρα ετιθεσαν· αυτοι δε, οὗ ετυχεν, εκαθεζοντο.

23. Τῷ Περδικκᾳ ὁ Σωκρατης, περι τοῦ μη ερχεσθαι παρ' αυτον· Ἱνα, εφη, μη τῷ κακιςῳ ολεθρῳ απολωμαι· τουτεςι, μη εὖ παθων ου δυνηθῶ αντευποιῆσαι.

24. Εν τοῖς τῶν Εφεσιων γραμμασι παραγγελμα εκειτο, συνεχῶς ὑπομιμνησκεσθαι τῶν παλαιῶν τινος τῶν αρετῇ χρησαμενων.

25. (ὡς) Οἱ Πυθαγορειοι, ἑωθεν εις τον ουρανον αφορᾶν, ἱν' ὑπομιμνησκωμεθα τῶν αει (κατα τα αυτα)[5] και ὡσαυτως το ἑαυτῶν εργον διανυοντων· και τῆς καθαροτητος, και τῆς γυμνοτητος. Ουδεν γαρ προκαλυμμα αςρου.

Vulgata. [1] και τοτε.—[2] δε το.—[3] τοιῶνδε τινων.—[4] και—etiam vulgi opin—absurdè. Quin si dixisset etiam Philosophorum, id profecto convenire potuit—forsan σκωπτων—ς. και τα των.—[5] και—[5] τα αυτα.

26. *Οἷος ὁ Σωκρατης, το κωδιον ὑπεζωσμενος, ὁτε ἡ Ξανθιππη λαβοῦσα το ἱματιον εξω προῆλθε· και ἁ εἶπε τοῖς ἑταιροις αιδεσθεῖσι και αναχωρησασιν, ὁτε εἶδον οὑτως εςαλμενον.*

27. *Εν τῷ γραφειν και αναγινωσκειν ου προτερον αρξεις, πριν αρχθῇς. Τοῦτο πολλῷ μᾶλλον εν τῷ βιῳ.*

28. *Δοῦλος πεφυκας, ου μενεςι σοι λογου.*

29. *Εμον δ' εγελασσε φιλον κῆρ.*

30. *Μεμψονται δ' αρετην χαλεποῖς βαζοντες επεσσιν.*

31. *Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομενου· τοιοῦτος ὁ παιδιον ζητῶν, ὁτε ουκ ετι διδοται. Καταφιλοῦντα το παιδιον (δεῖ), ελεγεν ὁ Επικτητος, ενδον επιφθεγγεσθαι Α υ ρ ι ο ν ι σ ω ς α π ο θ α ν ῇ—Δυσφημα ταῦτα.—Ουδεν δυσφημον, εφη, φυσικοῦ τινος εργου σημαντικον· η και το τους ςαχυας θερισθῆναι δυσφημον. Ομφαξ, ςαφυλη, ςαφις, παντα μεταβολαι, ουκ εις το μη ον, αλλ' εις το (νεουμενον).*[1]

32. *Ληςης προαιρεσεως ου γινεται· το του Επικτητου. (Ουτε* [a]*τεχνης· εκ της δε χρη προ του)*[2] *συγκατατιθεσθαι (θεωρειν ·)*[3] *και εν τῷ περι τας ὁρμας (τονω)*[4] *το προσεκτικον φυλασσειν· ἱνα μεθ' ὑπεξαιρεσεως, ἱνα κοινωνικαι, ἱνα κατ' αξιαν· και ορεξεως μεν πανταπασιν απεχεσθαι· εκκλισει δε προς μηδεν τῶν ουκ εφ' ἡμῖν χρῆσθαι. Ου περι τοῦ τυχοντος οὖν, εφη, εςιν ὁ αγων, αλλα περι τοῦ μαινεσθαι, η μη.*

33. *Ο Σωκρατης ελεγε. Τι θελετε; λογικῶν ψυχας εχειν, η αλογων; Λογικῶν. Τινων λογικῶν; ὑγιῶν, η φαυλων; Ὑγιῶν. Τι οὖν ου ζητεῖτε; Ὁτι εχομεν. Τι οὖν μαχεσθε και διαφερεσθε;*

Vulgata.—[1] *νῦν μη ον.*—[2] *Τεχνην δε εφη περι το.* Critici Super ista, novi Ixiones, nubes suas complectuntur, inde monstra gignunt. Rotis propriis alligantur, punctis torquertur; ita pœnas luunt. Vanitas ac vexatio mera; tortoris irrita expressio; quæ subrogo, Genii Stoici emanatio—[a] ut alibi *χρη εμφιλοτεχνειν.*—[3] *ευρεῖν.*—[4] *τοπῳ.*

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ.

1. *Παντα εκεῖνα, εφ᾽ ἁ δια περιοδου ευχῃ ελθεῖν, ηδη εχειν δυνασαι, εαν μη σεαυτῷ φθονῇς. (Τουτω δ᾽ ενεςιν,)*[1] *εαν πᾶν το παρελθον καταλιπῃς, και το μελλον επιτρεψῃς τῇ προνοιᾳ, και το παρον μονον απευθυνῃς προς ὁσιοτητα και δικαιοσυνην. Ὁσιοτητα μεν, ἱνα φιλῇς το απονεμομενον· σοι γαρ αυτο ἡ φυσις εφερε, και σε τουτῳ. Δικαιοσυνην δε, ἱνα ελευθερως και χωρις περιπλοκῆς λεγῃς ταληθῆ, και πρασσῃς τα κατα νομον, και κατ᾽ αξιαν· μηδ᾽ εμποδιζῃ σε μητε κακια αλλοτρια, μητε ὑποληψις, μητε (φημη,)*[2] *μηδε μην αισθησις τοῦ περιτεθραμμενου σοι σαρκιδιου· οψεται γαρ το πασχον. Εαν οὖν, ὁτεδηποτε προς εξοδῳ γενῃ, παντα τα αλλα καταλιπων, μονον το ἡγεμονικον σου και το εν σοι θεῖον τιμησῃς· και μη το παυσεσθαι ποτε τοῦ ζῆν φοβηθῇς, αλλα το μηδεποτε αρξασθαι κατα φυσιν ζῆν· εσῃ ανθρωπος αξιος τοῦ γεννησαντος κοσμου· και παυσῃ ξενος ων τῆς πατριδος, και θαυμαζων ὡς απροσδοκητα τα καθ᾽ ἡμεραν γινομενα, και κρεμαμενος (εκ τουδ᾽ εικαιου οτου δη).*[3]

2. *Ὁ Θεος παντα τα ἡγεμονικα γυμνα τῶν ὑλικῶν αγγειων και φλοιῶν και καθαρματων ὁρᾳ. Μονῳ τῷ ἑαυτοῦ νοερῷ μονων*[a] *ἁπτεται, τῶν εξ ἑαυτοῦ εις (τακτα)*[4] *ερῤῥυηκοτων και αποχετευμενων. Εαν δε και συ τοῦτο (εθισῃ) ποιεῖν, τον πολυν περισπασμον σεαυτοῦ περιαιρησεις. Ὁ γαρ μη τα περικειμενα κρεαδια (αδιαφορων,)*[5] *ἦπου γε εσθῆτα, και οικιαν, και δοξαν, και την (ποικιλην)*[6] *περιβολην και σκηνην θεωμενος, ευσχολησεται.*

3. *Τρια εςιν, εξ, ὧν συνεςηκας· σωματιον, πνευματιον, νοῦς. Τουτων ταλλα, μεχρι τοῦ επιμελεῖσθαι δεῖν, σα εςι· το δε τριτον μονον κυριως σον. Ὁ (κ᾽αν γνωρισῃς) εαν χωρισῃς απο σεαυτοῦ, τουτεςιν, απο τῆς σῆς διανοιας, ὁσα αλλοι ποιοῦσιν, η λεγουσιν· η ὁσα αυτος*

Vulgata. [1] *Τοῦτο δε εστιν.*—[2] *φωνη.*—[3] *εκ τοῦδε και τοῦδε.*—[4] *ταῦτα.*—[5] *ὁρῶν.*—[6] *τοιαυτην.* Frustra—ista enim, *οικια* et *δοξα ἑτερογενη*, nec unà sub voce *τ.* cadunt.

[a] Malim *μοριων*.

εποιησας, η ειπας, και ὁσα ὡς μελλοντα ταρασσει σε, και ὁσα του περικειμενου σοι σωματιου, η του συμφυτου πνευματιου, απροαιρετα προσεςιν· και ὁσα ἡ εξωθεν περιῤῥεουσα δινη ἑλισσει· ὡςε των συνειμαρμενων εξηρμενην την νοεραν δυναμιν, (απ ελυτρου)[3] καθαραν εφ' ἑαυτης ζην ποιουσαν τα δικαια, και θελουσαν τα συμβαινοντα, και λεγουσαν ταληθη· εαν χωρισης, φημι, του ἡγεμονικου τουτου τα προσηρτημενα εκ προσπαθειας, και του χρονου τα επεκεινα, η τα παρῳχηκοτα· ποιησης τε σεαυτον, οἱος ὁ Εμπεδοκλειος,

(Σφαιῤ ὡς κυκλοφερης,[a]μοιρης υπερ, ηθει)[3] γαιων.

μονον τε ζην εκμελετησης, ὁ ζης, τουτεςι, το παρον· δυνηση το γε μεχρι του αποθανειν ὑπολειπομενον αταρακτως και ευγενως και ἱλεως τῳ σαυτου δαιμονι διαβιωναι.

4. Πολλακις εθαυμασα, πως ἑαυτον μεν ἑκαςος μαλλον παντων φιλει· την δε ἑαυτου περι αὑτου ὑποληψιν εν ελαττονι λογῳ τιθεται η την των αλλων. Εαν γουν τινα θεος επιςας, η διδασκαλος εμφρων, κελευση, μηδεν καθ' ἑαυτον ενθυμεισθαι και διανοεισθαι, ὁ μη, ἁμα γινωσκων, εξοισει, ουδε προς μιαν ἡμεραν τουτο ὑπομενει. Οὑτω τους πελας μαλλον αιδουμεθα, τι ποτε περι ἡμων φρονησουσιν, η ἑαυτους.

5. Πως ποτε παντα (τ' αλλα) καλως και φιλανθρωπως διαταξαντες οἱ θεοι, τουτο μονον παρειδον[b] το ενιους των ανθρωπων, και πανυ χρηςους, και πλειςα προς το θειον ὡσπερ συμβολαια θεμενους, και επι πλειςον δι' εργων ὁσιων και ἱερουργιων συνηθεις τῳ θειῳ γενομενους, επειδαν ἁπαξ αποθανωσι, μηκετι αὐθις γινεσθαι· αλλ' εις το παντελες απεσβηκεναι; Τουτο δε ειπερ και οὑτως εχει, εὐ ισθι, ὁτι, ει ὡς ἑτερως εχειν εδει, εποιησαν αν. Ει

Vulgata. [1] απολυτον. — [2] Σφαιρος κυκλοτερης, μεμεῃ περιηθει.

[a] Nî melius κοιλοφορφης.—[b] Hic, ut millies alibi puncta pro sensu mutavi—nec id mihi, ne fastidio essem, imputavi. Volui enim exhibere contextum vitro puriorem; non quo exinde ad meam imaginem Narcissi instar, glorier, sed quo lector divinam eam Philosophiæ clarius ac simplicius contueatur. Id etiam de mutatis sæpissimè particulis ac sectionibus.

γαρ δικαιον ην, ην αν και δυνατον· και ει κατα φυσιν, ηνεγκεν αν αυτο ἡ φυσις. Εκ (δε) τοῦ μη οὑτως εχειν, ειπερ ουχ οὑτως εχει, πιςουσθω σοι, το μη δεῆσαι οὑτω γινεσθαι. Ὁρᾷς γαρ και αυτος, ὁτι τοῦτο παραζητῶν δικαιολογῇ προς (το θειον.) ουκ αν δ' οὑτω (διηλεγχομεθα)[1] τοῖς θεοῖς, ει μη αριςοι και δικαιοτατοι εισιν. Ει δε τοῦτο, ουκ αν τι περιεῖδον αδικως και αλογως ημελημενον τῶν εν τῇ διακοσμησει.

6. Εθιζε και ὁσα (απογινωσκει ὁ σκαιος.)[2] Και γαρ ἡ χειρ ἡ αριςερα, προς τα αλλα δια το ανεθιςον αργος οὖσα, τοῦ χαλινοῦ ἐῤῥωμενεςερον, η ἡ δεξια, κρατεῖ· τοῦτο γαρ ειθιςαι.

7. Ὁποῖον δεῖ καταληφθῆναι ὑπο τοῦ θανατου· (τουτο τι καινον σωματι; τι)[3] και ψυχῇ· την βραχυτητα τοῦ βιου· την αχανειαν τοῦ οπισω και προσω αιῶνος· την (αςαθειαν)[4] πασης ὑλης. Γυμνα τῶν φλοιῶν θεασασθαι τα αιτιωδη· τας αναφορας τῶν πραξεων· τι πονος· τι ἡδονη· τι θανατος· τι δοξα· (τι συ αυτος·)[5] (οτι) ἑαυτῷ ασχολιας αιτιος (πας·)[6] ουδεις ὑπ' αλλου εμποδιζεται· παντα ὑποληψις.

8. Ὁμοιον δ' εἶναι δεῖ, εν τῇ τῶν δογματων χρησει, παγκρατιαςῇ, ουχι μονομαχῳ· ὁ μεν γαρ το ξιφος, ᾧ χρῆται, (αποςερεται)[7] και αναιρεῖται· ὁ δε την χεῖρα αει εχει· και ουδεν αλλο, η συςρεψαι αυτην, δεῖ.

9. Ὁποῖα αυτα τα πραγματα, ὁρᾷν, διαιροῦντα εις ὑλην, αιτιον, αναφοραν. Ἡλικην εξουσιαν εχει ανθρωπος μη ποιεῖν αλλο, η ὁπερ μελλει ὁ θεος επαινεῖν· και δεχεσθαι πᾶν, ὁ αν νεμῃ αυτῷ ὁ θεος. Το ἑξῆς τῇ φυσει· Μητε θεοῖς μεμπτεον· ουδεν γαρ, ἑκοντες η ακοντες, ἁμαρτανουσι· μητε ανθρωποις· ουδεν γαρ ουχι ακοντες.

Vulgata. [1] διελεγομεθα. Hæc tam perspicua depravatio, tamen per tot sæcula inveterascit—Universi accepere—adeo cæca est consuetudo. Erunt qui præ novâ vet. tuebuntur—adeo perversa est cæcitas consuetudinis. Lucem e veteri lucernâ volunt, quasi ea Aladdini esset. Et ego quinimmò—modo luceat.—[2] απογινωσκεις.—[3] και σωματι και ψ. Sed ista de morte, quoad corpus, vana quæstio. Etenim nemo, ait Xtus, μεριμνων cubitum staturæ, nednm diem vitæ. Του και σ και ψ. obvium quidem, sed frustra—quippe et impium. —[4] ασθενειαν.—[5] τις ὁ.—[6] πῶς.—[7] αποτιθεται.

Ὡϛε ουδενι μεμπτεον. Πῶς γελοῖος και ξενος, ὁ θαυμαζων ὁτιοῦν τῶν εν τῶ βιῷ γινομενων ;

10. *Ητοι αναγκη εἱμαρμενη, και απαραβατος ταξις· η προνοια ἱλασιμος· η φυρμος (εικαιος, ανοητος)*[1] *απροϛατητος. Ει μεν οὖν απαραβατος αναγκη, τι αντιτεινεις ; Ει δε προνοια, επιδεχομενη το ἱλασκεσθαι, αξιον σαυτον ποιησον τῆς εκ τοῦ θειου βοηθειας. Ει δε φυρμος ανηγεμονευτος, ασμενιζε, ὁτι εν τοιουτῳ τῷ κλυδωνι αυτος εχεις εν σαυτῷ τον (ατιναχτον)*[2] *νοῦν ἡγεμονικον. Κἀν παραφερῃ σε ὁ κλυδων, παραφερετω το σαρκιδιον, το πνευματιον, ταλλα· τον γαρ νοῦν ου παροισει. Η το μεν τοῦ λυχνου φῶς, μεχρι σβεσθῇ, φαινει, και την αυγην ουκ αποβαλλει· ἡ δε εν σοι αληθεια, και δικαιοσυνη, και σωφροσυνη προαποσβησεται ;*

11. *Επι τοῦ φαντασιαν παρασχοντος, ὁτι ἡμαρτε· Τι δαι οἶδα, ει τοῦτο ἁμαρτημα ; Ει δε και ἡμαρτεν, ὁτι (και εκτινει)*[3] *αυτος ἑαυτον ; και οὑτως ὁμοιον τοῦτο τῷ καταδρυπτειν την ἑαυτοῦ οψιν. Ὁτι ὁ μη θελων τον φαῦλον ἁμαρτανειν, ὁμοιος τῷ μη θελοντι την συκῆν οπον εν τοῖς συκοις (πεσσειν·)*[4] *και τα βρεφη κλαυθμυριζεσθαι· και τον ἱππον χρεμετιζειν· και ὁσα αλλα αναγκαῖα. Τι γαρ παθῃ, την ἑξιν εχων τοιαυτην; ει οὖν (προυργου)*[5] *εἶ, ταυτην θεραπευσον.*

12. *Ει μη καθηκει, μη πραξῃς· ει μη αληθες εϛι, μη ειπῃς. Ἡ γαρ ὁρμη σου εϛω εις το (παρον αει ευ δρᾶν, και)*[6] *ὁρᾶν τι εϛιν (αναλυτον)*[7] *εκεῖνο το την φαντασιαν σοι ποιοῦν· και αναπτυσσειν· διαιροῦντα εις το αιτιον, εις το ὑλικον, εις την αναφοραν, εις τον χρονον, εντος οὗ πεπαῦσθαι αυτο δεησει. Αισθου ποτε, ὁτι κρεῖττον τι και δαιμονιωτερον εχεις εν σαυτῷ τῶν τα παθη ποιουντων, και καθαπαξ τῶν νευροσπαϛουντων σε. Τι (με ουν νυν νευροσπαϛει; μη τι ανια ;)*[8] *μη φοβος; μη ὑποψια; μη επιθυμια; μη αλλο τι (ταρακτικον ;)*[9]

Vulgata. [1] *εικαιοτητος.* — [2] *τινα.* grave pro triviali.— [3] *κατεκρινεν.*—[4] *φερειν.* forsan. *σ. ποιειν οπον, οπονδ᾽ εν τοις συκοισ πεσσειν.*—[5] *γοργος*=trux quod abhorret melius; *πανουργος.*—[6] *παν αει.*—[7] *αυτο*—[8] *μου νυν εστιν ἡ διανοια ; τοιοῦτοι.*[9] Hæc dum noto, ad Moose-river in Dacotiensi, Ecce spectaculum Colosseo ipso Colossalius. Uri, mille ad mini-

13. *Πρῶτον, το μη εικῆ, μηδε ανευ αναφορᾶς. Δευτερον, το μη επ' αλλο τι, η επι το κοινωνικον τελος την αναγωγην ποιεῖσθαι.*

14. *'Οτι μετ' ου πολυ ουδεις ουδαμοῦ εσῃ· ουδε τουτων τι, ἁ νῦν βλεπεις, ουδε τουτων τις τῶν νῦν βιουντων. Παντα γαρ μεταβαλλειν και τρεπεσθαι και φθειρεσθαι πεφυκεν, ἱνα ἑτερα εφεξῆς γινηται.*

15. *'Οτι παντα ὑποληψις· και αυτη επι σοι. Ἆρον οὖν, ὁτε θελεις, τῆν ὑποληψιν· και ὡσπερ καμψαντι την ακραν, γαληνη, ςαθερα παντα, και κολπος ακυμων.*

16. *Μια και ἡτισοῦν ενεργεια, κατα καιρον πανσαμενη, ουδεν κακον πασχει, καθ' ὁ πεπαυται· ουδε ὁ πραξας την πρᾶξιν ταυτην, κατ' αυτο τοῦτο, καθ' ὁ πεπαυται, κακον τι πεπονθεν. 'Ομοιως οὖν το εκ πασῶν τῶν πραξεων συςημα, ὁπερ εςιν ὁ βιος· εαν εν καιρῷ πανσηται, ουδεν κακον πασχει κατ' αυτο τοῦτο, καθ' ὁ πεπαυται· ουδε ὁ καταπαυσας εν καιρῷ τον εἱρμον τοῦτον, κακῶς διετεθη. Τον δε καιρον, και τον ὁρον διδωσιν ἡ φυσις· ποτε μεν και ἡ ιδια, ὁταν εν γηρᾳ· παντως δε ἡ τῶν ὁλων· ἧς τῶν μερῶν μεταβαλλοντων, νεαρος αει και ακμαῖος ὁ συμπας κοσμος διαμενει. Καλον δε αει πᾶν και ὡραῖον το συμφερον τῷ ὁλῳ. 'Η οὖν καταπαυσις τοῦ βιου ἑκαςῳ ου κακον μεν, ὁτι ουδε αισχρον· ειπερ και απροαιρετον, και ουκ ακοινωνητον· αγαθον δε, ειπερ τῷ ὁλῳ καιριον και συμφερον, και συμφερομενον. Οὑτω γαρ και θεοφορητος, ὁ φερομενος κατα (τα αιτια)[1] θεῷ, και επι ταυτα (τ' αρεςα) τῇ γνωμῃ· (ηγουν ὁ μη,) φερομενος (μεν ὁμως).*

17. *Τρια ταῦτα δεῖ προχειρα εχειν. Επι μεν ὧν ποιεῖς, (οτι ποιεις εν) ει μητε εικῇ, μητε αλλως, η ὡς αν ἡ*

---

mum, sub æstro aut indigenarum suspicione, præcipites de clivo ac trans fluvium per deserta. Quæ ferocientium exultatio. Quæ torvitas quæ turba—turbo potius cum *εννοσιγαιω* tonitru. Quæ jubarum, quæ frontium candarumque agitatio. Quam mira, etiam in bestiis, majestas naturæ. Cui gratias ago hujus spectaculi sui, in hoc suo amphitheatro, pariter stupendo.

Vulgata. [1] *ταυτα.* cf. Epicteti ultima. *Αγου δε μ' ω Ζευ.*

δικη αυτη ενηργησεν· επι δε τῶν εξωθεν συμβαινοντων, ὁτι ητοι κατ' επιτυχιαν, η κατα προνοιαν· ουτε δε τῇ επιτυχιᾳ μεμπτεον, ουτε τῇ προνοιᾳ εγκλητεον. Δευτερον, το ὁποῖον ἑκαςον απο σπερματος μεχρι ψυχωσεως· και απο ψυχωσεως μεχρι τοῦ την ψυχην αποδοῦναι· και εξ οἱων ἡ συγκρισις· και εις οἱα ἡ λυσις. Τριτον, ει, (ὁια) αφνω μετεωρος εξαρθεις, κατασκεψαιο τα ανθρωπεια, και την πολυτροπιαν, ὁση, κατανοησαις· συνιδων ἁμα[a] και ὁσον το περιοικοῦν εναεριων και εναιθεριων· ὁτι, ὁσακις αν εξαρθῇς, ταυτα οψει· το ὁμοειδες και το ολιγοχρονιον. Επι τουτοις (ατοπος) ὁ τυφος.

18. Βαλε εξω την ὑποληψιν· σεσωσαι. Τις οὖν ὁ κωλυων εκβαλλειν; Ὁταν δυσφορῇς επι τινι, επελαθου τοῦ, ὁτι παντα κατα την τῶν ὁλων φυσιν γινεται· και τοῦ, ὁτι το ἁμαρτανομενον αλλοτριον· και επι τουτοις τοῦ, ὁτι πᾶν το γινομενον οὑτως αει εγινετο, και γενησεται, και νῦν πανταχοῦ γινεται· και τοῦ (ὡς ὁσιη)[1] ἡ συγγενεια ανθρωπου προς πᾶν το ανθρωπειον γενος· ου γαρ αἱματιου, η σπερματιου, αλλα νοῦ κοινωνια. Επελαθου δε και τοῦ, ὁτι ὁ ἑκαςου νοῦς θεος, και εκεῖθεν εῤῥυηκε· τοῦ, ὁτι ουδεν ιδιον ουδενος· αλλα και το τεκνιον, και το σωματιον, και αυτο το ψυχαριον εκεῖθεν εληλυθεν· τοῦ, ὁτι πανθ' ὑποληψις· τοῦ, ὁτι το παρον μονον ἑκαςος ζῇ, και τοῦτο αποβαλλει.

19. Συνεχῶς αναπολεῖν τους επι τινι λιαν αγανακτησαντας· τους εν μεγιςαις δοξαις, η συμφοραῖς, η εχθραις, η ὁποιαισοῦν τυχαις ακμασαντας· εἶτα εφιςανειν· ποῦ νῦν παντα εκεῖνα; καπνος, και σποδος, και μῦθος, η ουδε μῦθος; Συμπροσπιπτετω δε και το (τοπικον θανατον)[2] οἷον Φαβιος Κατουλλῖνος επ' αγροῦ· και Λουσιος Λοῦπος εν τοῖς κηποις· και Στερτινιος εν Βαιαις· και Τιβεριος εν Καπριαις· και Ουηλιος Ῥοῦφος (κατα λουτρον·)[b] και ὁλως ἡ προς ὁτιοῦν (τοιον, μητι)[3] οιησεως διαφορα; και ὡς ευτελες πᾶν το κατεντεινομενον· και ὁσῳ φιλοσοφωτερον το επι τῆς δοθεισης ὑλης

Vulgata. [1] ὁση.—[2] τοιοῦτο πᾶν.—[3] μετ'.

[a] Malim συνολων αμα.

[b] Forsan ως αλογος ἡ προς ὁτιουν μετ' ορεξεως διαφορα.

ἑαυτον δικαιον, σωφρονα, θεοῖς ἑπομενον, αφελῶς παρεχειν. Ὁ γαρ επι ατυφιᾳ τῦφος (ϛεφομενος)[1] παντων χαλεπωτατος.

20. Προς τους επιζητοῦντας, Ποῦ γαρ ιδων τους θεους, η ποθεν κατειληφως, ὁτι εισιν, οὑτω σεβεις; πρῶτον μεν, (ὁι μη εν οψει, κ'ει αορατοι εισιν, ητοι)[2] εισιν· επειτα μεντοι ουδε την ψυχην την εμαυτοῦ ἑωρακα, και ὁμως τιμῶ. Οὑτως οὖν και τους θεους, εξ ὡν της δυναμεως αυτῶν ἑκαϛοτε πειρῶμαι, εκ τουτων, ὁτι τε εισι, καταλαμβανω, και αιδοῦμαι.

21. Σωτηρια βιου, ἑκαϛον (διελοντα,)[3] αυτο τι εϛιν, ὁρᾷν· τι μεν αυτοῦ το ὑλικον· τι δαι το αιτιῶδες. Εξ ὁλης της ψυχῆς τα δικαια ποιεῖν, και ταληθῆ λεγειν. Τι (λειπον αν ῆ τω)[4] απολαυειν τοῦ ζῆν, συναπτοντα αλλο επ' αλλῳ αγαθον, ὡστε μηδε το βραχυτατον διαστημα απολειπειν;

22. Ἑν φῶς ἡλιου, καν διειργηται τοιχοις, ορεσιν, αλλοις μυριοις. Μια ουσια κοινη, καν (διανεμηται)[5] ιδιως ποιοῖς σωμασι μυριοις. Μια ψυχη, καν φυσεσι (διαιρηται)[6] μυριαις και ιδιαις περιγραφαῖς. Μια νοερα ψυχη, καν διακεκρισθαι δοκῆ. Τα μεν οὖν αλλα μερη τῶν ειρημενων, οἷον πνευματα και ὑποκειμενα, αναισθητα και ανοικειωτα αλληλοις· καιτοι κακεῖνα το νοοῦν συνεχει, και το επι τα αυτα βρῖθον. Διανοια δε ιδιως επι το ὁμοφυλον τεινεται, (κ'ακει)[7] συνιϛαται, και (ου διειργεται)[a] το κοινωνικον (ηθος).[8]

23. Τι επιζητεῖς; το διαγινεσθαι; αλλα (τι τουτο;) το αισθανεσθαι· το ὁρμᾷν· το αυξεσθαι· το (ληρειν εν αυλαις·)[9] το (χωνῆ,) χρῆσθαι· το (διαπνεισθαι·)[10] τι τουτων ποθον σοι αξιον δοκεῖ; Ει δε ἑκαϛα ευκαταφρονητα, (προιθι)[11] επι τελευταῖον, το ἑπεσθαι τῷ λογῳ και τῷ

Vulgata. [1] τυφομενος. — [2] και οψει ὁρατοι. Ita phrasis non procedit; pars vulnere clauda retentat nexantem nodos, seque in sua membra plicantem; ut supra, rata fit sententia. —[3] δι' ὁλου.—[4] λοιπον η.—[5] διειργηται.—[6] διειργηται.—[7] και.—[8] παθος.—ληγειν αὖθις. Ista, quæ substituo λ'. εν αυλ. διανεμ. Imperatoris sunt ad se, eòque conveniunt.—[9] φωνῆ.—[10] διανοεῖσθαι.—[11] προσιθι.

[a] Mal, απ' ιδιου ενεργει κατα.

θεῷ. *Αλλα μαχεται τῷ τιμᾷν ταῦτα το αχθεσθαι, ει (εκεινων) δια τοῦ τεθνηκεναι στερησεται τις.*

23. *Ποςον μερος τοῦ απειρου και αχανοῦς αιῶνος απομεμεριςαι ἑκαςῳ; ταχιςα γαρ εναφανιζεται τῷ αἰδιῳ. Ποςον δε τῆς ὁλης ουσιας; ποσον δε τῆς ὁλης ψυχῆς; εν ποςῳ δε βωλαριῳ τῆς ὁλης γῆς ἑρπεις; παντα ταῦτα ενθυμουμενος, μηδεν μεγα φανταζου· (Ασπαζου δε το κεκλωσμενον,)*[1] *ὡς μεν ἡ ση φυσις αγει, ποιεῖν· πασχειν δε, ὡς ἡ κοινη φυσις φερει.*

24. *Πῶς ἑαυτῷ χρῆται το ἡγεμονικον; Εν γαρ τουτῳ το πᾶν εςι. Τα δε λοιπα, (επι σοι) ει προαιρετα εςιν· η απροαιρετα, νεκρα και καπνος.*

25. *Προς θανατου καταφρονησιν εγερτικωτατον, ὁτι και οἱ την ἡδονην αγαθον και τον πονον κακον κρινοντες, ὁμως τουτου κατεφρονησαν. Ὡι το ευκαιρον μονον αγαθον· και ᾧ το πλειους κατα λογον ορθον πραξεις αποδοῦναι τῷ ολιγωτερας εν ισῳ εςι· και ᾧ τον κοσμον θεωρῆσαι πλειονι, η ελασσονι χρονῳ ου διαφερει, τουτῳ ουδε ὁ θανατος φοβερον.*

26. *Ανθρωπε, επολιτευσω εν τῇ μεγαλῃ ταυτῃ πολει· τι σοι διαφερει, (οσοις ποτε)*[2] *ετεσιν; Το γαρ κατα τους νομους, ἰσον ἑκαςῳ. Τι ουν δεινον, ει τῆς πολεως αποπεμπει σε, ου τυραννος, ουδε δικαςης αδικος, αλλ' ἡ φυσις ἡ εισαγαγοῦσα; οἱον ει κωμῳδον απολυει τῆς σκηνῆς ὁ παραλαβων ςρατηγος.—Αλλ' ουκ εἶπον τα πεντε μερη. Αλλα τα τρια, Καλῶς (ει) εἶπας, εν μεντοι τῷ βιῳ, ὁλον το δρᾶμα εςι. Το γαρ τελειον εκεῖνος ὁριζει, ὁ τοτε μεν τῆς συγκρισεως, νῦν δε τῆς διαλυσεως αιτιος· συ δε αναιτιος αμφοτερων. Απιθι οὖν ἱλεως· και γαρ ὁ απολυων ἱλεως.*[w]

Vulgata. [1] *η το.* Quod post *μηδεν*, syntaxis non recipit, nisi in Poet.—[2] *ει πεντε ετεσιν;*

[w] Hæc, quæ humano generi M. Ant. Ego lectori; Propitius dimitto, et ipsum spero propitium. Quippe de hoc opere conscientia mea me mihi probat. Nimirum *επολιτευσαμην* piè, perseveranter, *κοινωνικως*, per tot annos in hac magnâ urbe ac arce Stoicæ doctrinæ, in hoc scilicet *Θεοπρεπεςω* libro. Eandemque, quam non ut Romam Augustus, lateritiam, sed profecto ruderitiam suscepi, marmoream relinquo. Inibi

corrigendo, restituerdo, amolierdo, ordinando, multa ædificavi criticè; multos utinam practicè. Tam ad Stoæ rationem, quam ad Christi fidem ac crucem. Sed id Deus viderit. Ego, si quid præstiti, id nullâ aliâ spe, quam ut prosim quam plurimis—utque aliquando, post. exhaustum hujus vitæ calicem, mihi, quam plerisque, acerbiorem, reviviscam ad M. A. *του Μακαριτου* vocem. Euge, bone ac fidelis erga me minister, mane tu mecum in gaudio Domini.

ADDENDA.

Hæc, quæ sequuntur, casu vel incuriâ aut omissa è texto aut corrupta, huc redigo. Lector, si quæ eorum probet, in margine, ubi pertinent, precor adnotet.

Lib. *A*. Sec. 3. Frustra forsan εντονως pro εκτενως posui. Sin mutandum, melius εκ του ενοντος.

Sect. 5. Pro τοιαυτα lege θεατρικα. 7. Pro παλιν l. κατα καιρον.

Sect. 11. Lego τα προς τ. συμ. καθ., προβ. κατα τας κατασχεσεις (=indugia) τα περ. πρ.

Sect. 13. Pro περι του l. ουτ᾽ εικαςου περιττου, τι θ. Pro ευχαρ. quod Epicurei potius quam Stoici, forsan ου χαρ. In pag. 9, l. αλλων ὡντινων, pro ουδ᾽ αυτο τουτο l. ουδ᾽ αν αυτο ὀν ατοπον. Pag. 10, pro ςολη l. ςοη = porticus, qualis hodie è Bolognâ per spatium duo mil. porrecta—qualis ea quoque Surrentina in Statio—pro τα πολλα l. παλαια, ut de Vespasiano Sueton. nihil mutatum voluit in villâ natali, ne quid oculorum consuetudini deperiret — pro επικαρτ. lege αποκ. pro πας ὀ τοι. l. πας ὀ προς οικειους. pro απαντα l. απαντας.

Lib. *B*. Sect. 1. Post νου l. ὠ.

Sect. 2. Post ἡγεμονικον l. ὀυ ενεκεν ὡδε.

Sect. 3. Pro μεςα quod φορτικον est, l. νομιςεα—vel, ὡς προνοιας ασμενιςεα· post ἱλεως periodicum.

Sect. 4. Pro ου χρᾶ l. ουκ αποχρᾶ.

Sect. 5. Pro μετα της l. μετ᾽ αρετης.

Sect. 6. Pro ὑβριζη; l. ὑβριζει σε;

Sect. 7. Pro πραξεων l. αταραξιων.

Sect. 10. Pro πραξαι l. παραξαι=pervertere, seducere.

Sect. 17. Pro οιαι εισιν l. ὀ· εις φρασιν=verbi gratiâ—vel εις ςασιν=for instance. Etenim εισι ac εςι, ubi non prosunt, obsunt, obtundunt adeò ac onerant sententiam. Stoici semper Laconicè.

Lib. *Γ*. Sect. 1. Post *μονον* pro *του* l. *τω εν γενει*, pro *δια το* l. *κατ᾽ ιδια τω*.

Sect. 3. Pro *πονῶν και ἡδονων αντεχ.* l. *πονων εχει Ηρακλειων ανεχομενος*. Herculem sub Eurystheo respicit. Porro tota hæc perversissima Periodus in elementa est redigenda, et sic denuò construenda. *Και λ. τ. χειρονι ηπερ εςι το υπηρετουν—τω αγγειω περι ὁ εςι, παριςησι τ᾽αυτο ὁπερ εςι—περιεςι τ᾽αυτω, το ὑπερ τω υπο—το μεν γαρ κ. τ. λ.* Ita evolvitur e nucleo, e glande, robur Herculeum. Sed hæc a Marco A. concisè forsan et obscure, ut fit inter belli casus, ad memoriam notata. Scriba vero, cui integri corporis extensio paradoxi instar erat, excidit membra, ut solent sicarii, quo commodo suo consuleret, et trunca cum cadavere in saccum constipavit.

Sect. 4. Pro *περιιςασθαι* l. *παριςασθαι*—præstare—guard against. Pro *η φιλ.* l. *μη*. Pro *οντινος* l. *ἡττονος*—proinde elegans ac erudita pro inconditâ fit phrasis—pro *μονα* l. *ἱκανα*—pro *εννοει* l. *ενεργει*, quæ duo mutata restituunt sententiam, cassam antea.

Sect. 5. Pro *επι δε σοι* l. *επι δε σου*. Error ille contrarium vero, eundemque impium sensum implicat.

Sect. 6. Pro *εν κρισει* melius *εν τινι ανοικειω ν. π.* 3. *τροπη*.

Sect. 7. Pro *πυωδες ουδε μην* l. *ουδε μην πυρωδες ουδεν*—Promtum est enim rogare "quorsum hæc tam putida," tam flaccidè ac fatuè repetita. Pro *ετι* l. *εν εθεσι*.

Sect. 10. Pro *εςι δε ουδεις* l. *Εξεςι δε· Ουδεις κ. τ. λ.*

Sect. 13. Post *ειρημενα* l. *ἑν αλλο λοιπον· το λογικον· ὁ ιδιον κ. τ. λ.*

Lib. *Δ*. Sect 3. Pro *κριμα* malim *κυρωμα*. Pro *επαινεσομενοι* l. *επαινεται εσομενοι*.

Sect. 4. Pro *ποθεν* in fine l. *Θεοθεν*.

Sect. 11. *Ημεραν* claudit Periodum, cujus punctum deest. Pro *ἑως ζης* l. *επ᾽ ηρτησεως ζης*. Ita consummatur ac coronatur sententia, quæ in vulg. stultum, non Stoicum, sapit. Dum vivis, esto bonus. Mera anilitas! *Αυτος δε*. Illa, ut in vulg., scripsisse Marcum A. nemo peritus. Ideoque pro re mutavi. Quin et ulterius mutanda credo. Etenim ad Acta

Apostolorum c. 28, refero, ac proinde ita vario. *Θεος α. δ. οις νυν φονευς Θηριου καταδηχθεις.* Paullus nimirum, viperâ ad manum applicatâ, *εδοξε* Melitensibus *φονευς*: deinde, cum *Θηριον* integer excussisset, *Θεος*. Hoc *Θηριον* M. Ant. ad vitium moraliter hic transfert—ita constat *εαν αναx*. In hâc re Criticâ, quoad verba, *Θηριον και πιθηκος* idem sunt ac idem: Itaque emendatione egent. Istam vero si quis longè petitam ac *παραδοξον* censet, velim animadvertat, hæc tam audacia ac " ardentia verba " Marcum A. non de suo et primariè significasse—abhorrent enim a simplici ejus dictione ac ingenio—sed derivativè, vel si mavis, relativè. Est profectò aliqua relatio—vel Historica, vel Poetica, vel ad quodvis aliud. Quænam verò alia relatio quam ista Paulli congruit? Aptiore compertâ, hanc dimisero. Nec tamen, ut probam, *αυθαδως* in textum trudo: tantum, ut probabilem, propono eandemque notabilem—ut pote quæ interest rei ac historiæ Christianæ.

Sect. 19. Post *απλωσον* pro *σεαυτον* l. *ὁσιωσον*.

Sect. 21. Post *γενομενα* l. *εν ἁυτου ψυχῃ*.

Sect. 24. Post *γινεται* pro *ταχυ* l. *ετι βραχυ* vel *τυχον*.

Sect. 26. Pro *εκεινω* melius *προτερω*.

Sect. 35. Pro *ὡςε* l. *φυσεως τε*. Post *ὑγιεςατον* l. *ες τοι ουν*.

Lib. *E*. Sect. 2. Post *ὁδος* l. *ἡ πορευομαι ιδιωτικων κα αφεσιν* · pro *μονον αναδυη* l. *ετι ουν ασμενιζε*.

Sect. 7. Post *αυταρκουσης* pro *γαρ* l. *γ' αρα*.

Sect. 12. Pro *τοιαυται* l. *λογιςικαι*.

Sect. 16. Pro *λογον κ. τ. λ.* l. *το λογικον ἡμιν ενεςιν· οικειοτατοι ουν ανθρωποι*.

Sect. 17. Post *χρωμενον* pro *τουτο* l. *κρατιςον*.

Sect. 21. Post *μοριοις* l. *αυτων*, omissum præ simil, sequentis *ὁταν*.

Sect. 23. Post *κινησον* l. *ουν*.

Sect. 27. Post *κεναν* l. *ὁι αυτοι ὁυτω περι κενα περιμανεις εισι. Τί ουν ου περ*.

Sect. 28. Pro *ευδιαειν* l. *ευοδειν· ευοδειν δε, ειγε*.

Sect. 29. Pro *κατα* l. *παρα μαλ*.

Lib. ς. Sect. 2. Pro *αλλοιον* l. *αλλο των επι βιον*. Sequen

tia enim μια γαρ κ. τ. λ. demonstrant mortem non esse αλλοιον quoad vitam.

Sect. 10. Post ελαιας pro τα δε ὑπο l. τα δ' ευπορα· item post αγελας—vel hoc secundum ὑπο delendum: ὑπο toties iteratum miserè confundit, quæ studiosè distinguenda.

Sect. 12. Pro επιμελουμενος quod a lineâ sequenti cæce ac stupidè irrepsit, l. επι μηλου, κυκνμεως, ογχνης, αμπελου. Nî lector benev. pro κυκ—aptius quid, cum terminativo μενος substituerit. Ipse, hic inter Minnesotæ deserta, libris, ubi desiderata impromptu, destituor. Nec Minervam in capite gero, armis criticis instructam. Non eadem est ætas, nec mens — nedum memoria, quâ, mehercule, juvenis valebam. Πασχω quippe ανθρωπεια. Exolevit ingenio, quod frugi erat, sub rubis sentibusque, sub curis ideò indies ingravescentibus, et nunc culminatim, dum per hæc bella civilia φερει προθυελλα θυελλαν, conflictantibus—Obtunditur annis acumen, obtorpet alacritas, obdurescit sub Marte Musa. Pro tot igitur tantisque in hoc meo opere vel commissis perperam vel omissis, locorum aspera ac rerum importuna excuso, veniamque exinde comprecor—ut si quid, vel potius quicquid, humani passus sim,

Διαχασχουσης της φορμιγγος, και του τονου ουκετ' ενοντος, id lectoris humanitas suppleat.

Sect. 14. L. επεδειξαντο pro εποιουντο, quod perperam pro εποιουν.

Sect. 26. L. ὡς αν θηριω pro ὡς ανθρωπω, quod sensum plenum ac profundum simulando, inanitatem, ut sæpe ὁι σεμνοι, dissimulat. Ita demum certa, quæ tam diù decertata.

Sect. 33. Post κοσμος l. ὁς εςι.

Sect. 34. Pro εμοι δε εςι l. εσκευασμαι δε ες τι; ες τι σκεψις;

Sect. 36. Pro επι τα αλλα φυλα l. επι ταυτα τα θαλλοντα —(vel τηλεθοωντα)—αλλα φυλλα—Habes pro monstro deformi, cæco, casso, musicè configuratam phrasin, in quâ Poesis cum Philosophiâ conspirat. Hic enim, ut alibi, commemorat Marcus A. Homerica illa, nobis præsaga, φυλλα—quod miror neminem ante me animadvertisse.

Sect. 38. ὁρμηματα posui pro ὁμοιωματα quod temerè

forsan ac stultè sollicitavi. Pertinet enim ad Platonica. Integrum de hoc judicium reservare volui—sed ministri typographici, ut regii, quod et Rex Joh. in Shaksp. queritur, inconsultò proposita, necdum imperata, promtè nimis ac officiosè præstant—id in his et hic et alibi.

Lib. *Z*. Sect. 13. Pro *κρισιν* l. *πεισιν*.

Sect. 14. Ita legendum. *Ευδαιμονια, Α. αγαθος, ες τι η αγαθον; αγαθον δε τι, η αγαθοποιεῖν; Τι ουν ὡδ' ενοικεῖς, ω Φ;* 'Ita hæc Eudæmonia, contrariis criticorum flabris diù jactata, hic demum per verba, ut fidelium per vitam, aere lapsa quieto radit inter liquidum.

Sect. 18. Lege *πολλακις απαλλαγεις εις εναποθνησκειν κεινο εχη προσχημα*. Sin malis, *απαλλαγεις εναποθνησκει, και κεινο εχη* (vel *ῇ*) *πρ*. Utrumvis vindicaverit hanc a criticis tam fædè cruciatam vitam—forsan ad finem; *τις ει ετι; επι τι το ουτω ζῆν αν αϊδια; δι' ἁ αιτια;*

Sect. 26. Pro *η*, l. *ει ατομοι· η κενωσις, ει σβεσις· η, ει ϛοιχεια, μεταϛασις*. Ita "rudis indigestaque moles" fit *κοσμος*.

Sect. 55. Pro *απο πονου ταραττοντα* l. *πονω τ'ακολουθα οντα*.

Sect. 59. Pro *Θεου* l. *απο Θεου*.

Lib. *Θ*. Sect. 3. Pro *ιδ. παραπηγμα ἀψ*, l. *παραδηγμα δειψικαρδιον*. Comici versus est. Pro *εν δε* l. *ἐν ετι* de, vel *ανθρωπον δ' ετι*.

Sect. 6. Pro *ουν το νυν γιν*. l. *νυν το εν ἡμιν γιν*. Pro *νοερα νυν*. l. *νοερα παρα νουν*.

Sect. 23. Post *ουδεν* pro *κακον* l. *αισθητικον*.

Lib. *I*. Sect. 2. Post *χρωμενος* l. *ασμενιζε*.

Sect. 8. Pro *αει ειναι* mel. *διαμειναι*.

Sect. 11. Pro. *επ' αυτω* l. *επ' αυτου*.

Demum absolvi opus—ut laboris ardui, ita profectò et pretii, si modo interpres Prophetâ dignus—Prosit sub Deo.

INSUPER ADDENDA.

Lib. A. 7. pro *δια ταυτα* lege *δι' ιδιωτικα*. 8. pro *εκεινοις* l. *τοις επαινουσι*: pro *εκεινον* l. *επαινων*: post *καιρον*, pro *ειναι* l. *φανηναι*. 9. pro *ειρησθαι* l. *ρηθεν*. 10. pro *ἐπιστησαι* l. *απιστησαι· ειδοτα*. 13. pro *κατ' ισοτ*. l. *καιτοι ου κατ' ισοτητα*: quippe M. Ant. semper *αυτοκρατωρ*, qui titulus repugnat *ισοτητι*: pro *ανεκτενως* l. *ἐκ του ενοντος*: pro *ανεπικρυπτον* l. *αναποκρυπτικον*: pro *κατεργαστικον* l. *κατ' Εργατην, ανυστικον*: pro *οικοτ*. l. *καινομανης*: tota etenim series eloquium sive dictionem spectat. vulg. vile est ac vanum. In pag. 10, post *διανομαις* l. *σιτου*: pro *φιλανθ*. l. *αναλωμασι*: pro *τοιουτος* l. *υπαστειος*: pro *επικαρτ*. l. *αποκ*.: pro *παντα* l. *ενισταντα*. pag. 11, pro *ορχηστικων* l. *ανδρογυνων*: pro *πολλακις* l. *απο λογικης συννοιας*. pag. 12, pro *αποκαθ. εθισαι επι* l. *ὑποκαθησθαι επι το*: pro *βοηθων και τυχης δειται* l. *βοηθων· ων και τα τυχης δειται· οια τα εν Κ*.

Lib. B. 2. pro *υποδυεσθαι* l. *υποδυρ*. 3. pro *αρκειτω* l. *αρκει· κεισθω αει*. 4. pro *ὑπεστης* l. *ὑπεστη σοι*: pro *μη εις το υπ*. l. *εις το μη απαιτητα θηρασαι*: prout in Virgilio sed fugit interea fugit. ir. tempus, singula dum &c.: pro *ουκ ηξεται* l. *ου χρησθησεται*. 7. pro *περισπα τα* l. *περισπαται*: pro ; *ναι* l. *κατα σχολην*: pro *παρεχε* l. *παρελε*: pro *απειρ*. l. *τετμηκοτες τα'ν*. 11. pro *ητε* l. *ητοι*. 13. pro *διδουσι* l. *διεπουσι*. 14. pro *εκπερ*. l. *εκ περιεργου ελεγχομενου*. 15. pro *απολλυμενον* l. *απολυομενον*: etenim non esse deperditum auctor vult evincere. 18. pro *ληθη* l. *ηχη* = lauter schall.: pro *παραπεμψαι* l. *τα πικρα πεψαι*: pro *μηδε* l. *μητι*: pro *ετι δη*, quod typ. erratum, l. *ετι δε*.

Lib. Γ. 1. pro *ὁμοια αυθις* malim *ἁμα μαρανθεισα*: pro *εις* l. *εισω*: pro *τοιαυτα* l. *αυτοματα*: post *επειγεσθαι* l. *ενθυμουμενον*: pro *του* l. *το εν γενει*: pro *δια* l. *ιδια*. 2. pro

τελευταια l. στοιχειωτα vel αυτοματα: post γινομενοις l. οικεια. 3. post νοσους l. ιασας μεν ουκ: pro ποτε εξηλθον l. πεπτωκοτες εξηληθοντο: quippe coacti, non id agentes: pro το ταυτα l. συνεπεκτεινονται παντα. 4. pro τουτ' εστι l. τουτο τὸ επι σοι ασκει· επει: pro το ως εν αρ. ηδη ειναι l. ως ὁ λαγως εν Αισωπικοις, σπουδην εντεινει: post τις l. ως. 6. pro ἑαυτον l. εκλυτον τον νουν. 7. pro πνωδες l. ου πυρωδες: post μην l. πυρωδες ουδεν. 9. pro του κ. l. των εν τω κ. 10. pro τουτο l. τουτω τα τακτα: pro μηδεν περιμενων l. ες μηδεν περιμανης ων. 11. pro ειδεναι quod fieri nequit l. εξετασαι. 12. pro ειτι l. επει τι: post μελει l. μαλλον. 12. et 13. in unam redigendæ. 13. pro ποσα στ. σημαινει l. επεσι σημαινειν: pro κλεπτειν l. κολαπτειν: pro εκταταλειποντων, quod vix adeo flagitiosi fuerit l. ες εγκατα κατα λειαν διεπρ̣υντων.

Lib. Δ. 2. post Θεωρημα l. οὐ: post συμπλη. l. και το. 3. pro εαυτοις l. οἱ εν αυλαις, vel εκ του αστους: pro τοιαυτα l. ἑτοιμαστα: pro διδου σεαυτω l. υποδυου ες αυτοτευκτον: pro επανερχη l. επανιεναι σε χρη: post κακια; l. ακου ιδιαν: post πολις l. τι ετι ποθεις: post συγκατεθου l. και ταυτ' εθιζου: post περιγραφεται l. περιεργα μη φανταζη: post ανηρ l. μη: pro φιλανθ. l. ανθρ.: post πολιτης l. μη ως θηριον: post θνητον l. μη ὡς αθανατον. 4. pro ερχεται l. εισερχ.: pro ηκει ποθεν l. ηκει· ποθεν; η και θεοθεν. 5. pro τοιουτος l. κτιστικος: pro αισχυνθειη l. δυσχερανθειη. 6. post γινεσθαι l. ἑξης. 8. pro δικαιως l. αναγκ. 9. pro ιδε l. λαβε. 10. post τινος l. σκαιης: pro προκατεπεσεν l. το πυρ προκατεσβεσεν: pro vulg. εντος δεκα ἡμ· hæc reponenda censeo, εντος δ' ἑκαστου κρατεει ηγεμων Θεος, quæ Tragici cujusdam. Deinde Θεος σαυτῳ συ δοξεις, μη, ὡς των Τεντυριων κερκοπιθηκος, εαν, κ.τ.λ. Stoici enim νοον cujusque Deum esse autumant, quippe a Deo derivatam: prout alibi M. Ant. ἑκαστου νους Θεος. De Tentyriis Juvenal xv., θηριον glossema credo ad κερκοπ· 12. pro ασχολιαν l. ευσχ. 14. Perioche Το δε δη—αιδως —postponenda sequenti Τι τουτων—δενδρυφιον. 18. pro Δει l. αρκειτω. 24. post δικαια, pro και l. εξ ἡς: post

λογος l. ὁσιος: pro διαψ. l. δι' ιδια ψ.: pro σευττιης (error typ.) l. στοχαστικης: post παντα l. τα οντα: post μεταβολην l. δι' ἡν: post φθινομενα l. νεα. 26. post συμβεκεινω l. ανευ νοου ον. dele τουτω: pro εστιν l. εστι νοου. 27. pro αισθησιν l. συνθεσιν: pro αναδιδοται l. αναλελυται. Conjunge 28, 29, et 30. pro ουδεν εστι l. ουκουν ουδεν επεστι: post ὑφις l. ρις ποτ· ut hexamet. fiat. 30. pro τοιουτον l. στοιχιστοι: post θανατος l. ὡς: pro εστιν απηρτ. l. ἐστι συναπ. 31. pro και ου l. καιτοι ου. 32. post καταλυσαι l. ὡς ες πανδοχειον. 33. pro αδιαψ. l. αδεη, αψ.

Lib. E. 1. pro ποιειν; η προς τι l. πονειν; οποιαν αν η ανδρος: conjunge sect. 1. et 2. pro ὡς ευκ. l. δι' ἁς ευκ. 2. pro αξιον ε. κ. l. εικαια απαξιον. εαυτον κρινε. επι π., vel αταραξιαν ουν ουτω κραινε. επι π.: pro του κ. φ. l. εχου του κ. φ.: pro δυσπαρακολουθητοτερος l. θητικος: pro και τουτο l. Δικαιοτητα. 4. pro τις εστιν l. εἱς ενιστησιν: pro ὁ δε l. ὁ δευτερος: pro ὁ δε τις l. ὁ τριτος: pro του κοιν. l. του νου κ.: pro το δ' ουν l. το δε δια νουν. 7. pro τι γαρ τ. l. τι γαρ; τι τ.: pro δια τ. l. δι' ιδιον τ.: pro γαρ l. γ' αρα: ante ἑαυτον l. οὑτω. 9. pro εστι l. κρατιστον. Cf. s. 17. 10. pro εξακουσεται και ραδιως l. εξακουσει κ'απο καρδιας. 12. pro τοιαυται l. δι' αυτας: pro κατεξανις l. κατεξαντις: pro τοιουτων l. ὑπο των: pro και αφ. l. κατα συμφοραν αφ.: pro τινα τουτων l. αδιαφορῶν. 14. pro εκρινετο l. εκ κοινου νοου. 16. pro ἡμιν εστιν l. τον ημιν ες φυσιν: pro ανθρωπος l. οικειοτατοι ανθρωποι: pro τινες l. αντιτεινοντες. 17. pro τουτο εστι l. τ. το κρατιστον εστι. 19. pro πολλακις l. πολιτικης απαλλαγεις: pro σχεδον l. οχυρον: pro το παρεγγυς l. παντα παρεγγυατα. 21. pro σφετεραν l. ἑκατεραν. 22. pro αποσπασμα l. αποτυπωμα, vel forsan απαυγασμα. 23. pro οργιζου l. οργιζη: pro ουτε τρ. l. ουτ' ει. 27. pro μητε σα l. μητ' εκ σου. 29. pro μη ολ. l. μη αλλος τις; το εκεινου συ μη δυσφορης, ὡς: pro μησοι l. μη παρα σε: pro ηθος l. ερεθεις.

Lib. ϛ. 1. post ουδε l. δια. 2. pro αλλοιον l. αλλο βιου ιδιον. 3. post σκεδασ. l. επει: ita 3, 4, et 5, in unam redigantur: pro αριστος l. ἡς ὁριστος τρ. πας (ἡς enim ad υλης

refertur) τουτο αμυνεσθαι, τουτω δη εξομοιουσθαι: cf. Lucret. de Atomis. nova sectio ab ἑνι τερπου procedit. 5. pro εστι l. και ες τι; 7. pro τοιουτω l. ατομικω: post θατ. εστι l. τι ου. 8. pro νυν εστιν l. τυπουσιν. 10. post αγελας continua η κατα το δ' ὁ. π. α. κεκτησθαι. Exinde τα δ'ευπορα των ετι. 12. post ποιηση quod claudit sententiam l. Τιμη ἡ ση σ. 13. dele ανα: pro αιτιον l. αιτιαται. 14. pro οιον εστιν ὁ π. l. οἱοι εισιν οἱ ποιουσι και πρωτευουσι. Poetæ ac principes. 17. pro Τοις μεν l. τοις μεν ουν. 20. pro ενθαδε l. ενθα δει. 21. pro πως ωμον l. ωμον πως. 23. pro αποκαισ. l. απ' οικειου καισαρωθης. 24. pro ως εκεινος l. ανεικαιως ακριβες· ὡστε. dele ὁλως. 25. pro δυναται l. δυνατα. 26. pro κακον εστιν l. κακον· ουδε κακον ουν εστιν α. ἡ. ἡ. ἡ. λ. π. π. τ. ει τουτων ου κορος προσεστι. 28. dele ουκ ὁρας πως per quæ ου κορος προσεστι stupidè simulatur ac dissimulatur. 29. pro εκειθεν l. εκτοσθεν: pro τουτου l. του ὁλου. 30. pro κατα τουτο l. κατα το τακτον: pro τοπικην l. τροπικην, vel κτιστικην. 31. pro αλλ' l. ἁπλως. 32. pro ταυτα l. απροαιρετα. 34. pro ὁρμᾶν l. ὁρμωσαν, ni malis αμηχανον ὁρᾶν, vel αλλον ὁρμᾶν: pro συμβιουντας l. συμβεβαιουντας. 35. pro πασχειν quod ιδιωτου l. ὑπασκειν quod Philosophi. 36. pro και ὁσοι τοιουτοι quod philosophos pro pisellis, similes inter se, exhibet, l. Κυνικοι, Στωικοι. 38. pro ὡς ακοντια l. ες κοινον τι quod vulgato ὡς οιον τε propius accedit. 40. pro αυτους l. αλογους: pro πραττε δε l. πρ. δ' ὁ δει: pro της τ. τινος l. του απο της τ. τυχοντος. 41. pro ἐνεργειαν l. ευεπειαν. 46. pro μεθ' ὡν quod et fatuum et falsum, l. σκιαι μυθων, ὡς: pro ηδη l. ασημοι δη. 47. post καλον l. Μελαγχολωντι ουκ οργιζομαι: pro οργιζομαι l. οργης αξιαι αἱ δοξαι. 48. post ηδη l. τι ετι καταιτιᾶ;

Lib. Z. 1. dele εστι κακια, ut constet Τι τουτ' εστιν; 2. pro ιδε l. συνιδε: pro εωρας l. θεωρος. 4. pro δοκουν l. εννουν quod vulgato αν νυν similius. 5. post υμνησαντες l. αυτοι. 8. pro επιπλεκεται l. εμπεπλεκται: post μετεχ. dele ζωων. 9. pro ει restitui vulg. η.: post ορθουμενος l. ισον: incuria omissum, pro simil. sequen-

tis *οἰον*. 10. pro *πολλακις* l. *πολιτικως*: prout mundi vel reip. logicæ civis: id passim M. Ant. 12. pro *εχειν* l. *παρεχειν*: oportet enim facultates suas aliis præstare non sibi conservare. 13. post *ψυχαριον* l. *δυσχεραινετω*: pro *νουν* quod error typ. l. *νοουν*. 14. pro *εστι* l. *εσω ισταται*: The kingdom of heaven is within you. 15. pro *αυτος π*. l. *αιτιος*: pro *ὡς ου θελει* l. *ἡ της φυσεως ου θ.*: pro *ὁ νυν* l. *το νοουν*: ita fiunt rata quæ hactenus irrita. 17. pro *φυσιν* l. *μορφωσιν*: post *συμπαγηναι* l. *αυτω επιπονον* quod quasi absorptum in sequenti vulg. *το επικοτον*. 18. pro *επιδυτην* l. *υποκριτην*: post *πολλακις* l. *ες*: pro *η* l. *κεινο εχη*, vel *κεινωση*: pro *τουτον* l. *τουτο*: pro και ~~ει γαρ~~ *επι πυρκαιης* ~~l. ει γαρ ι~~ pro *τω μη* l. *το τ'*: pro *αρτανειν* forsan *ὁμαρτειν*: pro *ζῆν* l. *συζῆν*. 19. pro *η* l. *συση*. 20. pro *εν τι* l. *ετι*. 23. ante *φαντασιαν* l. *ματαιαν*. 24. pro *εισδυεσθαι* l. *εισρυεσθαι* (vel *εισειρυσθαι*) *απο των φαινομενων*: pro *εις* l. *αει στεργειν*: pro *ποιουντα* l. *ποιειν τα προσηκοντα*. 25. pro *αλλ' αναλ*. l. *διαλληλα, αναλ*. 26. pro *η ατ*. l. *ει ατ.*: pro *κενωσις* l. *σκηνωσεως κεν.*: pro *ητοι* l. *η φωτος*: pro *η μετ*. l. *η συστηματος μετας*. 28. pro *ιδε* l. *εξεταζε*. 44. pro *τευκτικος* l. *αναλυτικος*. 45. pro *ευχετον* l. ut in vulg. *οχετον*: pro *θεοθεν επ*. l. *θεοθεν τ' επ*. 48. pro *εκεινοις* l. *εικαιοις*. 49. pro *αποτεθ. δει τ. ε. μ. ν. βεβιωμενα* l. *αὑτω απο του αποτμηθεντος τις εσθητα σωζει, δει και σε, εικη και αχρειον μεχρι νυν βεβιωκοτα*: ut sartor, panni, quo usus est pro aliis, *λειψανα*, Anglicè remnants, pro se in vestem conficit: post *Μονον* l. *ουν*: pro *χρησθαι αυτοις* l. *χρ. τοις σαυτου*: pro *θελε* l. *μελετα*: pro *καλος* l. *τελειος*. 51. pro *συνεστως* l. *συνεστος*. 55. pro *ὑλικη* l. cum Casaubono *λογικη*: pro *οτι ει ται* l. *οτε*: pro *ειτα* l. *τοτε*: pro *απο π. ταραττοντα* l. *πονου αποτρεποντα*: pro *ου* l. *αμαθει*, quod intercidit ob. simil. *λανθανει*: pro *τονου ενδιδως* l. *κυνα λυκω εκδιδως*: vigiles hosti tradis, quæ verba sunt Demosthenis de Philippo postulante sibi dedendos Atheniensium oratores. 57. pro *τινος αγν*. l. *συντονως*, vel *βελτιονος*: *ὁν* utpote a me suppositum notis parenth. (*ον*) includatur.

58 cum 59 in unam, puncto deleto. 59. pro τουτο l. τῳ ὁλῳ: post ουσιαν l. οικειον. 60. pro εχει l. ασκει. 61. pro απαθως l. πατερας ὡς. 64. post καμνε l. ωφελων: post ωφελουμενος l. ὡς ων. 65. pro και l. παντα· η τα λογιστικα dele η ταυτα εστιν: pro ποιειται ιδιαν ὁρμην l. πολειται, και αν ιδεαν θειαν ὡρμηται.

Lib. Η. 1. pro δηλος γεγονες l. δηλως γεγηρακας: pro εχη l. εξεταζη. 3. pro τι προς quod aliud significat l. τι παριστασι προς: pro ανα τα αιτια l. αυτοτακτα—vel αταρακτα: pro εκει δε ὁ πρ. και δ. αν l. εκεινοι δε διεζησαν εν παρανοιᾳ, αδικιᾳ, δουλειᾳ παθων: pro ειδον l. υπερειδον. 4. pro ιδε l. αναλυε. 5. post μη τι l. δεινον το. 6. pro συμβασεως l. συμπαθειας, αισθησεως. 12. pro πεπύρεχεν ουτος l. π. ὁ ιατος. 13. post ση γαρ l. ἡ. 17. pro ες τοιαδε σοι εν, malim αιδως σοι ει ανεχεται: pro σωματιον l. το σωμ.: pro παρανοησαν l. αποπυσαν. 19. pro δε θελεις l. δ' εν θ.: pro παντα πασχεις malim τα ὑποντα ασκεις. 20. pro πρασσω, επ' l. προνοω, επ'. 21. pro δριμεις μεν l. αρτι ημεις ισμεν: pro ὁτι l. ὁτε. 22. pro αιτιον l. σωματιον. 23. pro ουδεν κακον l. ουδεν απωθεν. 24. pro τας φαντ. l. τας ματαιας φαντ. Phantasiam enim, si totam deles, simul deles mentem. 25. pro Λαλειν l. Λεγειν, μη λαλ. 27. pro εσωθεν εν ᾧ κ.; l. εσωθεν; το εσω εν. ου κωλ. sine inter. 28. pro αποσ. εαυτον l. α. ες δυνατον. 30. pro αφορητον quod idem cum ανυπ. l. απορητεον. 33. post ὁ μεν λογος l. χαιρετω· vel πανετω. 34. pro εστι δε l. ενιστησι δε: pro ηδη l. ημαρτες δη ὡς αλογος· post λογικου l. ου. 36. pro Τουτον ὁν βιου l. Το ὑλικον βιου, τον. 38. pro τινος l. του περισταντος: pro αστοχης l. αυτοσφαγης. 43. post περιεχοντι l. σε. 44. pro ουκ αιτιον l. αναιτιον. 45. pro ιδεαν κυριαν l. ιδιαν αναφοραν. 49. post στρεφηται l. καιτοι ου: post ευθυ l. κατορθοι: pro επι l. παιει.

Lib. Θ. 1. pro οντα προς l. γεγονατα προσταξασα ες: pro παντα l. παρεχει τα οντα, ἁ απ' αιτιας: pro αυτη l. αιτιατικη: pro εσομενων l. απονεμομενων: post αντι του l. ταυτα: post διακοσμησιν l. η φυσις: pro τευκτικων l. κτιστικων vel

πλαστικων. 3. pro ἐν l. ανθρωπου: post αφιστασθαι l. οἱα. 6. post λογος l. εις. post λογικα punctum: pro νεμει μεριστι l. δια τον ανω αιθερα μεμεριστai· cf. Plutarch. de plac. Phil., τον ανωτατω παντων νουν εν αιθερι. 8. ante συνεργουσιν l. εικαια. 14. post θανατος l. ὁ ὑπνος. 15. pro τουτου l. του αιτιου, vel αντιου: iterum pro τουτου l. του αιτιου, vel αντιου: post γνωμη l. ἁμαρτανῃ: pro μερος l. ξενος ως. 17. pro ταυτα ad finem l. απροαιρετα: pro μη λοιδ. α. τ. εκφ. l. μη αινετικα α. τ. ευ φ. 18. pro τροπον γαρ τινα l. ατοπον γαρ τι αι. 19. pro ει τι ποτ' ει τοιος l. τι ποθεις; 20. post αξιολογον l. λογικω γε. 21. post μεταβολην l. επ' αιωνιον. 23. pro ὁμοειδως malim ποταμοειδως: pro ταυτα l. τ' ατακτα. 25. pro ιδεα αιτιον l. αιδου αυτο: pro ιδεα ὑλην l. ὑπεριδε αυτην: pro Τω ἡγ. λεγε l. Τι τω ηγ. ου λεγεις: pro ειτα συ l. τω δε θνητω: post βοσκη l. εμοι ουδεν—præ sequenti ητοι ουδεν omissum. 28. post στερχθηναι notam inter. 30. pro προς το δε l. προς το δεον.

Lib. I. 1. pro μια quod redundat post ἁπλη l. ἁγια· 2. post χρωμενος. l. ασμενιζε. 3. pro secundo μη δυσχ. l. μηδ' ὡς δ. Κατα φαντασιαν novam sententiam ac sect. incipit. pro σεαυτο l. εισεδυ αυτω τ. π. Ει μεν σφ. ita rectè unâ serie ordinantur quæ in vulg. distracta. 6. pro ου γαρ l. ουδ' αρα: pro των ὁμογενων l. αυτων ὁμολογῶν. 7. pro γαρ απιθανα l. γ' αρ'. 8. post αιδημονως dele interrog.: pro και αει ειναι l. κἀκτειναι. 9. pro ἀ μετα το δ. ὁπως l. ὁποσα αφυσ. ως: pro περιστατικον forsan παρατατικον imperfectum. post ἑκαστου l. χωριστικης. 11. post δογματα l. ματαια. pro λογος l. τοιουτος post Θεω l. ὡ ου τις, ουτ' ουν σοι ὑ. χρεια. ita redigens in unam sect. 11 ac 12. pro ενιστησι l. εχει. 13. post αλλα pro τω l. νοω· μερει claudit sect. Deinde nova orditur ω ηγειται: pro ὡ γινεται: pro νομος l. τι αν νεμοι ita fit lux obscuratis hucusque. 15. post ανθρωποι l. θηριοι. 17. pro ἡ καθ' ἑν τι l. ut in vulg. η καθοτι. 18. ante οὑτω l. ουκ: pro κακεινο l. κἀκκοινου = vulgo. 20. pro σηκον ως εν ορει forsan Ζησον ὡς εν ὁρω = confinio vitæ ac mortis. 17. pro εν τελευτ. l. εν στοιχειοις.

Apostolorum c. 28, refero, ac proinde ita vario. *Θεος α. δ. οις νυν φονευς Θηριον καταδηχθεις*. Paullus nimirum, viperâ ad manum applicatâ, *εδοξε* Melitensibus *φονευς*: deinde, cum *Θηριον* integer excussisset, *Θεος*. Hoc *Θηριον* M. Ant. ad vitium moraliter hic transfert—ita constat *εαν αναχ*. In hâc re Criticâ, quoad verba, *Θηριον και πιθηκος* idem sunt ac idem: Itaque emendatione egent. Istam vero si quis longè petitam ac *παραδοξον* censet, velim animadvertat, hæc tam audacia ac " ardentia verba " Marcum A. non de suo et primariè significasse—abhorrent enim a simplici ejus dictione ac ingenio—sed derivativè, vel si mavis, relativè. Est profectò aliqua relatio—vel Historica, vel Poetica, vel ad quodvis aliud. Quænam verò alia relatio quam ista Paulli congruit? Aptiore compertâ, hanc dimisero. Nec tamen, ut probam, *αυθαδως* in textum trudo: tantum, ut probabilem, propono eandemque notabilem—ut pote quæ interest rei ac historiæ Christianæ.

Sect. 19. Post *απλωσον* pro *σεαυτον* l. *ὁσιωσον*.

Sect. 21. Post *γενομενα* l. *εν ἁυτου ψυχῃ*.

Sect. 24. Post *γινεται* pro *ταχυ* l. *ετι βραχυ* vel *τυχον*.

Sect. 26. Pro *εκεινω* melius *προτερω*.

Sect. 35. Pro *ὡςε* l. *φυσεως τε*. Post *ὑγιεςατον* l. *ες τοι ουν*.

Lib. *E*. Sect. 2. Post *ὁδος* l. *ἡ πορευομαι ιδιωτικων κα αφεσιν*· pro *μονον αναδυη* l. *ετι ουν ασμενιζε*.

Sect. 7. Post *αυταρκουσης* pro *γαρ* l. *γ' αρα*.

Sect. 12. Pro *τοιαυται* l. *λογιςικαι*.

Sect. 16. Pro *λογον κ. τ. λ.* l. *το λογικον ἡμιν ενεςιν· οικειοτατοι ουν ανθρωποι*.

Sect. 17. Post *χρωμενον* pro *τουτο* l. *κρατιςον*.

Sect. 21. Post *μοριοις* l. *αυτων*, omissum præ simil, sequentis *ὁταν*.

Sect. 23. Post *κινησον* l. *ουν*.

Sect. 27. Post *κεναν* l. *ὁι αυτοι ὁυτω περι κενα περιμανεις εισι. Τί ουν ου περ*.

Sect. 28. Pro *ευδιαειν* l. *ευοδειν· ευοδειν δε, ειγε*.

Sect. 29. Pro *κατα* l. *παρα μαλ*.

Lib. *ς*. Sect. 2. Pro *αλλοιον* l. *αλλο των επι βιον*. Sequen

tia enim *μια γαρ κ. τ. λ.* demonstrant mortem non esse *αλλοιον* quoad vitam.

Sect. 10. Post *ελαιας* pro *τα δε ὑπο* l. *τα δ' ευπορα*· item post *αγελας*—vel hoc secundum *ὑπο* delendum: *ὑπο* toties iteratum miserè confundit, quæ studiosè distinguenda.

Sect. 12. Pro *επιμελουμενος* quod a lineâ sequenti cæce ac stupidè irrepsit, l. *επι μηλον, κυκυμεως, ογχνης, αμπελον.* Nì lector benev. pro *κυκ*—aptius quid, cum terminativo *μενος* substituerit. Ipse, hic inter Minnesotæ deserta, libris, ubi desiderata impromptu, destituor. Nec Minervam in capite gero, armis criticis instructam. Non eadem est ætas, nec mens — nedum memoria, quâ, meherculè, juvenis valebam. *Πασχω* quippe *ανθρωπεια.* Exolevit ingenio, quod frugi erat, sub rubis sentibusque, sub curis ideò indies ingravescentibus, et nunc culminatim, dum per hæc bella civilia *φερει προθυελλα θυελλαν,* conflictantibus—Obtunditur annis acumen, obtorpet alacritas, obdurescit sub Marte Musa. Pro tot igitur tantisque in hoc meo opere vel commissis perperam vel omissis, locorum aspera ac rerum importuna excuso, veniamque exinde comprecor—ut si quid, vel potius quicquid, humani passus sim,

Διαχασχουσης της φορμιγγος, και του τονου ουκετ' ενοντος, id lectoris humanitas suppleat.

Sect. 14. L. *επεδειξαντο* pro *εποιουντο,* quod perperam pro *εποιουν.*

Sect. 26. L. *ὡς αν θηριω* pro *ὡς ανθρωπω,* quod sensum plenum ac profundum simulando, inanitatem, ut sæpe *ὁι σεμνοι,* dissimulat. Ita demum certa, quæ tam diù decertata.

Sect. 33. Post *κοσμος* l. *ὁς εϛι.*

Sect. 34. Pro *εμοι δε εϛι* l. *εσκευασμαι δε ες τι; ες τι σκεψις;*

Sect. 36. Pro *επι τα αλλα φυλα* l. *επι ταυτα τα θαλλοντα* —(vel *τηλεθοωντα*)—*αλλα φυλλα*—Habes pro monstro deformi, cæco, casso, musicè configuratam phrasin, in quâ Poesis cum Philosophiâ conspirat. Hic enim, ut alibi, commemorat Marcus A. Homerica illa, nobis præsaga, *φυλλα*—quod miror neminem ante me animadvertisse.

Sect. 38. *ὁρμηματα* posui pro *ὁμοιωματα* quod temerè

Lib. Z. 14. pro η αγαθοποιων l. ηγεμονικον αγαθον. 58. post απογνως l. γενναιος.

Lib. I. 7. pro νουν l. προνοιαν. 11. pro πως l. ζητει πως: pro ὁ λογος l. ὁ τοιουτος. 13. pro οταν εθελη l. ὁτ' αν εθ.